JAN HAYE

Infirmieră la castel

ALCRIS

Capitolul 1

In această zi frumoasă de august, tinerele infirmiere aliniate pe două rânduri, se bucurau să vadă soarele prezidând un eveniment deosebit. Erau ultimele absolvente ale colegiului medical St. Oswald, aflat nu departe de Londra, si tocmai le fuseseră conferite medaliile si diplomele de absolvire.

Sir James Oswald, reprezentantul Ministerului Sănătăţii responsabil la St. Oswald, mormăia discursul de felicitare cu o vizibilă apatie. Pe de altă parte tinerele nu vroiau decât un singur lucru: să-şi primească diplomele si să fie libere. Intr-adevăr, unele dintre ele lucrând toată noaptea, ar fi trebuit să doarmă acum, în timp ce celelalte pur şi simplu doar îşi îmbrăcaseră uniformele ca să participe la ceremonie.

Pe estradă, infirmiera şefă, în al nouălea cer, era atentă la elogiul datoriei împlinite şi recompensa binemeritată.

Semăna cu un căpitan de vas care trebuie să ducă o viaţă solitară ca să reuşească să-şi disciplinieze cât mai bine echipajul, astfel încât nu intervenea decât în conflictele care depăşeau competenţa supraveghetorilor.

Cum alocuţiunea se prelungea, una dintre absolvente îşi interpelă discret vecina.

- Ia spune, Hilary, cum te simţi?

- Mulţumesc bine, de ce întrebi?

- Eşti albă ca varul.

- Nici nu e de mirare... Ştii bine că am petrecut câteva săptămâni închisă între patru pereţi ca să învăţ. Dar mă simt bine, concluzionă Hilary.

Având o constituţie firavă, în urmă cu câţiva ani se îmbolnăvise de pneumonie. Acum însănătoşită, vroia să uite necazurile de care avusese parte. Totuşi, se simţea încă slăbită şi în clipa asta ar fi vrut să se ducă să se odihnească pe un scaun, însă nu îndrăznea s-o facă pentru a nu atrage atenţia. Venise chiar în dimineaţa aceea de acasă, din Sussex, ca să primească medalia şi certificatul de absolvire, cât şi titlul de şefă de promoţie. După aceea trebuia să o întâlnească pe infirmiera şefă la ora şapte şi jumătate, ca să organizeze ce avea de făcut cel puţin, spera ea, pentru că o infirmieră care lucrase şi învăţase optsprezece ore pe zi timp de mai multe luni, nu putea să suporte să nu facă nimic şi Hilary nu făcea excepţie de la această

regulă.

Viaţa la ţară, la părinţi, îi devenise repede goală şi limitată, în comparaţie cu cea din mica lume agitată a spitalului.

Cufundată în asemenea gânduri, fata îşi dădea seama de şocul produs asupra ei prin această întoarcere bruscă la viaţa activă; totuşi, privea această nouă viaţă cu entuziasm şi curiozitate. Frumoşii ei ochi negri sclipeau nerăbdători sub o şuviţă de păr castaniu agitată de o adiere plăcută. Fu întreruptă din reveria ei de o voce ispititoare:

- Ei bine, miss Hope, eşti şefa de promoţie şi nu îndrăzneşti să ieşi în faţă?

Surprinsă, Hilary ieşi din rând asemenea unui automat. Cei câţiva metri pe care îi avu de străbătut până la estradă i se părură interminabili în ciuda aplauzelor şi încurajărilor colegelor ei.

Sir James o întâmpină cu căldură, scrutând-o cu privirea lui mioapă.

- Ei bine copila mea, iată o recompensă pe care ai câştigat-o cu greu! Continuă aşa şi vei fi şefă cât de curând.

Hilary, care nu cerea nimic mai mult decât diploma proprie, găsi aceste cuvinte mai mult ameninţătoare decât promiţătoare. Doamna Wimple o felicită când îi prinse în piept medalia de aur.

După o jumătate de oră, toate onorurile fuseseră

terminate.

- Unde oare mă va trimite Watters? se întrebă Hilary stând alături de prietena ei, Cathy Margrave care primise la rândul ei premiul la pediatrie.

- Fără îndoială că ai să te întorci la vechiul tău serviciu; dacă ar fi s-o credem pe doamna Weldake, ai putea foarte bine să fii succesoarea lui miss Villiers care ne va părăsi în octombrie, pentru că nimeni altcineva n-ar putea să-i ia locul mai bine.

- Nu-mi amintesc să mă aprecieze chiar atât de mult doamna Weldake.

- Nu-ţi face griji, răspunse emfatic prietena ei, făcându-şi o tartină, postul ăsta e al tău, sunt convinsă.

- Mi-ar plăcea şi mie, fu de acord Hilary. Dar până atunci, dă-mi şi mie un pahar cu apă. Mor de sete.

Cathy o interpelă pe fosta lor colegă, care se ocupa de bufet.

- Olga, tu crezi că cea mai bună studentă a anului merită un pahar cu apă? Cât despre mine, eu aş vrea câţiva biscuiţi, te rog.

Toţi cei de faţă stăteau de vorbă şi râdeau într-o atmosferă destinsă.

- Ce bine e să fim împreună, ce zici? suspină Hilary în vreme ce Cathy se pregătea să plece.

- E ora biberoanelor, trebuie să te părăsesc, dar să-mi spui şi mie ce se mai întâmplă.

Incet-încet, sala de mese se goli şi Hilary plecă şi

ea, puţin dezorientată.

Ii mai rămăsese o oră până la întâlnirea cu infirmiera şefă.

- Miss Hope, o chemă supraveghetoarea sălii de mese, care se lăuda că ştia pe nume toată lumea, ce plăcere să te văd printre noi! Dar mi se pare că eşti cam palidă, trebuie să ai grijă.

- Mă simt bine doamnă, mulţumesc. Niciodată nu am fost prea rozalie în obraji.

Supraveghetoarea o examină în linişte. O găsea foarte drăguţă, ar fi zis chiar frumoasă. Avea părul atât de brun încât s-ar fi putut crede despre ea că era spaniolă şi ochii mari cu o privire blândă, ca de căprioară. Insă hotărât lucru, era trasă la faţă şi pometii i se conturau sub pielea aproape transparentă.

- De ce nu te duci să faci o tură prin spital? Bolnavii nu mai sunt aceiaşi dar supraveghetoarele vor fi bucuroase să te vadă.

Hilary primi bucuroasă această propunere şi se duse în secţia de cardiologie şi boli pulmonare. După ce străbătu mai multe culoare, intră într-o încăpere unde se trezi nas în nas cu noua infirmieră stagiară care o salută respectuos, recunoscând-o pe vedeta zilei.

Reîntâlnind această atmosferă, Hilary, care se simţea asemenea unui peşte pe uscat de când îşi părăsise munca, îşi dori imediat să se reintegreze în echipă. După ce o salută cu un semn din cap pe

doamna Weldake şi primi felicitările lui miss Viliers, veni vremea să se întâlnească cu infirmiera şefă.

La ora cinci şi jumătate, Hilary bătea la uşa biroului ei, bucuroasă că nu mai trebuia să aştepte. Infirmiera şefă o aştepta şi o invită cu un gest să ia loc.

- Ce clipă minunată trebuie să trăieşti acum, copila mea! {tiu bine că ai note excelente, şi chiar ai bătut câteva recorduri. Insă. fiecare dintre noi ştie că teoria nu este de-ajuns pentru a fi o bună infirmieră, nu-i aşa?

Hilary nu răspunse şi aşteptă continuarea.

- Am fost contrariată văzându-te că vrei să dai examenul, cu toate că erai bolnavă. Dar până la urmă, rezultatul a fost un „happy end“, astfel încât mai bine să uităm toate astea.

Işi zâmbiră una alteia.

- Medicul tău personal şi cel de la spital au fost satisfăcuţi de starea ta de sănătate, dar sugerează să-ţi încredinţăm nişte sarcini mai „uşoare“, pentru început.

Sarcini „uşoare“? Ce vroiau să spună prin asta? Neliniştită, Hilary înghiţi în sec.

- Vreau să mă apuc din nou de lucrurile pe care le făceam înainte! spuse tânăra pe un ton disperat.

- Ştiu asta, copila mea, şi îţi înţeleg entuziasmul, dar cred că un pic de odihnă nu ţi-ar strica. Intr-un stabiliment ca al nostru, nu este loc pentru invalizi. în echipa personalului. In ceea ce avem noi de făcut aici, nu există sarcini „uşoare“ şi nu vreau să-mi asum riscul

să te surmenez. Deci, ar trebui să-ţi iei liber pentru câtva timp, renunţând la treburile „uşoare“ pe care le-ai avea de făcut aici. Doctorul Hugo nu s-a hotărât încă; vrea să stea de vorbă cu tine. Asta e tot, miss Hope.

Decepţionată, tânăra infirmieră hotărî să protesteze în faţa doctorului Hugo. Trecând pe la cabinetul de consultaţii al secţiei de pediatrie, îi spuse vestea proastă prietenei sale, Cathy. Aceasta încercă să o consoleze cu o glumă:

- Ar trebui, de bună seamă, să ţii de urât unei bătrâne reumatice care îţi va lăsa mai târziu toată averea, mulţumindu-ţi pentru serviciile loiale. Uite cum ar trebui să vezi lucrurile!

Doctorul Hugo Merlin Smith era supranumit „spiritul bun“ din cauza imperturbabilei lui gentileţi şi a blândeţii de care nu putea să se despartă nici când era furios. Era un om inteligent şi ponderat, înalt, brunet, cu trăsături de ascet. Diametral opus, doctorul Locket, chirurgul şef, era numit „spiritul rău“, din pricina caracterului său sumbru.

Doctorul Hugo ascultă atent argumentele lui Hilary, apoi sună după ceai şi îşi drese glasul tuşind.

- Bine, bine, încuviinţă el, o fire activă suportă greu boala. Si eu am trecut printr-o asemenea încercare, dar am făcut ce-am făcut şi am reuşit să izbândesc până la urmă. Fii înţelegătoare, încă eşti atât de firavă încât ar fi ridicol să-ţi năruieşti cariera în condiţiile în care

câteva săptămâni ar fi de-ajuns ca să...

- Să-mi năruiesc cariera?

- Chiar aşa, draga mea copilă, pneumonia virală nu este o glumă şi este o şansă să fii cu mine aici şi să-ţi pot oferi un ceai, crede-mă. O infirmieră trebuie să fie mereu în formă şi în momentul de faţă, tu nu eşti. Toamna va veni cu vremea rea, răceală, gripă, surmenaj, şi după cum te văd, nu vei rezista unei a doua pneumonii. Te las să-ţi închipui singură urmarea. înţelege că trebuie să te protejăm de impetuozitatea ta naturală.

- înţeleg domnule doctor, şopti tânăra cu un nod în gât.

- Nu te lăsa abătută, am o veste bună pentru tine. Am găsit o soluţie pentru situaţia ta.

Hilary îşi aduse aminte de gluma lui Cathy şi spuse cu amărăciune:

- Fără îndoială, trebuie să însoţesc o bătrână la băi, la Brighton, să-şi îngrijească reumatismul.

- Nu-i chiar aşa, răspunse medicul, amuzat, dar persoana în chestiune are numai patruzeci şi cinci de ani şi nu cred că este reumatică. In ceea ceea ce priveşte destinaţia, îţi propun mai degrabă un castel confortabil situat lângă Aurillac, în Auvergne.

Tânăra rămase cu gura căscată, năucită.

- Presupun că ai paşaport, continuă doctorul.

- Da. da, dar nu l-am folosit niciodată.

- Iată o ocazie excelentă, şi ai putea să exersezi franceza pe care ai învăţat-o la şcoală. Nu-mi rămâne decât s-o sun pe lady Vesper ca s-o informez. Până atunci, acesta este dosarul ei, examinează-l. Vei constata că are mai multă nevoie de atenţie decât de îngrijire medicală şi în condiţiile în care eşti calmă, se va dovedi o bolnavă ideală. In caz de urgenţă, e de la sine înţeles că am să vin cu primul avion.

Hilary începu să studieze dosarul. Femeia suferea de o deficienţă cardiacă congenitală. Fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa în timp ce fusese gravidă de două ori şi fusese nevoită să renunţe să mai aibă alţi copii. Fusese victima unor atacuri cardiace şi chiar acum se întrema în urma unei crize recente.
In primul rând trebuia să evite cu orice preţ agitaţia. In ciuda acestui handicap, lady Vesper avea o existenţă fericită, lipsită de griji.

Hilary plecă de la profesor mulţumindu-i din toată inima. A doua zi, după ce-şi petrecuse noaptea în spital, se duse acasă arzând de nerăbdare să-i povestească mamei tot ce se întâmplase.

- Mamă, acolo voi avea parte de o viaţă confortabilă.

- Ar fi foarte bine, spuse doamna Hope pe un ton nemulţumit. Ai face bine să te gândeşti să te măriţi.

- Spune-mi şi mie te rog, cu cine?

- Ei bine, Ted este un flăcău cinstit şi.

- Ted! exclamă Hilary, stupefiată.

Era băiatul unui fermier din împrejurimi şi ideea i se păru ridicolă.

- Haide mamă, continuă fata, dacă tu te-ai măritat la optsprezece ani, nu înseamnă că trebuie să fac şi eu la fel. Am destul timp să mă gândesc la asta şi nu vreau să renunţ la carieră. Vezi tu, tocmai datorită diplomei pe care o am voi putea să plec în Franţa!

- Bineînţeles, eşti liberă să faci cum vrei, încuviinţă doamna Hope cu regret.

După părerea ei, o femeie nu putea să înflorească decât în cuplu, în siguranţa unui cămin.

Cele două surori ale lui Hilary, Helen şi Jane, amândouă măritate şi având copii, păreau foarte fericite în situaţia aceasta, iar doamna Hope nu putea să nu fie neliniştită în privinţa viitorului fetei celei mai mici.

Orice-ar fi spus, Hilary nu era nici ea indiferentă la fericirea ei viitoare şi cu toate că nu fusese niciodată îndrăgostită, găsirea unui partener ideal era un lucru la care se gândea de multă vreme. Uneori, se întreba dacă avea o atitudine normală, însă în adâncul sufletului ştia bine că nici un bărbat din anturajul ei nu îi atrăgea atenţia. Era singura motivaţie a faptului că era singură. Atunci obişnuia să se întoarcă spre un interlocutor invizibil şi să-şi deschidă inima în faţa lui:

- Dragul meu, nu-i aşa că este tulburător? improviză ea.

Inventase această fiinţă imaginară din dorinţa de a împărtăşi cu cineva gândurile care o frământau. De fapt, îşi dorea ca speranţele să i se materializeze cât mai repede, dar şi să reuşească în carieră.

Un telefon de la lady Vesper îi tulbură gândurile romantice. Viitoarea ei pacientă o invita pentru a doua zi să ia ceaiul împreună şi să stea de vorbă despre planurile pe care le avea.

A doua zi, îmbrăcată distins, dar aşa cum trebuia pentru o infirmieră proaspăt confirmată, Hilary lua trenul către Guilford, şi după aceea autobuzul până la Redroofs.

Pentru această ocazie, avea o geantă frumoasă, asortată cu pantofii.

Ajunsă la destinaţie, găsi fără dificultate pensiunea pe care
o căuta, iar când se pregătea să sune, uşa se deschise violent şi un tânăr fu cât pe ce s-o răstoarne în graba lui.

- Dumnezeule! Imi pare rău, exclamă el.

Conţinutul poşetei lui Hilary se răspândise pe jos şi vinovatul se grăbi să-l adune, spunând în continuare:

- Iartă-mă! Ce mitocan sunt! Ar trebui să-mi tragi o palmă. şi tu nu spui nimic.

Intr-adevăr, Hilary, uimită, îşi privea fix interlocutorul. Era un tânăr de vreo douăzeci de ani,

plin de farmec, cu părul auriu şi privirea cenuşie. Nici nu se gândea să fie pornită împotriva lui.

- Te asigur că nu s-a întâmplat nimic, afirmă ea.

- Perfect, dacă nu s-a întâmplat nimic, plec imediat, trebuie să prind trenul.

- Te rog. Nu-i nimic.

- A fost o plăcere să te întâlnesc, spuse el zâmbind.

Şi se îndepărtă cu paşi grăbiţi.

Când lady Vesper veni s-o întâmpine, Hilary înţelese că avusese de-a face cu fiul ei. Asemănarea era evidentă. Cu toate că ochii mamei îşi pierduseră strălucirea, se recunoştea în ei o expresie de familie.

- Intră să mă uit mai bine la tine, îi propuse gazda. Eşti foarte tânără, nu-i aşa?

- Am douăzeci şi unu de ani, doamnă Vesper, şi acum mi-am obţinut diploma de absolvire, se grăbi Hilary să-i explice mai departe. In plus, am lucrat trei luni la secţia de cardiologie a spitalului.

- Sunt sigură că eşti aşa cum mi te-a descris doctorul Hugo. Dar mă tem să nu te cam plictiseşti la Castelul Durrel.

- Nu mă plictisesc atunci când am de lucru, replică Hilary, chiar mi-ar face mare plăcere să nu stau degeaba.

- Ah, bine! Mi se pare că ai fost bolnavă, nu-i aşa?

- Intr-adevăr, dar s-a terminat. din fericire, răspunse tânăra cu încredere. Insă doctorul Hugo

crede că ar fi de preferat să întrerup lucrul la spital pentru vreo două luni. Ar fi prea obositor pentru mine în momentul de faţă.

Lady Vesper ceruse să se pună masa şi în timpul gustării frugale ce le fusese servită, se strădui să obţină toate informaţiile care i-ar fi putut fi de folos despre tânăra ei vizitatoare.

Când abordă subiectul prietenilor, Hilary mărturisi că nu avea nici unul, pretextând că nu avusese timp din cauza şcolii. Lady Vesper o găsea drăguţă şi câteva idei începeau să
i se cristalizeze în minte în timp ce şi-o imagina la castel.

- Să ştii că am un băiat, spuse gazda. Poate o să se hotărască să ne mai facă o vizită.

- Ar fi frumos din partea lui, pentru că asta v-ar amuza.

- Ca să nu mai spun că ar putea să te facă să descoperi regiunea, insistă mama.

„Ce fericire, îşi spuse Hilary nevenindu-i să creadă. O vacanţă de vis şi un cavaler la dispoziţia mea, nici nu îndrăznesc să-mi închipui aşa ceva.“

- Fiica mea, care termină studiile la Paris va trece pe acolo fără îndoială, pentru că şi ea e în vacanţă, iar castelul este singurul loc unde se reuneşte familia când plecăm vara din

Londra. Da, abia aştept să ajung acolo, Anglia nu-mi place prea mult în luna august. Ai fi disponibilă miercurea viitoare?

- Bineînţeles, doamnă.

In aceste condiţii, Hilary ar fi acceptat orice dată.

- Atunci, ar fi de preferat să vii marţi ca să mă ajuţi să pregătesc bagajele. Vei dormi aici şi vom putea să plecăm cu avionul a doua zi. Ti-aş cere să te echipezi cu un halat alb, ne-am înţeles?

- De acord, doamnă.

- Ei bine, cred că asta-i tot, sunt obosită, încheie discuţia doamna Vesper.

- Pot să vă ajut cu ceva? întrebă tânăra infirmieră.

- Nu mă sâcâi. Am oameni la dispoziţie, i-o tăie gazda.

Hilary îşi dădu seama că trebuia să se retragă. Işi luă
rămas-bun şi părăsi pensiunea, încântată de ideea viitoarei plecări.

Capitolul 2

Voiajul spre sudul Franţei o făcu pe Hilary să aibă parte de senzaţii tari, pentru că nu mai mersese niciodată cu avionul şi fu cât pe ce să leşine la decolare.

- Eşti palidă, remarcă lady Vesper. Sper că avionul nu te va face să te simţi mai rău, aşa cum mi se pare a fi!

- Nu, nu, se grăbi să răspundă Hilary, pe un ton cât se putea de firesc.

Inţelesese imediat că trebuia să câştige stima bolnavei de care urma să aibă grijă; pur şi simplu îi zâmbi. Cu toate astea, zborul o umplea de fericire şi se pierdu în contemplarea cerului şi a câmpiei engleze care dispăru nu după mult timp. Nu mai văzu după aceea decât imensitatea Mării Mânecii care apărea printre nori.

- Lady Vesper. şopti Hilary.

- Taci! M-am trezit devreme şi acum încerc să adorm.

- Scuzaţi-mă, doamnă.

Tânăra îşi dădu seama că singura pată de culoare din tablou va fi pacienta sa. Se dovedea intolerantă şi nu prea amabilă. De multe ori, şi Hilary deplângea acest lucru, bolnavii erau egoişti şi tiranici, dar experienţa o învăţase că nu folosea la nimic să-i înfrunte şi să-i exaspereze.

O observa pe femeia adormită de lângă ea şi îşi spunea că trebuie să fi fost drăguţă în tinereţe. Cerceii de perle roşii îi mai dădeau culoare tenului palid. Când apăru stewardesa cu mâncarea, Hilary îşi trezi autoritar însoţitoarea ca s-o întrebe:

- Vreţi lapte sau supă de pasăre? o întrebă fără şovăială.

- Recunosc foarte bine o elevă a doctorului Hugo. Imi închipuisem că eşti încă prea tânără ca să te impui, dar m-am înşelat! remarcă lady Vesper.

Pe urmă se adresă stewardesei:

- O supă, te rog.

Hilary marcase un punct şi hotărî că fiind fermă, va şti să se facă respectată.

Acum survolau Franţa şi curând avionul ateriză la Orly de unde trebuia să ia un avion mai mic cu care să ajungă la Lyon.

La destinaţie, o limuzină cu şofer îi aştepta. Acesta din urmă, Francis, îşi întâmpină stăpâna cu bucurie şi în vreme ce schimbau între ei ultimele veşti, Hilary înţelese că franceza pe care o învăţase la şcoală nu-i va fi de prea mare ajutor. Işi luă angajamentul faţă de sine însăşi să îndrepte această lacună lucrând la asta în fiecare zi, dacă era posibil.

Pe drum, nu o deranja pe lady Vesper, care părea adâncită în gândurile ei. Maşina trecu de Vichy, apoi de Clermont-Ferrand şi în sfârşit, pe drumuri şerpuite de

munte, ajunseră la Castelul Durrel, lângă Aurrilac. Clădirea veche cu scară de marmură şi o terasă mare mărginită de brazi, o făcu să-şi piardă suflul pe Hilary, care nu mai văzuse niciodată o locuinţă atât de impunătoare. Lady Vesper o observa, atentă.

- Iţi place, miss Hope?

- Oh, doamnă. Este minunat, cum să vă spun.

- Deci am avut dreptate să-l păstrez.

- Trebuie să fiţi mândră de acest castel, cât despre mine, sunt mândră că am fost invitată aici! continuă Hilary, încântată de atâta frumuseţe.

- Eşti un copil fermecător. Mi-ar plăcea ca fiica mea, Louisa, să-ţi semene. Ea consideră proprietatea asta o vechitură! Acum, am să mă retrag în camera mea. Poţi să vii la mine la nouă şi jumătate ca să-mi dai medicamentele, nu-ţi cer nimic altceva. Am o femeie de serviciu la dispoziţie, Marie, care s-ar simţi ofensată dacă i-ai acapara atribuţiile. O să-ţi spună dacă am nevoie de tine. Ocupă-ţi timpul cu ce vrei. Administratoarea îţi va arăta camera unde vei sta.

După aceste cuvinte, intrară amândouă în holul pardosit cu marmură, unde era adunat personalul. Erau acolo administratoarea, soţia lui Francis, Marie, bătrâna servitoare, şi un angajat cu cele două ajutoare ale lui. Aceştia o şterseră în bucătărie cum avură ocazia, în timp ce Francis o conducea pe stăpâna casei

la apartamentul ei, urmat de soţia lui şi de Marie. Erau cu toţi agitaţi de această reîntâlnire!

Hilary, dezorientată, rămase singură la intrare, copleşită brusc de noutatea acestui loc după o zi atât de plină în evenimente. Parcă se simţea abandonată. Era în picioare de la şapte dimineaţa şi avea nevoie să se odihnească. Administratoarea se întoarse în cele din urmă şi tânăra englezoaică crezu că îşi cerea scuze pentru că o uitase acolo.

- Vorbeşti franţuzeşte? se interesă angajata, încurcată.

- Un pic, răspunse Hilary, stânjenită.

Reuşi până la urmă să înţeleagă unde se găsea camera ei. Era o încăpere încântătoare, cu două ferestre mari, cu vedere asupra văii şi a unei păduri de pini. Aerul serii era înmiresmat.

După ce nou-venita se instală în cameră, Marie îi aduse mâncarea, apoi veni însăşi administratoarea să-i spună bună seara şi să-i aducă o cafea. Nu-i mai rămânea deci decât să facă baie şi să se culce, ceea ce şi făcu, cu mare plăcere. Ziua fusese atât de plină de evenimente încât reuşi cu greu să adoarmă şi somnul îi fu agitat.

A doua zi dimineaţa, micul dejun îi fu servit la pat şi putu să aprecieze alături de cafeaua neagră, delicioasele cornuri tipic franţuzeşti. Tânăra englezoaică savură micul dejun şi se simţi bine dispusă,

pregătită să-şi îndeplinească noile atribuţii. Se duse deci la stăpâna casei, care tocmai îşi mânca micul dejun cu poftă.

- Astăzi rămâneţi în pat, doamnă? se interesă Hilary.

- Da, sau cel puţin n-am să ies din cameră, pentru că m-am instalat foarte bine după cum poţi vedea şi tu.

- La ce oră vă spălaţi?

- Nu văd de ce te-ar interesa! Sunt în stare să mă spăl singură, răspunse sec bolnava.

Hilary se înroşi, dar nu se lăsă impresionată de atâta lucru.

- Doctorul Hugo mi-a recomandat să stau pe lângă dumneavoastră în timp ce vă faceţi toaleta. Este datoria mea să-i urmez instrucţiunile, explică infirmiera.

Lady Vesper o privi drept în ochi, dar Hilary părea atât de hotărâtă încât renunţă să i se opună şi se mărgini să facă o glumă cu Marie, pe franţuzeşte. Tânăra englezoaică înţelese că râdeau pe seama ei şi îşi spuse că trebuia să-şi perfecţioneze franceza pe care o ştia, astfel încât să nu mai fie posibilă repetarea unor asemenea scene în faţa ei. Intrebă încă o dată:

- La ce oră vă spălaţi, vă rog?

- Of, peste o jumătate de oră, miss! replică gazda, iritată.

Hilary ieşi liniştită din cameră. Işi dădea seama că

lady Vesper şi locuitorii castelului trăiau într-o armonie perfectă şi ea era o intrusă în mica lor lume.

Fără îndoială, doctorul Hugo insistase ca stăpâna castelului să angajeze o infirmieră, se gândi ea, dar în ciuda ostilităţii care i se arăta, Hilary era hotărâtă să-şi ducă la capăt misiunea; astfel încât, la nouă şi jumătate se duse la uşa pacientei sale. Totuşi, se mărgini să rămână la intrare, atentă la ceea ce se spunea înăuntru, în timp ce Marie îşi ajuta stăpâna să se pregătească. Nu mult după aceea, ieşiră amândouă vorbind ca două prietene şi lady Vesper nu-şi putu stăpâni o exclamaţie văzând-o pe Hilary pregătindu-şi seringa.

- Doamne, ce neplăcut! Când o să mă laşi în pace?

- Următoarea injecţie este la şase şi jumătate. Fiţi amabilă şi spuneţi-mi dacă mai aveţi nevoie de mine aici.

- Să ştii că eşti infirmiera cea mai insolentă pe care am întâlnit-o vreodată! strigă lady Vesper.

Hilary ridică din umeri în semn de neputinţă.

- Nu asta e intenţia mea, doamnă. Dar nu ştiu cum să vă iau.

- Cum să mă iei? Mi se pare că eşti cam îndrăzneaţă!

- Datoria mea este să am grijă de dumneavoastră, lucru la care vă opuneţi sistematic. Dacă aş face cum spuneţi, nu mi-aş îndeplini misiunea de infirmieră. Or,

aveţi nevoie de serviciile mele, şi trebuie să găsesc o modalitate de a proceda fără să vă irit. Asta înţeleg când spun „cum să vă iau“, şi sper să reuşesc, explică Hilary.

Privirile celor două interlocutoare se înfruntară o clipă; tânăra începea să-şi piardă cumpătul.

- Te enervez, nu-i aşa? întrebă cu îngâmfare bolnava.

- Nu chiar. O infirmieră bună trebuie întotdeauna să-şi păstreze calmul, găsi răspunsul Hilary.

- Ei bine, mai ai mult de lucru, răspunse lady Vesper, radioasă. Acum voi fi atentă la felul tău de „a mă lua“. Cu ce se ocupă tatăl tău?

- A fost avocat, dar a murit anul trecut.

- Of! Iartă-mă. Bine, trebuie să hotărăşti, cu siguranţă ai o mulţime de lucruri de făcut. Doctorul Ferjac va veni după- amiază pe la patru, aşa încât vino şi dumneata să discuţi cu el despre dificultăţile de a te ocupa de o bolnavă ca mine. Cu siguranţă că va avea şi el o opinie în problema asta.

Hilary se retrase cu sentimentul că această întrevedere agitată va fi benefică. Totuşi, lady Vesper avea umorul ei.

Tânăra îşi schimbă bluza albă cu o rochie roşie de vară. Se uită pe manualul de limba franceză pe care şi-l luase cu ea, după care o anunţă pe intendentă că va mânca în altă parte; adăugă că, în cazul în care at fi

fost nevoie, o găseau în satul apropiat, după care, se simţi pregătită pentru prima ieşire.

Pe drumul spre sat, se gândi că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să treacă pe la şcoală unde să găsească pe cineva care s-o înveţe franţuzeşte. Din păcate, în luna august, şcoala era închisă şi nu găsi decât un paznic. Acesta îi spuse, bineînţeles cu accent local, că un domn Smeets era cu siguranţă refugiat la ora asta la cafenea.

Englezoica reperă cu uşurinţă terasa plină cu umbrele multicolore unde obişnuiţii veneau să-şi piardă vremea.

Domnul Smeets era un pictor englez pe care îl identifică destul de uşor după chipul rozaliu şi părul roşu. Tocmai făcea nişte schiţe într-un carnet.

- Domnul Smeets? îl aborda Hilary, puţin intimidată.

Omul se întoarse spre ea.

- Da, eu sunt. încuviinţă acesta, surprins.

- Pe. pe mine mă cheamă Hilary Hope şi locuiesc la Castelul Durrel. spuse pe englezeşte.

- Ah! Eşti englezoaică! Ce plăcere! Numele meu este Smith, dar oamenii de pe aici pronunţă „Smeets“. E mai original!. Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

Hilary îi spuse pe scurt cum stăteau lucrurile la castel şi că vrea să înţeleagă discuţiile care se purtau în preajma ei.

- E suficient să te arunci în apă, îi răspunse omul.

Cum aş putea să te ajut?

- Mă gândeam că aţi putea să-mi daţi nişte lecţii, explică tânăra.

- De ce nu? Eu predau engleza, dar sunt convins că pot să fac şi viceversa.

- Vreau doar să fiu în stare să mă descurc, insistă Hilary încercând să-l convingă.

- Atunci, sunt de acord. Ce-ai zice de o lecţie în fiecare zi la ora unsprezece? Am putea să începem chiar acum.

Bătură palma şi în jumătatea de oră care urmă, Hilary îşi aduse aminte o sumedenie de noţiuni pe care credea că le-a uitat pentru totdeauna. La sfârşitul întrevederii, îi spuse profesorului de conjunctură un „au revoir“aproape perfect.

Işi cumpără câteva sandvişuri şi Michael Smith îi arătă un loc unde să improvizeze un picnic, aşa încât porni spre pădurea de pini.

După un drum destul de lung, se opri la umbra unor copaci mari şi luă masa. Pământul acoperit cu muşchi era confortabil la şedere şi căldura, cât şi digestia, o incitară la siestă.

Când se trezi, era deja ora trei. Avea întâlnire la castel! Sări imediat în picioare şi porni la drum. Se hotărî s-o ia pe scurtătură, peste câmp. Trecea curajoasă printre vitele care păşteau, când un ţipăt o făcu să tresară.

- Stai! N-ai ce căuta aici!

Era o voce bărbătească şi Hilary văzu un tip înalt şi brunet venind spre ea, privind-o cu nu prea multă bunăvoinţă.

- Scuzaţi-mă, spuse timid.

El îi arătă bariera pe unde putea să iasă.

- Dă-i drumul! îi porunci.

Tânăra se conformă, umilită şi contrariată. Ii părea rău că nu-i putea răspunde acestui fermier care nu era deloc amabil cu ceilalţi.

Ajunse la castel după un ocol lung ca să evite îngrăditurile. Era deja patru fără un sfert. Avea timp să treacă prin cameră, să se schimbe şi să se spele puţin pe mâini.

Imbrăcă repede o rochie albă cu buline roşii, fără mâneci, şi constată aruncând o privire în oglindă, că se bronzase puţin.

Un vizitator venise deja când ajunse în faţa uşii ladyei Vesper şi Marie o introduse discret. Deşi i se părea imposibil, bărbatul aşezat lângă şezlongul bolnavei, nu era altul decât necunoscutul de pe câmp.

- Miss Hope, ce faci? Intri sau nu? îşi pierdu răbdarea stăpâna casei auzind paşii fetei; vino să ţi-l prezint pe doctorul de Ferjac. Miss Hope, noua mea infirmieră.

- Bună ziua domnule doctor, spuse Hilary şi se înroşi până în vârful urechilor.

- Mi se pare că ne-am mai întâlnit, spuse doctorul, amuzat.

Hilary se afla în faţa „fermierului“ care o alungase de pe terenul lui nu cu mult timp înainte!

- Intr-adevăr, continuă bărbatul să-i spună ladyei Vesper, am salvat-o pe tânăra asta imprudentă de la un pericol la care se expunea fără să ştie. Traversa nevinovată câmpul unde se afla Charolais, taurul meu cel mai redutabil. Nimeni din sat n-ar avea curajul s-o facă!

Doctorul vorbea o engleză impecabilă, însă din când în când mai strecura un accent franţuzesc. Insă Hilary îl detestă imediat pe omul care îşi bătea joc de ea.

- N-am văzut nici un taur! spuse fata cu răceală, şi pe de altă parte, şi dumneavoastră eraţi pe câmp.

- Da, dar Charolais îşi cunoaşte stăpânul. In schimb, parcă înnebuneşte când se întâlneşte cu o tânără în rochie roşie, ripostă doctorul izbucnind în râs.

Hilary se înroşi ca racul şi făcu un efort considerabil să nu-şi iasă din fire.

Apoi, indiferent, medicul se întoarse spre lady Vesper.

- Bine! Acum, am să vă consult.

Pe urmă îi dădu câteva ordine lui Hilary. Ea trebui să se conformeze şi-i descheie bolnavei nasturii cămăşii pentru ca să poată fi consultată. In timpul examinării, observă chipul acestui om trufaş, cu trăsături aristocratice. Avea părul des şi închis la culoare,

aproape negru, contrastând cu ochii de un cenuşiu limpede. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani.

- Foarte bine. Va trebui să stăm amândoi de vorbă despre pacienta noastră indisciplinată, spuse el adresându-i-se bonom lui Hilary.

- Vă rog, lăsaţi-mă în pace! N-aş mai suporta alte constrângeri, imploră femeia în timp ce doctorul ieşea din cameră împreună cu infirmiera.

- După ce termini, vino să iei ceaiul cu mine, doctore! spuse bolnava înainte ca uşa să se închidă.

- Trebuie să fii foarte atentă. Este clar că nu mai are putere! comentă medicul, serios.

- Nu ţine seama de sfaturile mele, îi răspunse Hilary, mai în largul ei pe post de infirmieră.

- Ştiu foarte bine că este o bolnavă dificilă, însă nimănui nu-i place să audă că greşeşte, nu-i aşa? Dumitale, de exemplu, se pare că nu ţi-a prea plăcut avertismentul meu de mai devreme, pe câmp! Cu toate că era fondat. La fel stau lucrurile şi cu această lady Caroline Vesper, care nu poate să admită că este prea slăbită ca să poată duce o viaţă normală. Ce părere ai?. Trebuie să dăm dovadă de tact şi de fermitate. Unde este camera ta?

- In celălalt capăt al culoarului.

- Cum aşa! Trebuie neapărat să dormi în apropierea ei, exclamă doctorul stupefiat.

- Fără îndoială! Dar nu pot să mă împotrivesc

indicaţiilor Mariei, care de bună seamă urmează instrucţiunile ladyei Vesper, explică tânăra.

- Am să mă ocup imediat să remediez situaţia asta. Nu văd nici o motivaţie să măresc dozele de medicamente, dacă ai grijă să se odihnească. Totuşi, am să-ţi las trei fiole. In caz de urgenţă, va trebui să-i faci o injecţie şi să iei imediat legătura cu mine, ne-am înţeles?

- Am înţeles, doctore.

Luă fiolele şi strânse cordial mâna doctorului care se întoarse după aceea la pacienta lui.

După mai puţin de o oră, un servitor veni să-i spună lui Hilary că trebuia să se mute şi s-o ajute să-şi ducă lucrurile. O instală într-o cameră mică, situată imediat lângă cea a castelanei.

Cu toate că avea mai puţin spaţiu şi confort decât înainte, tânăra infirmieră se simţi fericită de această schimbare care o reabilita în funcţiile oficiale. Abia terminase să se instaleze că lady Vesper o chemă.

Hilary merse imediat la ea.

- Miss Hope, începu pe un ton sec stăpâna casei, de ce nu erai îmbrăcată cu bluza albă la întâlnirea cu doctorul?

Surprinsă, tânăra nu ştiu ce să răspundă.

- Doar eşti infirmiera mea, nu o simplă invitată! Trebuie să porţi uniforma cât timp eşti de serviciu,

continuă lady Vesper, furioasă.

- Imi pare rău doamnă, murmură Hilary, umilită. Credeam că.

- De acum înainte să fii mai atentă! o întrerupse interlocutoarea. Dacă trebuie să folosesc o infirmieră, vreau să se prezinte în alb, nu îmbrăcată în civil!

De bună seamă, viaţa bine pusă la punct din spital n-o pregătise pe Hilary pentru situaţia actuală. Nu-şi dădea seama ce se aştepta de la ea şi risca să-şi înfurie pacienta.

După o cină frugală pe care o luă în noua ei cameră, Hilary, îmbrăcată în uniformă, se prezentă din nou la castelană ca să-şi ofere serviciile.

Lady Vester era cu cărţile înşirate pe masă pentru o pasienţă.

- Am venit să vă fac un masaj pentru a activa circulaţia sângelui.

- Nu fi ridicolă! Vezi foarte bine că sunt ocupată, replică bolnava, reticentă.

- Foarte bine, am să aştept, răspunse tânăra infirmieră, imperturbabilă, ceea ce o exasperă pe lady Vesper.

- Doamne! Ce agasantă eşti! Sunt sigură că aş fi dus la bun sfârşit jocul ăsta dacă nu m-ai fi întrerupt! Bine, acum ce trebuie să fac?

Hilary ştia că masajul era foarte plăcut. După ce

termină, trăsăturile destinse ale pacientei confirmau acest lucru. Tratamentul acesta era eficace din toate punctele de vedere.

- Bine, ai câştigat, trebui să admită lady Vesper, dar să terminăm repede cu injecţia şi pastilele ca să nu te mai văd până mâine dimineaţă.

- Ar trebui să ieşiţi puţin, adăugă totuşi Hilary pregătind medicamentele. Nu prea aveţi poftă de mâncare şi puţin aer curat v-ar face bine.

In clipa aceea, Marie intră grăbită în cameră, întrerupând-o. Ii dădu ladyei Vesper o veste care părea să o agite foarte mult.

- Ce se-ntâmplă? întrebă Hilary, surprinsă.

- Trebuie să primesc pe cineva, răspunse pacienta punând deoparte medicamentele pe care nu avusese timp să le ia.

Şi cum tânăra infirmiera înălţă din sprâncene văzându-şi bolnava ridicându-se, aceasta din urmă adăugă zâmbind:

- Nu te teme, nu-i o întâlnire galantă. Este vorba de o tânără cam de vârsta ta, care locuieşte prin apropiere.

Spunând acestea, o privi pe Hilary cu un aer enigmatic şi aceasta îşi aduse aminte de prima întrevedere când lady Vesper îi vorbise despre băiatul ei. Şi atunci avusese o atitudine stranie, ca şi cum ar fi

avut ceva de ascuns.

- Fii bună şi du-te să te schimbi, miss Hope. Pune-ţi rochia frumoasă pe care ai purtat-o mai devreme.

- De ce?

- Pentru că vreau să te prezint Stephaniei Morin. Grăbeşte-te! ordonă capricioasa castelană.

Renunţând să mai încerce să înţeleagă, Hilary se conformă.

Când se întoarse, lady Vesper se întrerupse ca să facă prezentările.

- Hilary, iat-o pe Stephanie Morin, spuse ea pe tonul cel mai firesc cu putinţă.

Tinerei infirmiere nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era pentru prima dată când lady Wesper îi spunea pe numele mic.

Stephanie nu vorbea englezeşte, astfel încât stăpâna casei fu cea care întreţinu conversaţia. Tânăra vizitatoare n-o privea pe Hilary cu ochi buni.

- Mâine vom merge împreună la un picnic, îi spuse lady Vesper infirmierei sale.

- Sunt încântată, asta vă va face foarte bine, răspunse Hilary întrebându-se dacă va participa şi ea.

Insă lady Vesper se grăbi să adauge, ca şi cum i-ar fi citit gândurile:

- Tu vei rămâne acasă, eu şi Stephanie avem multe să ne spunem, încheie aceasta.

In sfârşit, gazda încuviinţă ca tânăra franţuzoaică

să se retragă, pentru că oboseala o cuprinsese din nou.

Inainte de a pleca, Stephanie aruncă o ultimă privire pe furiş spre Hilary.

- Este fata veterinarului local, comentă după aceea lady Vesper cu o expresie dispreţuitoare.

„In plus, femeia asta este snoabă“, îşi spuse Hilary, agasată.

Lady Vesper îi dădu voie să plece după ce o anunţă că fiul ei, Jordan, avea să vină a doua zi. Această veste o însenină pe tânăra fată. Jordan i se păruse simpatic şi ar fi fost binevenit la castel. In plus, nu mai era obligată să poarte uniforma, aşa cum îi spusese stăpâna casei, putând în felul acesta să aibă grijă de propria toaletă. Era multă vreme de când nu se mai preocupase de acest lucru, dar acum, nemaiavând probleme cu examenele, va putea în sfârşit să-şi ofere această plăcere.

Inainte de a se culca, tulburată de sentimente contradictorii, începu să-i scrie o epistolă mamei.

Capitolul 3

Trezindu-se, Hilary se gândi imediat bucuroasă la venirea lui Jordan, totuşi, îşi spuse că nu trebuia să-şi facă prea multe speranţe despre băiatul stăpânei casei.

Mâncă micul dejun cu poftă şi se duse după aceea la lady Vesper. Aceasta era bine dispusă şi aprecie vizibil masajul şi grija infirmierei. Marie, fără îndoială geloasă, era singura bosumflată.

In timp ce bucătăreasa pregătea mâncarea pentru picnic şi Francis dădea o înfăţişare ireproşabilă limuzinei, veni Stephanie. Purta un taior galben, foarte elegant. Trecu pe lângă Hilary fără să spună nimic. Tânăra infirmieră puse asta pe seama timidităţii nou-venitei.

După plecarea plimbăreţilor, Hilary se îmbrăcă din nou cu rochia ei preferată. Era de bumbac albastru, cu volănaşe la gât şi la poale, care îi conferea o alură câmpenească.

Pieptănată cu grijă, se grăbi să ajungă în sat, la lecţia zilnică de limba franceză. La cafenea, Michael vroia cu orice preţ să-i facă portretul.

Hilary acceptă, şi lecţia se desfăşură în timp ce profesorul îi desena cu interes frumosul chip.

- Eşti liberă după-amiază? întrebă pictorul.

- Imi pare rău, răspunse Hilary care nu vroia ca relaţia lor să devină mai intimă. Trebuie să rămân la

castel până la sosirea lui Jordan.

- Ce păcat! Mi-ar fi plăcut să te duc la Aurrilac, la o expoziţie de tablouri! spuse Michael, vizibil decepţionat.

- Imi pare rău, este imposibil. Lady Vesper mi-a spus clar să nu plec nicăieri.

Spunând acestea, Hilary preferă să schimbe subiectul de conversaţie.

- Ce vei face cu portretul? întrebă, curioasă.

- Ah! Trebuie să mai lucrez la el, să-l finisez, apoi va fi o nouă Mona Lisa.

- Ei bine, pe mâine, încheie tânăra discuţia grăbindu-se să plece repede.

Jordan trebuia fără îndoială să vină la masa de prânz, se gândi ea. Pe drum, fu oprită de doctorul de Ferjac care vroia să-i arate maşina lui.

- Miss Hope! Tocmai mă pregăteam să plec să te caut. Ce întâmplare fericită!

- Să mă căutaţi? Dar de ce? întrebă neliniştită Hilary cu ochii mari.

- O urgenţă, bineînţeles!

Cum de nu înţelesese imediat? Era clar, dar avu totuşi o strângere de inimă. Spre deosebire de Michael Smith, doctorul nu-i căuta compania.

- Despre ce-i vorba? întrebă Hilary.

- Este o femeie care trebuie să nască. Moaşa şi-a fracturat mâna săptămâna trecută şi asistenta ei

lipseşte astăzi. Am deci nevoie de cineva, şi m-am gândit că ai putea fi aceea.

Hilary nu ezită nici o clipă.

- V-aş ajuta cu plăcere, răspunse pe englezeşte, dar nu am CMB-ul.

- Ce-i aia?

Hilary uitase complet că doctorul era francez, aşa încât îi explică:

- CMB-ul meu! Este vorba despre diploma de moaşă în Anglia.

- Ah, înţeleg. TotuşI, ştii cum se naşte un copil şi ce înseamnă sterilizarea lucrurilor cu care intră în contact, nu?

- Da, bineînţeles, dar.

- Ducă-se naibii diplomele! Să ne grăbim.

In momentul acela, un ţipăt se auzi din pavilionul de unde doctorul tocmai ieşise. Se precipitară să intre în camera care era acolo.

- Pune-ţi asta! ordonă medicul aruncându-i lui Hilary un halat, copilul trebuie să iasă dintr-o clipă în alta.

Infirmiera îşi dezinfectă mâinile şi şterse sudoarea de pe fruntea tinerei mame, apoi îşi puse mănuşile de cauciuc şi începu adevărata muncă.

- Haide! Haide!

Doctorul o îndemna pe femeia în travaliu care îşi reînnoia eforturile din ce în ce mai greu.

- Uite-l! spuse doctorul în cele din urmă.

- Este fetiţă! interveni grăbită Hilary când văzu capul apărând.

- Doar n-o să-mi mai spui acum că eşti şi feministă! In stadiul în care ne aflăm, nimic nu te poate face să afirmi că nu este băiat, mi se pare! O moaşă bună nu se încrede în figura nou-născutului, o ironiză doctorul.

- E o fetiţă frumoasă, se încăpăţână infirmiera, înroşindu-se.

Naşterea se desfăşură fără probleme, noua mamă era
robustă şi suportă bine ultimele contracţii.

Armand de Ferjac o felicită :

- Foarte bine, Marie, ai un băiat!

Şi adăugă ironic adresându-i-se lui Hilary:

- Te-ai grăbit puţin, nu-i aşa, miss Hope?

Infirmiera, care îşi făcea de lucru punând la punct aşternutul, se înroşi şi mai tare. Doamne, cât de insuportabil era omul ăsta!

- Un copil frumos este tot ce îşi doreşte o mamă; sexul n-are importanţă decât pentru nişte părinţi bătrâni!

- Miss Hope, văd că nu rămâi datoare cu răspunsul! zise el râzând. De acum încolo, ştiu unde să găsesc o parteneră dacă vreau să stau de vorbă cu cineva.

- Mulţumesc, dar am şi alte feluri mai plăcute de a-mi petrece timpul, doctore, replică Hilary dezinvoltă.

- Fără îndoială, şi eu. Insă, de obicei, nimeni nu îndrăzneşte să mă contrazică.

- Nu mă surprinde deloc asta!

In clipa aceea, un bărbat intră grăbit.

- E băiat! Felicitări! îi spuse medicul nou-venitului..

Tânărul tată se grăbi să ajungă la căpătâiul soţiei sale. Il
urma soacra, care plângea de bucurie.

- Cred că acum nu mai este nevoie de noi, spuse discret doctorul de Ferjac lui Hilary trăgând-o de mânecă să iasă împreună din cameră. Mă duc să mă schimb, am de făcut câteva vizite, se scuză el, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat.

- Plăcerea a fost de partea mea, ripostă ea zâmbind.

- Vom avea ocazia să ne întâlnim şi în afara castelului?

- Da, mi-ar face plăcere. răspunse ea încet. Acum pot să te însoţesc?

- Nu am mult de mers.

Spunând acestea, dispăru imediat.

Mergând pe drum, Hilary trecu în revistă evenimentele dimineţii şi îşi dădu seama că îi făcuseră plăcere. Când ajunse, era târziu, oboseala şi foamea începeau să se facă simţite.

Cu toate astea, vederea unui Jaguar parcat în faţa castelului o însufleţi din nou. Jordan trebuia să fi venit!

Se duse direct în sala de mese, unde descoperi,

spre marea ei părere de rău, un singur tacâm, pus probabil pentru ea. Evident, tânărul mâncase până la această oră, alfel ar fi fost de mirare.

Administratoarea, doamna Durand, îşi manifestă surpriza la întârzierea lui Hilary. Tânăra infirmieră se strădui să-i explice pe franţuzeşte şi până la urmă interlocutoarea ei înţelese că Marie Farmet adusese pe lume un băiat. Intendenta fu încântată să se numere printre primele care află vestea aceasta.

Mâncarea era rece şi Hilary se mulţumi să ia o piersică, apoi ieşi s-o mănânce pe terasă. Tresări când îl văzu pe băiatul ladyei Vesper care se antrena trăgând cu arcul pe peluză. Nu putu să-şi reţină o exclamaţie admirativă când arcaşul înfipse săgeata exact în centrul ţintei.

- Bravo! exclamă privitoarea.

Jordan se întoarse spre ea zâmbind. La vederea tinerei fete, îşi înălţă sprâncenele; se părea că n-o recunoştea. Apoi se lumină la faţă şi se duse la ea.

- Nu eşti persoana fermecătoare pe care am lovit-o cu uşa acum câteva zile ieşind de la mama? Eşti deci noua ei infirmieră.

- Exact, confirmă Hilary, decepţionată că nu-şi mai amintea de ea.

- Cine-ar fi crezut că va angaja într-o zi o doamnă de companie atât de drăguţă, continuă Jordan. Se succed una după alta pe lângă mama, însă nici una nu

rezistă mult timp.

- Am o treabă greu de făcut, dar nu mă dau bătută! glumi Hilary.

- Perfect! Iţi admir colegele de breaslă, pentru că dacă toţi bolnavii ar fi ca mama.

- Nu este chiar atât de insuportabilă! îl întrerupse Hilary. Problema este că nu vrea să fie îngrijită şi trebuie să mă lupt ca să mă pot ocupa serios de ea.

- Ce mai face? Dacă eşti autorizată să vorbeşti cu mine.

- Este foarte bine, dar ar trebui să se menajeze şi să respecte o disciplină mai strictă.

- Din păcate, are un caracter îngrozitor şi uneori ne este foarte greu s-o suportăm, şi eu şi Louisa!

- Nu înţeleg. Păreţi amândoi total independenţi faţă de ea. spuse Hilary.

- Da, dar trebuie să fim foarte precauţi ca să n-o şocăm şi trebuie să-i ascundem toate problemele noastre, mărturisi Jordan.

- Aveţi multe lucruri de ascuns? întrebă Hilary, amuzată.

- Hai să facem o tură împreună, dacă vrei să-ţi fac confidenţe, îi răspunse tânărul cu un zâmbet maliţios.

- Cu plăcere! acceptă fără să ezite fata, puţin tulburată de prezenţa seducătorului ei companion.

Se duseră până aproape de pădure şi se instalară la

umbra unui pin mare, pe un covor de ace plăcut mirositoare.

Acum, Hilary simţea că se destinde. Era sigură că Jordan îi împărtăşea buna dispoziţie pentru că se vedea că era degajat şi râdea din toată inima de glumele sale.

- Cât de amuzant va fi cu noi acasă! Câtă vreme mama nu se amestecă în problemele noastre.

- Ce vrei să spui?

- Nu-i deloc complicat; sunt bărbat şi tu eşti femeie. Nu va tolera să fim nici o clipă singuri, împreună.

Hilary îşi înălţă sprâncenele, uimită.

- Totuşi, lady Vesper m-a lăsat să înţeleg contrariul. Chiar a sugerat că mă vei face să vizitez regiunea în timpul sejurului tău. Bineînţeles, vei face cum crezi. declară tânăra înroşindu-se.

- Dacă mama vrea asta, n-ai de ce să te temi!

O privi pe Hilary cu atâta insistenţă încât ea se înroşi şi mai tare. Apoi, se aplecă încet spre ea; tânăra fată, cu inima bătând tare, crezu că avea s-o sărute, dar el nu făcu nimic.

- Spune-mi cu ce te mai ocupi în afară de treaba pe care o ai de făcut la castel. Sper că nu te plictiseşti prea tare.

- Ah, nu! Azi-dimineaţă l-am întâlnit pe doctorul de Ferjac. M-a rugat să-l asist la o naştere. Vezi, nu prea am timp să mă plictisesc!

Chipul lui Jordan se întunecă deodată.

- Ce crezi despre doctorul de Ferjac? întrebă el pe un ton sec.

- Din ce punct de vedere? întrebă Hilary, surprinsă de tonul cu care fusese întrebată.

- Ştiu că este un doctor bun, răspunse Jordan, însă ca individ, mi se pare odios! Afişează totdeauna un aer de superioritate. Mă întreb ce efect produce asupra femeilor.

Hilary şovăi să-şi exprime opinia. In definitiv, asta nu era treaba ei, se gândi.

- Principalul este să fie un bun practician, declară ea evaziv.

- Vroiam şi eu să devin medic, îi mărturisi interlocutorul, dar Armand de Ferjac mi-a râs în nas când i-am spus ce aveam de gând să fac. Pretindea că n-aş fi fost în stare să duc studiile la bun sfârşit. Adevărul este că am eşuat. dar n-avea nici un motiv să fie atât de categoric!

- Nu-i prea bătrân, nu-i aşa? întrebă Hilary împinsă de curiozitate.

- Cred că are vreo treizeci de ani. Când voi avea vârsta lui, adică peste vreo zece ani, voi avea cu siguranţă mai multe impresii despre viaţă.

- Incă nu eşti major?

- Incă nu, dar în curând îmi voi sărbători aniversarea majoratului. Din păcate, mă tem că nu va fi prea amuzant în casa asta izolată, spuse Jordan, dezamăgit.

- Din cauza mamei?

Jordan încuviinţă, clătinând din cap.

- Eram de gardă la spital când am împlinit douăzeci şi unu de ani. Am primit cadouri, bineînţeles, dar nu a fost o reuniune în familie, spuse Hilary ca să-l încurajeze.

- Da, dar este altfel pentru oameni ca voi! exclamă el, impulsiv.

- Vrei să spui oameni din mediul meu? întrebă Hilary, rănită în amorul propriu.

- Nu, vorbesc despre persoane care trebuie să-şi câştige pâinea, reluă Jordan cu un zâmbet jenat. Aşa e făcută viaţa, nu-i vina mea.

Cum Hilary rămase tăcută, el continuă:

- Să nu mă înţelegi greşit, apreciez femeile active. Le găsesc inteligente şi utile.

O prăpastie apăruse dintr-o dată între ei. Ar fi vrut ca băiatul castelanei să nu fi abordat niciodată acest subiect de conversaţie. Intoarcerea la castel i se păru foarte întunecată; însoţitorul o ofensase profund.

La spital, nu exista noţiunea de clasă socială. Numai

meritele proprii şi munca permiteau oricui să urce în ierarhia socială. Jordan o trimisese unde-i era locul, şi ridicase între ei un zid de netrecut.

Deodată, în timp ce mergeau tăcuţi unul lângă celălalt, Jordan o prinse gentil de mână.

- Crezi că mâine am putea avea un program comun? Dacă mama vrea să fim prieteni, dorinţa ei e lege pentru mine. Ce părere ai?

Hilary îşi retrase încet braţul pentru că se apropiau de castel.

- De acord, dacă sunt liberă.

Deodată, zări limuzina parcată în faţa casei.

- Mama ta s-a întors, spuse fata puţin neliniştită, trebuie să te părăsesc.

- De ce te grăbeşti aşa?

- Nu uita că nu sunt aici în vacanţă! îi răspunse răstit în timp ce se îndepărta în fugă.

Era de preferat să-i amintească lui Jordan motivul prezenţei sale la castel înainte ca relaţia lor să devină ceva serios. Deodată, îi păru rău că îl însoţise în pădure. Ce avea să creadă despre ea? In plus, discuţia lor despre poziţia socială o contrariase profund.

Ajunsă în camera ei, încercă să-şi vină în fire spălându-se pe faţă cu apă rece.

Săptămâna următoare trecu fără probleme. Lady Vesper se simţea bine. Hilary cobora în sat dimineaţa,

de îndată ce avea un pic de timp liber, pentru lecţia de franceză cu Michael Smith. După-amiezele se derulau cu lungi promenade împreună cu Jordan. Părea să-i placă compania ei şi o trata ca pe o soră. Chiar îşi deschisese inima în faţa ei. Dragostea, spunea el, este un infern. Avusese o experienţă nefericită cu o fată.

- Eram atât de fericit când o vedeam. Mi-era teamă să n-o pierd şi sufeream.

Hilary îl invidia că avusese parte de o mare pasiune.

- Aţi rupt-o, până la urmă?

- Da, pentru că ştiam că nu mă iubea. N-am mai aflat nimic despre ea după ce ne-am despărţit. Fără îndoială, şi-a întâlnit sufletul pereche. Intr-un fel, mă simt uşurat, a fost o încercare atât de aspră.

- Sărmanul de tine! exclamă Hilary, înţelegătoare. Eşti prea tânăr ca să fii disperat!

- Ca tine! ripostă el, badjocoritor.

Se aşezaseră pe iarba rece, pe vârful unei coline care domina valea Aurillacului.

- Ce-ai face dacă te-aş săruta, Hilary? o întrebă după o scurtă tăcere.

La aceste cuvinte, chipul lui Hilary se împurpură.

- Habar n-am. Ti-am spus doar că nu prea am experienţă, comentă ea, confuză.

- Să încercăm!

Ar fi preferat să nu-i fi pus întrebarea înainte de a

trece la acţiune. Dar când îi simţi sărutul pe buze, constată cu bucurie că n-ar putea să-l iubească niciodată pe bărbatul ăsta.

- M-ai sărutat doar pentru ca să ştii dacă prietena ta îţi mai lipseşte încă, nu-i aşa?

- De unde ştii? întrebă surprins Jordan.

- Nu sunt atât de nevinovată! recunoscu fata râzând.

Acum, situaţia i se părea comică. Hilary vru să pună capăt
discuţiei şi o luă la fugă. Alergă cât putea de repede, până când Jordan o ajunse din urmă, o prinse şi se rostogoliră amândoi pe iarbă, într-un hohot de râs. Se purtau din nou ca doi fraţi, fără echivoc.

Intr-o zi, ieşind din baie, lady Vesper păru dornică să vorbească despre una şi alta cu infirmiera sa.

- Te înţelegi bine cu băiatul meu, miss Hope? întrebă stăpâna casei, arborând un zâmbet dezarmant.

- Foarte bine, doamnă, răspunse Hilary punând în ordine medicamentele.

- Perfect, sunt bucuroasă că sunteţi prieteni. Aveţi aceeaşi vârstă şi între voi trebuie să existe nişte afinităţi.

Fata păstră tăcerea, însă întrebarea următoare îi dădu de bănuit.

- Se mai vede cu. altcineva din sat?

- Nu ştiu, doamnă, dar ar putea să v-o spună el însuşi, replică Hilary, intrigată.

- N-are nici o importanţă, continuă castelana. Presupun că eşti suficient de matură ca să ştii cum să te porţi cu un tânăr fără minte care îşi imaginează că e îndrăgostit de dumneata.

- Nu sunt obişnuită cu asemenea situaţii! exclamă Hilary, iritată.

Remarcele perfide o ofensară pe tânăra infirmieră. De fapt, lady Vesper vroia ca relaţia dintre ei să nu meargă prea departe. Dar nu era ea cea care-i aruncase băiatul în braţe?

Capitolul 4

Lady Vesper începu să se intereseze mai mult despre relaţiile dintre cei doi tineri.

Intr-o seară, atunci când infirmiera se pregătea să se retragă după ce îi dăduse îngrijirile înainte de culcare, castelana o supuse unui adevărat interogatoriu.

- Cred că te vezi mult cu fiul meu, nu-i aşa?

- Da, doamnă, răspunse Hilary roşind.

- Cum îl găseşti?

- Este un. tip bine. Vă seamănă. picătură ruptă din dumneavoastră, adăugă până la urmă fata.

- Mulţumesc, de compliment! Louisa, fiica mea, este brunetă, ca tatăl ei, cu părul lung şi ondulat. Oricum, cred că şi ea e drăguţă. In orice caz, are mult succes.

- Defunctul dumneavoastră soţ de bună seamă ar fi fost mândru de copiii lui, mai spuse infirmiera cu făţărnicie.

Lady Vesper păru surprinsă, apoi pufni în râs.

- De ce crezi că soţul meu a murit? Trăieşte bine mersi, exclamă castelana.

Hilary se înroşi până în vârful urechilor. Rareori i se întâmpla să facă asemenea gafe. Nu-l văzuse niciodată pe sir William Vesper şi nu-l cunoştea decât din evocările familiei lui. Trăsese concluzia că era mort. Era vorba deci despre altceva, poate un divorţ sau o

poveste nefericită pe care ar fi fost bine să nu i-o amintească unei bolnave emotive.

- Imi pare rău, doamnă, spuse tânăra, confuză.

- Acum îţi pare rău că n-a murit! exclamă stăpâna casei, în culmea indignării. In realitate, ne-am despărţit de comun acord. Nu este nimic oficial. O soţie invalidă este o povară grea pentru un bărbat care îşi petrece o mare parte a timpului escaladând munţii, când turnează un nou film! Când am văzut că nu-l mai pot urma, am abandonat partida. Rezultatul e concludent, mă adoră cu atât mai mult cu cât ne vedem mai puţin. N-a mai putut să suporte slăbiciunea mea. Ce zici de situaţia asta?

- Cred că e un curaj foarte mare din partea dumneavoastră, nu ştiu câţi alţii ar fi făcut la fel.

- Baliverne! Imi pun mintea la contribuţie, atâta tot. Inima mi-e atât de slăbită. trebuie să folosesc altceva. Intotdeauna îmi apăr interesele, să nu uiţi niciodată asta!

- Am să ţin minte, doamnă, promise Hilary.

Deodată, castelana schimbă subiectul.

- Spune-mi, atunci: cum îţi petreci timpul cu băiatul meu?

- Plimbându-ne şi stând de vorbă. replică fata laconic.

- Nimic altceva?

Hilary se înroşi la faţă şi păstră tăcerea.

- Cum? Făcu uimită mama lui Jordan, îmi închipuiam că în ziua de azi tinerii sunt mai libertini.

- Se poate, murmură Hilary, foarte stânjenită.

Lady Vesper afişă o expresie gânditoare.

- Se mai întâlneşte şi cu altcineva în afară de tine? Vreau să spun. o altă fată? întrebă, vizibil îngrijorată.

- Nu ştiu nimic! exclamă Hilary, surprinsă.

- Inţelegi, reluă imediat castelana, fiul meu este atât de seducător. şi încă atât de uşor de influenţat!

- După părerea mea, nu duce lipsă de maturitate, nici de bun-simţ! spuse infirmiera ca să-şi liniştească interlocutoarea.

- Ce păcat! N-a avut bunul simţ să se îndrăgostească de dumneata. Asta ar fi putut să-i prindă foarte bine!

Tânăra rămase perplexă.

De atunci, Hilary fu foarte atentă la ieşirile ei în relaţiile cu Jordan.

A doua zi dimineaţa, participă alături de fiul castelanei la o sesiune de tragere cu arcul şi reuşi chiar să marcheze câteva puncte. Insă partida nu era destul de animată, după părerea lui Jordan.

- Ce-ar fi să coborâm în sat? propuse el, întinzându-i mâna lui Hilary. Vreau să mă plimb.

- Am înţeles, răspunse fata, încântată. De altfel, în curând o să fie ora cursului meu de franceză.

Ii spusese de aranjamentul cu pictorul. Din păcate, Michael nu era la întâlnire când ajunseră la cafenea. Această absenţă era de neînţeles, pentru că artistul îi recomandase chiar să vină mai devreme. Ce se-ntâmplase cu el?

Ingrijorată, fata îşi abandonă companionul ca să afle noutăţi despre profesorul ei de franceză la pensiunea unde locuia.

- Aşteaptă-mă, mă întorc într-o clipă, îi spuse tânăra lui Jordan care se aşezase la o masă de pe terasă.

La recepţia micului hotel familial, o doamnă în vârstă îi spuse că domnul Smeets nu se sculase. Era bolnav, fără îndoială. Hilary vru să-l vadă şi proprietara îi spuse că îl putea găsi într-o cameră de la mansardă. Tânăra englezoaică urcă în grabă treptele şi bătu la uşă. O voce slabă îi răspunse într-un târziu dinăuntru:

- Intră!

Hilary intră într-o încăpere tapisată cu desene şi aflată într-un talmeş-balmeş de nedescris. Se duse totuşi la căpătâiul lui Michael, care părea foarte slăbit.

- Sunt grav bolnav, murmură el făcând un efort să-i zâmbească.

Hilary îi puse mâna pe frunte. Ardea.

- Asta-i bună! spuse ea. Sau am eu ai mâinile reci.

Artistul o privea atent. Hilary simţi cum se înroşeşte.

- Te-a văzut doctorul? întrebă ea ca să spună ceva.

- Inutil, mă descurc singur, abia răspunse bolnavul. N-am de ce să mai plătesc un tratament medical.

- Michael, reluă fata grav, fii serios. Ai neapărată nevoie de o îngrijire corespunzătoare. Incă nu ţi-am dat nici un ban pentru lecţiile de franceză; am o datorie faţă de tine. Am să plătesc eu cheltuielile.

Fără să mai ţină seama de protestele bolnavului, Hilary ieşi din cameră şi se duse la proprietara pensiunii, căreia îi spuse că trebuia să cheme un doctor.

După mai puţin de o jumătate de oră, Armand de Ferjac era acolo şi o asculta pe Hilary cum stăteau lucrurile.

- Englezii ăştia mă impresionează mereu! exclamă el când fata îi spuse despre strâmtorarea financiară a artistului. S-ar zice că le place să sufere, continuă doctorul, ca şi cum anduranţa ar fi un semn de superioritate! S-a auzit vreodată un medic spunând: „ori la bal, ori la spital“? Omul ăsta este de-a dreptul ridicol!

Trecuse o oră până când Hilary se întoarse la cafenea şi nu credea că Jordan mai era pe acolo. Il găsi totuşi în acelaşi loc, dar nu mai era singur; îi ţinea companie Stephanie.

Erau atât de absorbiţi de conversaţia lor încât nu-i

remarcară întoarcerea.

- Alo! exclamă aceasta ca să le atragă atenţia.

Jordan întoarse capul şi se ridică politicos, privind-o cu asprime.

- Cred că vă cunoaşteţi, începu el.

- Da, ne-am întâlnit deja, afirmă Hilary.

Ii făcu un semn cu capul Stephaniei, care îi răspunse cu un zâmbet triumfător.

Jordan îi şopti ceva la ureche franţuzoaicei, care se înroşi şi începu să râdă, apoi i se adresă brusc lui Hilary:

- De ce nu mi-ai spus că Stephanie a venit la castel cu o zi înainte de venirea mea? De ce-ţi închipui că este logodnica mea? Poţi să-mi dai o explicaţie?

Lui Hilary, care tocmai avusese parte de o oră de încercări, îi veni greu să-şi adune gândurile.

- M-ai înţeles greşit, începu pe un ton ezitant. Nu aveam cum să ştiu că o cunoşteai pe Stephanie. Vocabularul meu franţuzesc, destul de restrâns, nu mi-ar fi permis să pretind că este logodnica ta. In plus, nici nu te văzusem încă atunci când lady Vesper ne-a prezentat una alteia. Nu mi-e ruşine să spun că sunt ceea ce sunt: infirmiera mamei tale.

Inima i se strânsese dureros, atunci când rostise ultimele cuvinte.

Jordan, parcă sufocat, înţelese imediat cum stăteau

lucrurile.

- Bineînţeles, e mama! strigă el. Ce demon! A încercat s-o mistifice pe Stephanie, folosindu-te ca s-o sperie. Dă-ţi seama că am fi putut să ne vedem în fiecare zi, şi în loc de asta, mama a făcut în aşa fel încât să nu ştiu de prezenţa dragei mele Stephanie.

- Despre ea mi-ai vorbit? mormăi Hilary, consternată.

- Da, şi o iubesc mai mult ca niciodată, adăugă Jordan, radios. Mama m-a lăsat să cred în ziua picnicului, că n-am să mai stau anul acesta la Castelul Durrel şi că tu erai noua mea prietenă.

Hilary rememoră evenimentele şi înţelese de ce lady Vesper îi ceruse să renunţe la uniformă.

- Nu înţelegeam nimic din conversaţia lor, dar Stephanie se uita la mine cu o privire neagră. De ce să se opună lady Vesper relaţiei voastre? Prietena ta e foarte drăguţă. reluă Hilary care-şi recăpătase sângele rece.

Jordan avu un zâmbet cinic.

- Din păcate, mama este teribil de snoabă; fără îndoială, şi eu sunt, la fel ca sora mea, din cauza educaţiei pe care am primit-o! ripostă cu amărăciune. Trebuie să ne întâlnim numai cu oameni de rang, cu titluri dobândite prin naştere. Frumuseţea şi inteligenţa nu sunt nişte criterii valabile. După mama,

Stephanie nu este pentru mine; e fata unui veterinar, care la rândul lui descinde dintr-un simplu fermier. Studiază să devină asistentă medicală, ca să-şi ajute tatăl. Asemenea persoane, care trebuie să muncească pentru o pâine, nu sunt demne să facă parte din familia noastră. Cât despre infirmiere, nu ştiu cum trebuie să le consider.

- Mama ta ar spune-o mai bine ca mine, spuse încet Hilary, jignită de tonul indiferent al lui Jordan.

Incidentul ăsta o bulversase. Devenea conştientă de rolul important pe care Jordan îl căpătase în viaţa ei, chiar în clipa în care îl pierdea. O cuprinse îndoiala. nu reprezentase pentru el o distracţie trecătoare?.

Se despărţiră de Stephanie şi porniră tăcuţi înapoi, pe drumul care ducea la castel. Deodată, Jordan o opri pe Hilary şi o privi drept în ochi.

- In primul rând, te rog să nu-i spui nimic mamei, o imploră el; acum ai să înţelegi în ce atmosferă trăim, Louisa şi cu mine, sub dictatura maternă. Am făcut deja alegerea: Stephanie va fi soţia mea, fie că mama vrea sau nu. Pot să contez pe tine?

- Bineînţeles, promise Hilary. Nu sunt o trădătoare. Dar acum trebuie să te părăsesc ca să-mi întâlnesc pacienta, dacă nu vrei să-i trezeşti bănuielile.

Stăpâna casei citea liniştită o scrisoare când Hilary ajunse în camera ei. Părea inofensivă ca un copil şi totuşi.

- Ascultă Hilary, exclamă gazda văzând-o, soţul meu, William, va încerca să-şi facă timp să vină la noi de ziua lui Jordan. Cât sunt de fericită să-l revăd! Vom da o recepţie mare, nu contează ce spune doctorul! Ne vom invita toţi prietenii. Vii şi tu. Nu ţi-ar plăcea să dansezi cu fiul meu?

- Ar fi într-adevăr foarte plăcut, răspunse Hilary fără ca bolnava să-i poată sesiza tulburarea.

Capitolul 5

Hilary primise şi ea corespondenţă. Scrisorile de la familie şi prieteni fură binevenite. Simţea nevoia de a schimba impresii cu cineva ca să mai uite de viaţa agitată de la castel.

Doamna Hope îi dădea ultimele veşti; Lassie, femela lor de Labrador născuse câţiva pui şi mama lui Hilary se hotărî să păstreze o căţeluşă.

„Te aştept pe tine să-i dai un nume, îi cerea ea în misivă, tu ai întotdeauna cele mai bune idei.“ Hilary începu să se gândească la acest lucru, însă numele care-i veneau în minte nu-i plăceau. Gândurile îi zburară apoi spre Jordan. Amintindu-şi de revelaţia lui în ceea ce o privea pe Stephanie, simţi un nod în gât. Era atât de puţin atrăgătoare? Nici măcar nu reuşise să-l cucerească şi acum încerca un sentiment amar de eşec. Cât sunt de proastă, mormăi în sinea ei. Sunt în vacanţă, şi n-am dreptul să mă las cuprinsă de descurajare.

Din păcate, întâlnirea dintre Jordan şi Stephanie prevestea absenţa lui în zilele care urmau. Hilary nu putea să conteze decât pe ea să se distreze.

Tânăra infirmieră se gândea că tot răul venea de la ea; avea prea mult timp liber să viseze şi să-şi închipuie poveşti de dragoste.

Vrând să-şi vină în fire, deschise scrisoarea pe care o primise de la prietena ei, Cathy.

„Cum se desfăşoară sejurul tău? o întreba. Am auzit că francezii au un farmec teribil. S-ar părea că sunt extrem de seducători, nu?

Hilary se gândi amuzată la cei doi bărbaţi pe care-i întâlnise la Saint-Jude: Jordan şi Michael. Amândoi, englezi!. Se părea că nimeni nu-i plăcea în sat. Probabil că toţi plecau să muncească la oraş de îndată ce-şi puteau permite.

Imaginea unui chip semeţ, cu ochi cenuşii şi nasul acvilin, îi trecu prin minte, dar o alungă repede. Armand de Ferjac o considera o înlocuitoare de ocazie, dar nimic mai mult. In rest, cu siguranţă că era însurat şi avea copii. Se hotărî să-i pună lui Jordan întrebarea ca să fie cu inima împăcată.

Aici, nimic nu s-a schimbat, continua Cathy. Sunt neînţelegerile obişnuite, uneori atât de exagerate încât ar fi de-ajuns ca să umple rubricile de fapt divers din presă. Una dintre infirmierele de la serviciul de maternitate a fost dată afară pentru că a fost prinsă în flagrant delict cu un doctor care bineînţeles că rămâne anonim. Nu uita asta, dragă
Hilary, femeile sunt întotdeauna de vină în meseria noastră. Nu trebuie să ai niciodată încredere într-un doctor fără să ai o dovadă a sincerităţii lui. Este o rasă periculoasă, şi totuşi.“

Hilary îşi întrerupse lectura şi se gândi din nou la doctorul de Ferjac. Se grăbi să continue ca să

risipească ciudata tulburare care o cuprindea.

„Aşa e viaţa, trăgea concluzia Cathy. Iţi simţim lipsa şi te invidiem! Ce-ai zice de o mică schimbare?“

Fata zâmbi de această glumă. In cele din urmă, nimeni nu era mulţumit de soarta lui!

După-amiaza parcă nu se mai termina. Jordan nu mai avea nevoie de ea să se distreze şi nu-şi făcu apariţia decât o singură dată. Hilary se obişnuise atât de bine cu compania tânărului încât absenţa lui o apăsa.

Se duse să se plimbe prin parc şi intră în vorbă cu un grădinar. Nu întâmpină nici o greutate să se facă înţeleasă şi asta o făcu să se bucure. Din păcate nu, prea reuşea să-i desluşească răspunsurile. Descurajată, se aşeză pe un şezlong adăpostit de o umbrelă şi deschise o revistă. Mintea îi zbura aiurea şi nu se putea concentra asupra a ceea ce citea. In cele din urmă închise ochii şi adormi.

După o oră, fu trezită de o atingere prietenoasă.

-Jordan! exclamă spontan.

Apoi îşi dădu seama că se înşelase; bărbatul de lângă ea era Armand de Ferjac.

- Fii atentă, o sfătui el, rişti să faci insolaţie!

- Oh, nu, ripostă Hilary roşind. Vreau. să fiu bronzată când mă întorc în Anglia, mormăi din ce în ce mai tulburată.

- Oricum ar fi, nu suntem în Anglia şi soarele e mult prea puternic pentru un trandafir britanic. Să nu uiţi!

Hilary, flatată de acest compliment neobişnuit, se înroşi.

- Toate englezoaicele au pielea delicată, adăugă doctorul. Credeam că-ţi face plăcere să primeşti veşti de la prietenul tău, continuă el după o scurtă pauză.

- Jordan?

- Nu, cel care avea febră, se nelinişti practicianul.

- Ah, da, Michael! Cum se mai simte?

- Mult mai bine, liniştеşte-te, a reacţionat foarte bine la tratament şi i-am lăsat medicamente pentru mai departe. In orice caz, nu mă gândesc să-i pretind onorariu.

- Am să plătesc eu consultaţia, se grăbi să se ofere Hilary.

- Nici să nu te gândeşti la asta. De fapt, ce este el pentru tine? o întrebă brutal.

- Mă ajută să învăţ franţuzeşte, asta-i tot, explică fata, surprinsă de agresivitatea întrebării.

- In delirul lui, a vorbit tot timpul de tine.

- Oamenii care au febră spun vrute şi nevrute, apoi uită tot când se însănătoşesc. In rest, nu i-am dat nici un motiv să se apropie de mine, se grăbi să adauge.

- Fără îndoială că îl preferi pe Jordan, nu?

- Jordan? Este un companion agreabil, nimic altceva!

- Te plictisesc cu toate întrebările astea, nu-i aşa? Oricum, mă simt uşurat că nu te interesează tânărul Vesper. Este atât de nestatornic! Nu i-ar conveni deloc unei femei inteligente ca tine.

Hilary, stânjenită, se îmbujoră. Omul ăsta era într-adevăr imprevizibil.

-Jordan este oricum un băiat cu bun-simţ, se apără ea.

- Bineînţeles, răspunse interlocutorul cu un zâmbet larg, satisfăcut. Mă duc s-o văd pe lady Vesper, vii cu mine?

Hilary îl urmă până în camera bolnavei.

- Iată cel puţin pe cineva care se poartă cum trebuie, declară medicul după examinarea obişnuită. Caroline, eşti mulţumită de infirmieră?

- Sunt. răspunse laconic pacienta, şi în orice caz este mai amabilă decât cele pe care le-am avut angajate altădată. Ii apreciez discreţia. Printre altele, ar fi o companioană fermecătoare pentru băiatul meu.

Doctorul aruncă o privire întrebătoare spre Hilary.

- Intr-adevăr, cred că dacă aş avea vârsta lui Jordan, aş găsi-o şi eu drăguţă şi inteligentă.

Hilary se înroşi violent şi făcu un efort considerabil să-şi ascundă emoţia.

- Haide, Armand, doar nu eşti atât de bătrân! interveni lady Vesper. După povestea neplăcută cu

Isabelle, te porţi ca un celibatar înrăit. Eşti încă tânăr şi ar trebui să-ţi dai seama de asta! Ce păcat să-ţi risipeşti aşa tinereţea şi vigoarea.

Armand de Ferjac îşi încorda maxilarul şi nu spuse nimic.

- Sper cel puţin că nu te-am rănit, spuse castelana, puţin neliniştită.

- Nu, sigur că nu! Cum aţi putea să mă ofensaţi despre orice ar fi vorba, stimată doamnă? replică el pe un ton ironic.

Hilary înţelese ambiguitatea acestui răspuns; lady Vesper era atât de sarcastică, încât putea uneori să rănească pe cineva fără să-şi dea seama.

Armand de Ferjac cunoscuse deci o femeie pe care o chema Isabelle. Fără îndoială că era stânjenitor pentru el să audă numele unei persoane iubite înjosit în public, se gândi Hilary simţind o strângere de inimă. Tocmai aflase întâmplător că trăia singur şi ştirea aceasta o impresionă fără să vrea.

Doctorul se hotărî deodată să plece.

- Poţi să mi-o încredinţezi pe infirmiera ta pentru un ceas sau două, Caroline? {tiu pe cineva căruia i-ar face plăcere s-o întâlnească.

- Bineînţeles, încuviinţă lady Vesper cu jumătate de gură.

O îngrozea să vadă oamenii scăpându-i de sub control.

- Să nu întârzii să-mi faci masajul, spuse castelana, adresându-i-se lui Hilary.

Aceasta dispăru în camera de alături să se schimbe. Alese o rochie galbenă care i se potrivea de minune, fără să se întrebe de ce avea atâta grijă de felul cum arăta. Fără îndoială, până la urmă vroia să-i placă doctorului de Ferjac!.

Cu toate astea, nu găsi de cuviinţă să se uite la el când coborî la maşină.

- Unde mergem? întrebă puţin dezamăgită. Cine vrea să mă vadă? Nu cunosc decât puţină lume pe aici.

- Ai produs o impresie puternică asupra acestei minorităţi, Hilary! Pot să-ţi spun pe nume?

- Dacă vrei, trebui să consimtă cea întrebată.

De la medic la infirmieră era posibilă familiaritatea, însă reciproca nu era valabilă nicidecum.

- Ti-am rezervat o surpriză!

Ajunseră în faţa pavilionului unde Hilary asistase la naşterea unui băiat în urmă cu o săptămână. Doctorul lăsă maşina în faţa casei şi îşi invită însoţitoarea să intre în grădină.

Acolo, un grup vesel se adunase, probabil pentru a sărbători fericitul eveniment. Toată lumea vorbea şi râdea. Intr-un con de umbră, Hilary zări în cele din urmă leagănul unde se odihnea sugarul.

- Ce drăguţ e! exclamă, înduioşată.

Micuţul era înconjurat de pachete legate cu

panglici. Tânăra englezoaică, încurcată, se întoarse spre doctor.

- Ar fi trebuit să-mi spui şi mie despre ce-i vorba, îi reproş' ea. N-am adus nimic pentru bebeluş.

Medicul o linişti imediat:

- N-are nici o importanţă! Părinţii s-au gândit să dea numele tău micuţului. Dacă eşti de acord. O să-l cheme Hilaire, adăugă serios.

Hilary era în culmea bucuriei, plângea şi nici nu-i venea să creadă cât era de fericită.

Incercă să-şi dreagă glasul şi se scuză pentru tulburare.

- Sunt fericită, explică ea cu stângăcie. Nu mi s-a făcut niciodată o surpriză atât de frumoasă.

Armand de Ferjac o prinse de mână şi o strânse puţin ca s-o liniştească. Tânăra se înfioră la atingerea degetelor lui puternice, dar nu îndrăzni să-şi retragă mâna. El îi întinse batista să se şteargă la ochi. Aceste atenţii delicate dezvăluiau o sensibilitate profundă care nu-i scăpă lui Hilary. Bărbatul ăsta trăise o dramă şi sub aparenţa de ursuz, ascundea de bună seamă o inimă rănită.

In cursul săptămânii care urmă, Hilary învăţă să-l cunoască pe acest individ descumpănit. Intr-adevăr, nu mai trecu nici o zi fără ca medicul să n-o invite să-l însoţească până la maşină după ce termina cu lady Vesper.

La început, traversau castelul şi grădina discutând despre bolnavă, dar ajunseră repede la subiecte mult mai personale.

Erau atât de absorbiţi de discuţiile lor, încât încetineau pasul când coborau treptele de marmură ca să nu le întrerupă.

Hilary nu-l mai găsea atât de arogant şi de inaccesibil şi se bucura de aceste câteva momente de companie pentru că Jordan, preocupat tot timpul de Stephanie, uitase complet de ea.

Intr-o zi în care îi mărturisea temerile ei că nu va putea izbândi în carieră din cauza problemelor de sănătate, doctorul îi spuse propria lui poveste.

Trebuise să preia cabinetul medical al tatălui său, care murise acum doi ani, prin aceasta abandonând proiectele de specializare în pediatrie la care se gândea. Din păcate, îi era cu neputinţă să facă altfel; trebuia să aibă grijă de mama bătrână şi patrimoniul familial îi dădea de asemenea mult de lucru.

- Fiind singurul copil, trebuie să mă supun nevoilor mamei. Este soluţia cea mai rezonabilă, explică el. Dar să nu-ţi închipui că sunt nefericit din cauza asta. Am în continuare alte ambiţii. Aici, în regiunea asta curată, am să construiesc într-o zi un centru de convalescenţă pentru copii. Este visul meu secret.

- E o idee bună, răspunse Hilary, flatată de această confidenţă. Sunt sigură că vei reuşi.

El îi mulţumi pentru acest entuziasm printr-o privire călduroasă în timp ce un fior de fericire o stăbătea pe fată.

- Ar trebui să te prezint mamei. Ca şi tine, este englezoaică. Nu-ţi face probleme din cauza sănătăţii, ai să reuşeşti, este destul să vrei. In tot cazul, pot să te asigur că aceste câteva săptămâni de repaos aici, vor fi de-ajuns ca să te angajezi din nou la St. Oswald. Dacă altfel ar sta lucrurile, aş fi la curent, crede-mă; nu ţi-aş ascunde lucrul ăsta.

O privi cu o atenţie tulburătoare.

- După părerea mea, eşti complet refăcută. Te găsesc radioasă.

Hilary fremătă; complimentul ăsta îi mergea la inimă. Pe urmă, cum el nu spunea nimic, fata schiţă un zâmbet jenat.

- Cred că-ţi baţi joc de mine, nu-i aşa? îl întrebă nelinişţită, pentru că o privea într-un fel ciudat.

Chipul i se încordase şi părea preocupat de ceva.

- N-are importanţă! răspunse sec întorcându-i spatele fără să se uite la ea.

Hilary rămase înmărmurită.

In fiecare zi aştepta cu nerăbdare vizita doctorului, dar desele fluctuaţii de dispoziţie ale acestuia o descumpăneau. Spre deosebire de Jordan, care nu mai constituia un mister pentru ea după câteva zile petrecute împreună, Armand de Ferjac era un om pe

care trebuia să-l descopere.

Faţă de el, încerca un sentiment straniu de atracţie şi teamă care se amestecau nedesluşit. Se gândi că abia începea să-l cunoască. N-ar fi avut timp să aprofundeze această relaţie înainte de plecare, chiar dacă seducătorul doctor i-ar împărtăşi curiozitatea.

Intr-o zi, când îi aducea medicamentele ladyei Vesper, care se plângea că o durea capul, Jordan dădu buzna în cameră.

- Bună! mamă. Hilary. exclamă el intrând.

Tânăra englezoaică îi răspunse la salut maşinal. Castelana se uită surprinsă la amândoi.

- V-aţi certat? întrebă neliniştită.

- Nicidecum, răspunse el grăbit.

- De ce întrebaţi, doamnă? interveni Hilary, dornică să înlăture stânjeneala tânărului.

- Am impresia că ceva nu merge între voi! exclamă bolnava.

- Baliverne! strigă Jordan care-şi venea în fire.

Hilary înţelegea foarte bine la ce făcea referire lady Vesper; nu era vorba despre răceală, ci indiferenţă.

- Se ocupă de tine, miss Hope, aşa cum ţi-am sugerat? continuă castelana.

- Jordan s-a dovedit foarte amabil cu mine, doamnă. Am fost împreună în multe locuri interesante, răspunse Hilary fără şovăială văzând privirea disperată a băiatului. Acum, odihniţi-vă, pentru ca medicamentele

să-şi facă efectul cât mai bine, continuă imediat infirmiera. Jordan, te rog să fii amabil şi s-o laşi să doarmă, de acord?

- Fireşte, răspunse el, vizibil uşurat.

Părăsi discret încăperea, urmat de infirmieră.

- Iţi mulţumesc! Mi-ai fost de mare ajutor, îi declară după ce ieşiră.

- Am spus adevărul, atâta tot.

- Nu-i chiar aşa. Imi pare rău că te-am neglijat în ultimul timp.

- Nu fi ridicol, doar nu eşti însoţitorul meu permanent, îl întrerupse fata muşcându-şi buzele.

- Sper să înţelegi. Mă laşi să-ţi explic?

- Te rog, scuteşte-mă de explicaţiile astea. Dacă nu le voi şti, n-am să vorbesc despre ele.

Hilary ar fi vrut să evite confidenţele lui Jordan. Intr- adevăr, era departe de a fi indiferentă la sentimentele lui faţă de Stephanie. Jordan, egoist, nu bănuia că asta ar fi putut s-o afecteze.

- Ştii că am văzut-o din nou pe Stephanie, începu el, şi am nevoie să mă destăinuiesc cuiva!. Unde pleci, Hilary?

- Mă duc la bucătărie să sterilizez seringile, răspunse brusc ca să-l descurajeze.

Dar nu putu să n-o urmeze şi cum se aştepta, ei i se făcu milă. Jordan îi povesti că Stephanie se schimbase.

Se maturizase mult în ultimul an şi judeca altfel. Ii declarase că îl găsea prea tânăr în comparaţie cu noii ei colegi de la şcoala veterinară, şi de atunci, îl neglija.

- O iubesc, Hilary. Ce-o să se-ntâmple cu mine? strigă Jordan disperat.

- Nu cred că sunt calificată să te îndrum, remarcă infirmiera, impresionată de deprimarea lui. Nu sunt decât o femeie, de ce nu-i ceri sfatul doctorului de Ferjac? Vă cunoaşte pe amândoi.

- Bănuiesc ce mi-ar răspunde, mormăi Jordan. Mă dispreţuieşte şi mi-ar distruge toate speranţele. Mă interesează mai mult ce mi-ai spune tu.

- Ei bine, presupun că eşti prea tânăr ca să ştii ce vrei de fapt. E posibil ca Stephanie să vadă lucrurile astfel: la vârsta noastră, fetele sunt de multe ori mai mature decât băieţii. Personal, sunt convinsă că dragostea asta precoce nu va dura, dar lasă timpul să facă ce trebuie şi nu interveni în cursul firesc al lucrurilor.

Bunul simţ al lui Hilary învingea. Mărturisirile candide ale lui Jordan îi deschiseseră ochii; Stephanie poate avea dreptate, nu era decât un copil.

- Mama ţi-a pus întrebări? întrebă Jordan neliniştit.

- Bineînţeles că nu, veni răspunsul sec.

- Iartă-mă, mi-e frică tot timpul că pune spioni pe urmele mele. Sau mai rău, că foloseşte pe cineva care s-o influenţeze pe Stephanie împotriva mea. recunoscu,

ruşinat. Ti-ar plăcea să vii mâine la plimbare? o întrebă după o scurtă tăcere. Acum regret plimbările noastre prieteneşti. Cel puţin nu aveam deloc probleme.

Hilary zâmbi, indulgentă.

- Ce propui? îi răspunse printr-o întrebare.

- Mă gândesc la un loc liniştit, minunat: Lacul cailor. Sunt sigur că o să-ţi placă! Putem chiar să facem baie.

- Sună bine! comentă ea.

- Perfect! Şi acum, ce-ai spune de o mică plimbare pe jos? Să coborâm în sat, mersul ne va face bine amândurora.

Porniră la drum.

Hilary era fericită că el îi aprecia din nou compania. O prinse afectuos de mână, lansându-i priviri complice la care ea îi răspundea zâmbind.

Când ajunseră în centrul satului, Jordan îşi îndemnă însoţitoarea să treacă pe la Michael Smith.

- Presupun că ţi-ar plăcea să afli noutăţi despre el. Doctorul de Ferjac o ţinuse la curent, ştia că pictorul era
mult mai bine.

- Nu suntem decât prieteni, se grăbi să-i spună lui Jordan de cum intrară în grădina pensiunii.

Michael îşi termina siesta pe un şezlong, sub o umbrelă. Păru fericit să primească o vizită. Stătură liniştiţi de vorbă toţi trei, apoi Jordan declară, aruncând o privire la ceas:

- Am impresia că bolnavul nostru ar trebui să-şi schimbe puţin dispoziţia. Crezi că i-ar plăcea să vină mâine cu noi la lac?

- Poate, răspunse fata săgetându-l cu privirea.

- Ce părere ai, Michael? îl întrebă pe un ton detaşat.

- Mi-ar face plăcere, dar în primul rând n-aş vrea să fiu în plus.

- Nicidecum! Haide, vom fi patru: am să aduc o prietenă cu mine, adăugă imediat Jordan.

Hilary, stupefiată, păstră tăcerea până la plecare, însă după ce se distanţară de pensiune, dădu frâu liber furiei:

- Câtă meschinărie din partea ta, Jordan! Nu ţi-am cerut niciodată să mă inviţi sau să-mi găseşti însoţitori. Pot foarte bine să fac singură lucrurile astea. In primul rând, nu vreau să-i dau speranţe false lui Michael Smith. E o neînţelegere!

- Credeam că este un bărbat care ţi se potriveşte. spuse Jordan, vinovat.

- Insinuezi că ar trebui să se potrivească unei fete ca mine, o simplă infirmieră?

- Nu eşti supărată pe mine, nu-i aşa? Ştii, nu vroiam să te ofensez. Numai că atunci când l-am văzut pe Michael atât de trist şi singur, m-am gândit că i-ar face bine. Şi în clipa aceea, m-am gândit la Stephanie. Presupun că şi ei i-ar plăcea să iasă în grup.

- Jordan, încep să cred că nu te gândeşti decât la tine, oftă Hilary. Am să vin mâine ca să nu-l dezamăgesc pe Michael, dar altădată, scuteşte-mă de maşinaţiile tale! Acum, presupun că ai să mă laşi să mă duc singură la castel ca să te duci să-i spui Stephaniei cum stau lucrurile.

- Nu pot să-ţi ascund nimic, răspunse tânărul zâmbind, fără să ia în seamă sarcasmul lui Hilary.

Il privea înmărmurită. Obţinuse ceea ce voise şi nici măcar nu-i înţelegea reproşurile. Tot ce nu era conform planurilor lui, nu prezenta nici un interes.

Hilary se întoarse gândindu-se cu îngrijorare la ieşirea planificată pentru a doua zi. Se simţi şi mai descurajată când îl văzu pe doctorul de Ferjac care urca deja în maşină şi se pregătea să plece.

Fără să vrea, alergă spre el, cu inima strânsă.

- Ce instrucţiuni mai primesc, doctore? întrebă, încercând să pară cât mai naturală.

- Da, ai face bine să porţi ceva pe cap ca să te protejezi de soare! o îndrumă ironic.

Porni maşina făcându-i un semn cu capul. Gânditoare, îl privi depărtându-se.

Cuvintele simple pe care abia le rostise fuseseră de ajuns ca s-o bulverseze. Totuşi, privirea aspră a medicului îi reveni în faţa ochilor.

„Nu aştepta nimic de la omul ăsta! îşi spuse, regăsindu-şi luciditatea. Nu vei avea parte decât de decepţii. Nu-l interesezi şi tu îi acorzi deja un loc în

viaţa ta.“

Capitolul 6

In maşina care rula repede spre Lacul Cailor, atmosfera era atât de tensionată încât Hilary începu să se teamă de sfârşitul acestei excursii improvizate. Situaţia era de-a dreptul absurdă! Intr-adevăr, îşi dădea bine seama că nici unul dintre pasagerii din vehicul, Jordan şi Stephanie în faţă, Michael şi cu ea în spate, nu prea aprecia această ieşire.

Jordan, aparent preocupat, nu era atent la drum, pentru că Stephanie îi spusese ceva neplăcut când plecaseră.

Cât despre Michael, tulburat de prezenţa lui Hilary, nu-şi lua ochii de la ea. Doar tânăra infirmieră încerca să se destindă admirând peisajul splendid.

După vreo douăzeci de minute, Stephanie se hotărî să spargă tăcerea apăsătoare. Incepu o discuţie cu Michael, întorcând deliberat spatele şoferului. Hilary era acum în stare să înţeleagă tot ce spunea, însă Stephanie, încă ranchiunoasă pe ea, nu-i adresă nici un cuvânt. In schimb, încerca să-i atragă atenţia artistului care politicos, o lăsa să-şi vadă de treabă.

Jordan, gelos, conducea din ce în ce mai periculos şi Hilary răsuflă uşurată când ajunseră la capătul drumului.

In timpul picnicului pe care îl luară pe un loc mai înalt care domina lacul, Stephanie îşi continuă

tertipurile pe lângă Michael.

Jordan nu făcea nici un efort să-şi ascundă nemulţumirea şi o neglija pe Hilary.

Cei patru tineri ofereau un spectacol jalnic.

Gândindu-se la asta, Hilary începu să facă haz de necaz: proiectele egoiste ale lui Jordan se întorceau acum ca un bumerang împotriva lui, ceea ce nu era rău. Era un băiat răsfăţat care nu avusese niciodată de înfruntat un obstacol ca să obţină ceea ce dorea; de data asta, nu mai era stăpân pe situaţie.

O vedea pe Stephanie scăpându-i, fără să poată interveni.

Hilary simţea că nu avea nimic în comun cu această tânără care prefera compania bărbaţilor şi nu-şi ascundea deloc această înclinare.

Luară masa fără entuziasm; nimănui nu-i era foame. In sfârşit, cum după-amiaza risca să se prelungească la nesfârşit, Hilary se hotărî să anime atmosfera, şi se dezbrăcă în costumul de baie.

- Cine ajunge primul la insuliţa care se vede acolo, câştigă! se lansă ea într-o tentativă disperată de a-şi destinde tovarăşii.

Era deja pe malul apei, când Michael apăru lângă ea, şi se aruncară amândoi în apa limpede. Ajunseră repede la insuliţă, pentru că Hilary era o bună înotătoare.

Totuşi, punând piciorul pe taluzul moale, fu

surprinsă că era obosită după o încercare atât de scurtă.

- Nu prea sunt în formă mormăi ea, şi apa e cam rece!

- E rece pentru că vine de pe munte, remarcă Michael, făcând semn spre masivii stâncoşi care-i înconjurau.

Un torent de cristal forma o cascadă care cădea tumultuos de pe un bloc brun de granit, nu departe de insula lor, pentru a se cuminţi în apa liniştită a lacului. Hilary căzu în extaz în faţa acestei frumuseţi sălbatice.

Michael o contempla încântat de tabloul care i se oferea înaintea ochilor şi nu îndrăznea s-o tulbure de teamă să nu strice farmecul.

- Ce fac ceilalţi? întrebă el în cele din urmă.

- Bănuiesc că încearcă să se împace, răspunse Hilary surprinsă de această revenire bruscă la realitate. Insă acum, dacă se cunosc mai bine, aventura lor parcă nu mai are acelaşi farmec.

- Credeam că tu şi Jordan. spuse timid Michael, uimit de remarca fetei.

- Ce-a putut să-ţi treacă prin cap?

- Mi s-a părut că din cauza lui erai puţin . distantă faţă de mine.

- Nicidecum!

- In cazul ăsta.

Tânărul pictor se întrerupse şi o prinse de mână:

- Hilary, din prima clipă când te-am văzut, nu mai

sunt acelaşi. Ştiu că am o condiţie modestă, dar.

- Dumnezeule, Michael! interveni tânăra, foarte stânjenită şi retrăgându-şi repede mâna. Jordan n-are nici un amestec în toate astea, totuşi nu sunt disponibilă, adăugă imediat.

- Ah! Vrei să spui că eşti logodită? întrebă Michael, pălind.

Hilary continuă fără să vrea:

- Nu, nu este nimic oficial. De altfel, nici nu ştiu dacă cel pe care îl iubesc încearcă cel mai mic sentiment pentru mine, eu.

- Il cunosc?

Hilary se înroşi.

- Nu-i treaba ta! N-ar trebui să-mi pui o asemenea întrebare.

Prefera să-i ascundă adevărul în loc să-l mintă.

- Să mergem la ceilalţi, propuse fata, simţindu-se deodată stingheră în compania lui Michael.

Intr-un fel, se simţea uşurată că situaţia dintre ei se clarificase. Declaraţia lui Michael nu era chiar neaşteptată, totuşi, cu ocazia asta dispăruse orice urmă de echivoc.

Mai trecu o oră de discuţii între Jordan şi Stephanie care nu reuşeau să cadă de acord între o vizită prin parc sau un tur în cartierul vechi al oraşului apropiat, pentru terminarea după-amiezii. Până la urmă,

apropiindu-se furtuna, se hotărârâ să se întoarcă direct acasă fără să mai aştepte să înceapă ploaia.

- Ti-e frică de furtună, miss Hope? o luă în zeflemea Stephanie.

- Nicidecum, răspunse ea simplu, însă nu vreau să ajung la castel prea târziu, pentru că am treabă de făcut!

- Să mergem! hotărî Jordan.

După cinci minute, ploua cu găleata şi Stephanie ţipă, disperată:

- Jordan! Opreşte şi închide trapa de pe capotă!

In loc de răspuns, el acceleră însă imediat.

- Jordan! reluă ferm Hilary. Trebuie neapărat să ne udăm toţi până la piele?

Şoferul opri imediat maşina şi Michael trebui să coboare ca să închidă cu mâna acoperişul decapotabil, mecanismul automat fiind blocat.

Stephanie nu mai înceta cu vorbele de ocară la adresa lui Jordan şi să se lamenteze de propria soartă, în timp ce ceilalţi evitau să intervină.

- Termină! strigă până la urmă Jordan. Taci odată! Vezi bine că toţi suntem în aceeaşi situaţie!

Capota odată închisă deasupra lor, porniră la drum. Hilary, generoasă, îi întinse lui Stephanie un prosop uscat cu care aceasta îl luă şi începu să se şteargă energic. Aproape terminase, când se întrebă ce făcea Hilary.

- Şi tu?

- N-are nici o importanţă. şi oricum, aproape am ajuns, răspunse Hilary, iritată.

Jordan îi lăsă pe Stephanie şi Michael pe la casele lor iar când ajunseră la castel, Hilary era epuizată.

Pe scară, dădură nas în nas cu doctorul de Ferjac, care părăsea casa după vizita cotidiană.

- Ce-nseamnă asta? întrebă medicul văzând cum se scurgea apa de pe ei. Parc-aţi fi făcut baie îmbrăcaţi!

- O remarcă spirituală, replică Jordan care nu avea chef de glume.

Spunând acestea, dispăru în direcţia camerei sale.

- Ne-a prins furtuna, explică tânăra infirmieră, extrem de jenată.

- Mi se pare un timp foarte bun pentru a face o pneumonie! spuse sever doctorul. Du-te imediat şi fă o baie caldă. Pe urmă, intră în pat. am să trec să te văd.

Hilary se simţi ca o fetiţă prinsă în flagrant delict şi fugi în baie fără să mai scoată o vorbă.

După ce umplu cada, îşi petrecu o jumătate de oră în apa caldă, apoi, revenindu-şi, hotărî să se apuce de treabă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Işi îmbrăcă uniforma şi intră la lady Vesper.

Aceasta era foarte bine dispusă, petrecuse o zi nemaipomenită şi abia aştepta să-i povestească.

- Doctorul de Ferjac m-a dus în după-amiaza asta la Grădinile Italiene, îi spuse infirmierei. Nu mai fusesem pe acolo de câţiva ani şi a fost drăguţ să-mi rezerve

această surpriză. Am vizitat totul, nu ne-am grăbit şi uite că nu sunt deloc obosită!

- Sunt încântată, aprobă Hilary. Grădinile Italiene sunt remarcabile, le-am văzut şi eu, împreună cu Jordan.

- Ştii, mă simt mult mai bine, fără îndoială din cauza masajelor pe care mi le faci, nu-i aşa?

- Tot ce se poate! Acum trebuie totuşi să vă odihniţi, ca să recuperaţi. Doar aşa vă puteţi pemite şi alte escapade!

- Eşti o mică dictatoare! exclamă lady Vesper. Dar astăzi, într-o zi deosebită, am să mă supun ordinelor tale. Cum s-a desfăşurat ieşirea voastră?

- Foarte bine. până a venit ploaia. Ne-am întors toţi uzi până la piele, răspunse Hilary fără să se gândească.

- Cum adică „toţi“? A mai fost cineva în afară de tine şi de Jordan?

Hilary făcu apel la imaginaţie şi răspunse imediat:

- Un englez, pe care l-am cunoscut aici, ne-a însoţit împreună cu prietena lui. A fost bolnav de curând şi Jordan s-a gândit că o ieşire i-ar face bine.

- Inţeleg.

Aparent, lady Vesper accepta această explicaţie, şi Hilary spera din toată inima că nu i se va reproşa această minciună. In situaţia de faţă, ar fi fost dezolată să strice seara pacientei sale cu o veste neplăcută.

Puţin mai târziu, doamna Durand veni să le spună

că Jordan îi ceruse să i se aducă un platou în cameră pentru cină.

- Poate a răcit, remarcă Hilary. Mă duc imediat la el să văd ce face.

Câteva minute mai târziu mânca liniştită, când doctorul de Ferjac intră în cameră. Revenise aşa cum promisese. Ii aruncă lui Hilary o privire plină de reproş care o făcu să îngheţe.

- Nu prea m-ai înţeles, miss Hope. Credeam că am fost clar mai devreme, când ţi-am spus să te culci după ce faci baie, exclamă el, furios.

- Desigur, însă după baie m-am simţit mult mai bine şi am hotărât să lucrez ca în fiecare zi, încercă infirmiera să se apere.

- Miss Hope, nu sunt obişnuit să văd că nu mi se respectă indicaţiile! Credeam că te preocupă sănătatea ta. Fugi imediat în cameră, unde am să vin să te examinez într-un sfert de oră.

Foarte impresionată de acest ton autoritar, tânăra se grăbi să se conformeze; totuşi nu putu să nu-i atragă atenţia că Jordan poate avea mai multă nevoie de supraveghere. Cum el rămânea de piatră, fata se retrase contrariată.

„Cum am putut să cred o clipă că iubesc un asemenea monstru? se gândi, dezbrăcându-se în grabă în camera ei. Chiar mă consideră un copil!“

A doua zi, Hilary era răcită şi doctorul de Ferjac îi

ordonă să stea în pat cel puţin douăzeci şi patru de ore. Va veni chiar el să-i ţină locul şi să-i facă injecţiile ladyei Vesper. Se arăta tot timpul atât de ferm cu tânăra infirmieră, încât aceasta era disperată de răceala lui.

- Mă simt ridicolă să vegetez în pat în timp ce, de cealaltă parte a uşii, am treabă de făcut, protestă, neputincioasă.

- Mai bine te simţi astăzi ridicolă decât să regreţi mâine că ai făcut o revenire, copilă ce eşti! Fă ce-ţi spun şi o să fie bine, crede-mă!

Parcă i se mai îndulcise purtarea însă rămânea distant şi patern.

După-amiază, Jordan îi făcu o vizită lui Hilary şi-i aduse un braţ de trandafiri parfumaţi. Fata se bucură de acest interludiu plăcut, pentru că vorbele şi atitudinea doctorului o tulburaseră, şi dorea cu ardoare să-şi distragă mintea de la sentimentele contradictorii care o invadau. Intr-adevăr, se temea de consultaţiile doctorului de Ferjac, dar când era lângă ea se simţea pătrunsă de o emoţie profundă, şi când acesta se ridica să plece, neliniştea o gâtuia.

Fără încetare, era derutată de propriile senzaţii şi asta o epuiza. In acest condiţii, Jordan fu deci binevenit. Din păcate, deschise discuţia cu un subiect pe care ea ar fi preferat să-l evite.

- Doctorul de Ferjac mi-a reproşat că sunt

răspunzător de răceala ta! Nu ştiam că eşti atât de firavă.

- Nu sunt, oftă Hilary, însă de curând am avut pneumonie şi asta îl face să fie atât de precaut. Imi pare rău că a trebuit să-mi întrerup serviciul pe lângă mama ta. Dar nu îndrăznesc să nu mă supun ordinelor lui pentru că s-ar înfuria la culme.

Intr-adevăr, nu se simţea capabilă să se opună voinţei intransigente a doctorului. In faţa lui, era total dezarmată.

- Nu-mi spune despre asta! Ştiu cu cine avem de-a face. Vrea să mă trateze ca pe un copil de şase ani. Mi-a spus că nu merit permisul de conducere dacă nu sunt în stare să am grijă de pasageri. M-a declarat iresponsabil. Păi. cine se crede? se lamentă sărmanul Jordan.

Hilary se abţinu să zâmbească la aceste cuvinte şi schimbă subiectul.

- Mulţumesc pentru trandafirii minunaţi pe care mi i-ai adus! Imi plac foarte mult. Apropo, ce mai face Stephanie?

- Aşa şi-aşa, oftă el, evaziv. Am invitat-o la aniversarea mea. Sper să vină!

Era clar că discuţia nu era simplă.

- Cine se va ocupa de decorare şi toate pregătirile? întrebă Hilary, venindu-i o idee.

- Presupun că Louisa. Femeile se pricep mai bine la

aşa ceva. Mama va participa şi ea, fără îndoială, iar tata va plăti factura. Preferam să sărbătoresc evenimentul la Lyon doar cu Stephanie, dar sunt băiatul casei şi moştenitorul numelui, astfel încât majoratul meu este un adevărat eveniment pentru familie.

- Te aştepţi să-ţi primeşti partea din averea familiei. glumi Hilary.

- Bunicul mi-a lăsat o afacere. Voi avea acces deplin la acţiuni şi la seiful de la bancă. Începând de săptămâna viitoare, am să devin o partidă avantajoasă! Ai fi interesată?

- Cred că avantajele financiare nu pot să mă influenţeze în privinţa asta, se sclifosi fata ca să evite răspunsul.

Râseră amândoi din toată inima, însă Jordan redeveni serios nu mult după aceea.

- Eu cred că. te iubesc mult, Hilary, şopti tânărul prinzând-o de mână. Eşti proaspătă ca trandafirii aceştia. De ce Stephanie nu seamănă deloc cu tine?

- Totuşi, e foarte drăguţă.

- Nu, nu-i adevărat, nu-i blândă ca tine. Sunt sigur că mi-ar părea antipatică dacă n-aş fi îndrăgostit de ea. Dar ăsta-i necazul, sunt prins ca o muscă într-o plasă de păianjen; cu cât mă zbat mai mult, cu atât se strânge mai tare în jurul meu.

- Ştii ce se spune despre dragostea adevărată? se

hazardă tânăra englezoaică, impresionată de suferinţa prietenului ei. Dragostea sinceră nu se teme de trecerea anilor.

- Oh, eşti minunată!

Spunând acestea, se aplecă spre chipul bolnavei şi o sărută pe furiş.

- Ia te uită! se auzi în clipa aceea un glas familiar. Să ştii că ăsta-i mijlocul cel mai bun de a lua un virus de la un bolnav!

Doctorul de Ferjac era în faţa lor, cu o privire ostilă. Jordan se ridică imediat şi răspunse insolent:

- In orice caz, este cel mai plăcut! Poate aţi uitat.

Pe urmă ieşi trântind uşa.

Hilary rămase singură cu doctorul, foarte stânjenită de acest incident, în timp ce el o privea cu dispreţ, sporind confuzia cu o tăcere glacială. O consultă ca un automat, fără să rostească un cuvânt.

- E bine, trase concluzia în cele din urmă. Cred că am sugrumat răul în faşă. Mâine poţi să te ridici, dar fii atentă: o vizită la lady Vesper şi puţin şezlong îţi vor fi de ajuns. Nu te surmena!

- Mulţumesc, doctore, apreciez atenţia dumitale, dar acum mă simt mult mai bine. Cred că nu mai e nici un pericol.

- Miss Hope, aş prefera să fiu sigur de asta, declară el ferm.

Işi închisese geanta şi se pregătea să plece.

- Iţi mulţumesc încă o dată, murmură timid, îţi sunt foarte recunoscătoare pentru toată osteneala pe care ţi-ai dat-o pentru mine şi ţin să-ţi plătesc onorariul.

Auzind asta, doctorul se întoarse spre ea, cu o expresie furioasă.

- Cum aşa! Jordan este răspunzător pentru ce s-a întâmplat, aşa încât familia lui va suporta cheltuielile. Mândria britanică te onorează, dar această datorie nu-ţi revine în nici un caz. Mai ai ceva de adăugat?

Ea clătină din cap, prea impresionată ca să mai spună ceva.

- Iţi place de el? o întrebă pe neaşteptate.

- De cine? întrebă fata, prevăzătoare.

- De Jordan, ăsta!

- Ei bine. bombăni fata, încurcată. Ce te face să te gândeşti la asta? Nu suntem nimic unul pentru celălalt, declară impulsiv. Am avut o discuţie despre problemele lui sentimentale, dar.

- Aparenţele înşală, i-o tăie doctorul.

- Bineînţeles, însă Jordan ar prefera de o mie de ori să sărute pe alta.

- Dar tu?

Inima lui Hilary începu să bată violent. Ce însemna această aluzie?

- In definitiv, asta nu mă interesează deloc, răspunse medicul, evaziv. Pe curând, miss Hope. Urmează-mi sfaturile, mai ales fără exces de zel!

O privi cu blândeţe si ea se înfioră de emoţie. Cât era de complicat bărbatul ăsta! Era prima dată când îi vorbea astfel, după începutul răcelii. „Ce-as fi simţit dacă m-ar fi sărutat?“se întrebă, tulburată.

„As fi murit de bucurie! îsi răspunse în sinea ei. Dar asta nu se va întâmpla niciodată. Dacă îl interesez, va proceda altfel să-mi declare asta.“

A doua zi se anunţă grea si chinuitoare încă de dimineaţă. Soarele voalat de nori si aerul greu de respirat apăsau asupra locuitorilor castelului.

Vlăguită de căldură, lady Vesper se instalase la răcoare ca să se odihnească. Deodată, o zarvă veni să tulbure liniştea marii clădiri adormite. Hilary, care traversa holul să se ducă să pregătească o băutură răcoritoare pacientei sale, fu întreruptă în ceea ce făcea de ţipete si râsete. Patru fete urmate de doi băieţi dădură buzna în hol.

- Ce palat! exclamă unul dintre băieţi, cu un vizibil accent american.

- Şi uite cine-i aici! interveni celălalt cu un fluierat de admiraţie la adresa lui Hilary.

Fetele începură s-o privească geloase.

- Hei! strigă una dintre ele pe un ton agresiv. Locuiesc aici si nu cred că am fost prezentate!

Era cea mai mare din grup. Avea o figură frumoasă, cu ochi mari şi vii. Părul în dezordine îi conferea o

alură sălbatică şi romanesc'. Insă, din prima clipă, lui Hilary nu-i plăcu impertinenţa ei.

- Bănuiesc că eşti Louisa Vesper, nu-i aşa? Pe mine mă cheamă Hilary Hope şi sunt infirmiera ladyei Vesper, spuse cu răceală.

- Nici nu mă îndoiam de asta, replică sec interlocutoarea. In cazul ăsta, spune-mi miss Vesper, te rog.

Hilary o măsură repede din priviri şi continuă:

- Lady Vesper se odihneşte acum. Ar fi bine să nu faceţi gălăgie încă vreo oră.

Spunând acestea, îşi continuă drumul spre oficiu, fără să acorde nici o importanţă comentariilor pe care le lăsa în urmă. Insă ostilitatea Louisei nu prevestea nimic bun pentru viitor.

- Aţi văzut ce impertinentă! se plânse Louisa indignată, nu mai eşti stăpân la tine acasă!

- Ai dreptate, o aprobă unul dintre băieţi. Pare puţin prea autoritară.

- Eu o găsesc mai degrabă simpatică, obiectă unul dintre americani, zeflemitor.

- N-ai gust deloc! strigară fetele la unison.

Hilary se întoarse cu o tavă plină.

- Dă-mi voie să te ajut, se oferi tânărul barându-i drumul.

- Mulţumesc, n-am nevoie, replică infirmiera, agasată.

Apoi se duse să pună băuturile pe măsuţa de lângă lady Vesper. Aceasta se odihnea, cu ochii închişi. Fără să mişte, o întrebă:

- Cea pe care o aud este fata mea?

- Ea este, doamnă. De fapt, sunt şase!

- Dumnezeule! Măcar dacă ar fi pus-o în temă pe doamna Durand, altfel nu va putea să găzduiască pe toată lumea, exclamă castelana, îngrozită. Prietenii Louisei sunt de multe ori foarte agitaţi!

Hilary aprobă în tăcere. Işi spuse că atâta vreme cât va fi în preajmă Louisa şi prietenii ei, era mai bine să fie aşa. In această ordine de idei, hotărî să se ducă în capătul parcului şi acolo să citească, să se mai liniştească puţin. Din când în când, mai ajungea la ea câte un ţipăt, dar nu-i păsa ce se întâmpla, câtă vreme nu era deranjată de tinerii intruşi.

Veni ora vizitei medicului şi se duse să-şi pună uniforma să-l întâmpine. Apoi merse la lady Vesper şi o trezi.

- Aţi dormit bine, doamnă?

- Da, mulţumesc. m-am odihnit. Poţi s-o chemi pe Marie? Vreau să mă îmbrac.

Când fu gata, Louisa intră în cameră şi se aruncă de gâtul mamei s-o sărute.

- Ce drăguţă eşti, mamă! Cum te simţi?

- Mi-e mult mai bine, şi asta datorită noii mele

infirmiere. Nu vrei să ţi-o prezint?

- Ne-am întâlnit deja, spuse sec Louisa. Şi ne-a ordonat să tăcem, sub pretextul că riscăm să-ţi stricăm odihna.

Hilary îşi muşcă buzele şi se pregătea să se eschiveze când veni doctorul de Ferjac.

- Armand! exclamă Louisa, bucuroasă.

Ii sări de gât şi-l sărută pe obraji cu ardoare.

Lui Hilary i se puse un nod în gât şi întoarse ochii, în timp ce Louisa începea să spună, cu o voce catifelată şi senzuală:

- Acum am aproape nouăsprezece ani, se sclifosi ea, nu mai sunt copil.

- Louisa, eşti o pisicuţă sălbatică. Doar gheare şi blană! Astăzi întruchipezi blândeţea, însă nu ştiu mâine cum va fi! glumi doctorul.

- Nu-i adevărat. Mâine. am să te ador. mereu.

- Louisa, destul! i-o tăie lady Vesper.

- Mamă, nu fi geloasă, tu îl ai deja pe tata.

- Pot să plec? întrebă încet Hilary, nemaisuportând ce se-ntâmpla în faţa ei.

Nimeni nu acordă nici o atenţie întrebării sale. Ieşi deci şi fugi în camera ei, plângând din toată inima.

Curios, această scenă o bulversase. N-ar fi ştiut să spună de ce, dar se simţi dintr-o dată deprimată şi neliniştită. Se refugie pe pat şi începu să plângă cu faţa ascunsă în pernă.

Capitolul 1

Louisa tocmai venea pe terenul de tenis când deodată glasul lui Jordan o făcu să tresară.

- Iată-te în sfârşit! Este un băiat cu un accent american care te caută peste tot!

- E Jason, trimite-mi-l aici, replică ea.

- Cine e Jason ăsta?

- Un prieten! Tocmai vine să jucăm tenis. Şi tu, ce faci?

- Nu mare lucru, din păcate. Poate aş putea să vă arbitrez, ce zici?

- Te rog, Jordan. Cât eşti de plicticos! N-avem nevoie de arbitru. Până la urmă, unde-i Stephanie? Mi-ai spus la telefon săptămâna trecută că v-aţi reîntâlnit. O iubeşti la fel de mult?

- Aşa cred. Numai timpul va putea să arate care-i adevărul, murmură Jordan evaziv, amintindu-şi cuvintele lui Hilary.

Frate şi soră se priviră afectuos.

- Sunt îndrăgostită, spuse ea deodată. Nu-i minunat?

- Trebuie să fie unul nou, decretă Jordan cu acreală, vreau să. Uite-l pe prietenul tău.

- Hello! strigă americanul.

Acesta sări peste fileu şi veni lângă ea s-o sărute pe buze. Insă Louisa nu-l lăsă să facă ce vroia şi întoarse capul.

- Hello! răspunse ea cu un zâmbet crispat. Atunci, Jordan, parcă spuneai că pleci sau. mai rămâi?

- Plec, îi răspunse cu un zâmbet răutăcios. Sunt sigur că aţi prefera să rămâneţi singuri!

- Exact! replică Jason, jovial.

*
* *

Cât despre Hilary, întârziase în sat şi se întâlni cu doctorul de Ferjac. Doctorul părea bine dispus, aşa încât se plimbară puţin.

- Bună, Hilary, îi spuse de cum o văzu. Ce coincidenţă fericită. Adineaori, mama mă întreba dacă ţi-ar plăcea să iei ceaiul cu ea, după-amiază.

- Foarte amabil din partea ei, răspunse Hilary, puţin surprinsă. Mi-ar plăcea să accept, dacă lady Vesper nu are nimic de obiectat.

- O să fie de acord, am eu grijă de asta, declară doctorul, bucuros. Am să trimit un taxi pe la ora. trei, să zicem, dacă îţi convine.

Hilary ardea de nerăbdare să accepte această invitaţie neaşteptată ca să rupă monotonia vieţii de la castel, dar avu grijă să nu-şi manifeste entuziasmul. Era puţin îngrijorată de această propunere prietenească. Medicul îi rănise deja sensibilitatea şi se temea să nu mai aibă parte de o nouă deziluzie. Totuşi, consimţi fără să vrea în faţa atitudinii prietenoase a interlocutorului.

- Ne-am înţeles, am să fiu gata la ora trei.

- Perfect! Deci, ne vedem după-amiază. Acum, trebuie să te părăsesc.

El îi întinse mâna şi i-o strânse afectuos. La atingerea lui, Hilary se înfioră dar nu spuse nimic. Doctorul îi mai zâmbi o dată înainte de a pleca.

- La revedere, bâigui tânăra.

El se îndepărta deja cu paşi grăbiţi. Fata rămase câteva clipe înmărmurită, subjugată de acest mers avântat. Spatele lui lat şi felul cum se purta o atrăgeau irezistibil.

In ciuda efortului pe care-l făcea, nu reuşea să-şi stăpânească tulburarea. Când el se întoarse s-o mai privească o dată, Hilary aproape uită să-i răspundă la salut.

Se întoarse la castel, bulversată de şocul de care avusese parte; omul ăsta o captiva.

După masa de prânz, începu să aştepte neliniştită ceasul întâlnirii. Fiecare minut i se părea interminabil. Fără încetare, îşi consulta ceasul şi arunca priviri spre pendulă. Până la urmă, coborî la oficiu să-şi calce o rochie pe care şi-o alesese cu grijă.

Se trezi nas în nas cu Louisa, care făcea o prăjitură. Tânăra infirmieră fu surprinsă s-o vadă ocupată cu o treabă atât de casnică.

- Priveşte ce prăjitură frumoasă pregătesc pentru dragul meu Armand, şopti Louisa. Nu crezi că bărbatul ăsta e divin, miss Hope?

Hilary simţi că i se taie picioarele.

- Cred că. doctorul de Ferjac este foarte simpatic, miss Vesper, mormăi, confuză.

- Să ştii că poţi să-mi spui Louisa. Ieri a fost doar o glumă!

- Inţeleg. Deci, îţi plac asemenea glume? întrebă Hilary cuprinsă de o furie surdă.

- Nu, prietenelor mele le plac. De fapt, sunt mult mai matură decât ele. De altfel, mie îmi plac bărbaţii maturi, ţie, nu?

- Vârsta nu înseamnă mare lucru, totul depinde mai degrabă de felul omului, spuse, prudentă.

Rănită în amorul propriu, se străduia să se adune ca să poată controla această situaţie delicată.

- Sincer, ce crezi despre Armand? continuă Louisa cu curaj, aruncându-i o privire răutăcioasă.

Hilary îşi ascunse stânjeneala printr-un râs nervos. In orice caz, nu vroia să lase să se întrevadă drama care se petrecea în ea şi supliciul la care o supunea interlocutoarea.

- Să nu luăm în discuţie cazuri particulare, te rog.

Louisa, absorbită de treaba pe care o făcea, abia o asculta.

Introduse prăjitura în cuptor cu un zâmbet triumfător.

- Intr-o oră, e gata! Ce surpriză o să fie pentru Armand!

Deodată, Hilary tresări. Inţelesese că Armand de Ferjac
avea de gând să bea ceaiul împreună cu ea. O cuprinse neliniştea, dar ca să fie cu inima împăcată, preferă să-i spună acest lucru Louisei. In felul acesta, evita orice neînţelegere.

- Oh! ripostă Louisa, sigură pe ea. Doamna de Ferjac este drăguţă, o cunosc; îi place să ia ceaiul şi să i se povestească ultimele noutăţi din Anglia ei dragă, pentru că nu mai părăseşte Franţa, sărmana. Ea şi fiul său sunt ultimii descendenţi ai unei vechi familii franţuzeşti, foarte apreciată pe aici. Străinii, de multe ori îl consideră pe tata cel mai important personaj din regiune, din cauza castelului, dar după părerea oamenilor de pe aici, Armand este adevăratul castelan.

Copleşită de îndoială, Hilary se întoarse în camera ei mică. Se aşeză în faţa oglinzii şi se pieptănă îndelung ca să înşele presentimentele care o asaltau. Dacă pretenţiile Louisei se dovedeau justificate, de ce doctorul de Ferjac o chemase la el?

O cuprinse gelozia. Atitudinea superioară a Louisei îi revenea inexorabil în minte, ca o sfidare. Din păcate, cum să pretindă că ar putea rivaliza cu o tânără a cărei frumuseţe şi nume erau de ajuns să atragă atenţia oricui? In cele din urmă, se simţi obosită, abandonată. In pragul disperării, aruncă o privire obosită spre

pendulă; era trei fără zece!
Se ridică deodată şi încercă să-şi alunge gândurile negre. „Vedem noi“, îşi spuse, curajoasă.

Coborî scările în grabă.

La trei fix, taxiul sosi în sfârşit şi o duse la uşa lui de Ferjac. Locuiau într-o vilă frumoasă de cărămidă, înconjurată de o grădină cu alei pietruite. Armand apăru imediat în prag. Părea preocupat. Işi întâmpină invitata cu un zâmbet obosit. Ii întinse galant o mână ca s-o ajute să coboare din maşină, fără să spună nimic. Inima englezoaicei bătea gata să-i spargă pieptul.

- Asta e casa mea.

- E foarte frumoasă, mormăi Hilary.

Când pătrunseră în holul de la intrare, deveni foarte conştientă de efectul pe care-l avea medicul asupra ei.

- Mama te aşteaptă, continuă el conducând-o pe terasă. Auzind aceste cuvinte, tresări. Şi el? N-avea să-şi petreacă
după-amiaza cu ele?

O doamnă în vârstă era aşezată într-un fotoliu confortabil, pe terasa mare care surplomba cursul de apă al cărui susur se auzea.

Ochii doamnei de Ferjac erau tot atât de albaştri pe cât de cenuşii erau ai băiatului său. Făptura ei radia o căldură şi o armonie care o cuceriră imediat pe Hilary.

Intrigată, aceasta din urmă o privi atent pe gazda cu ochii de azur; pleoapele nu-i clipeau şi îşi fixa invitata ca şi cum n-ar fi văzut-o.

Doamna de Ferjac să fi fost oarbă? se întrebă surprinsă nou-venita. Văzu că doctorul încerca să-i explice prin semne care era situaţia, referitor la mama lui, dar nu putu să-i răspundă.

- Cred că ne vom înţelege, exclamă bătrâna, bucuroasă. Acum poţi să ne laşi singure, Armand.

Din nou, inima lui Hilary bătu cu putere în piept. Acum nu mai încăpea nici o îndoială că urma să-şi petreacă toată după-amiaza în compania doamnei de Ferjac. O cuprinse furia.

- Doamnă, pot să-i spun o vorbă fiului dumneavoastră? întrebă grăbită în timp ce el se pregătea să plece.

- Bineînţeles!

Dezorientată, Hilary îl ajunse în pragul uşii, hotărâtă să-i ceară explicaţii. In ultima clipă, se răzgândi, pentru că se îndoia de judecata ei; n-avea s-o considere ridicolă?

Din fericire, el vorbi primul:

- Ai înţeles ce vroiam să-ţi spun adineaori?

- Despre mama ta? Am avut impresia că nu mă vede. Este oarbă, nu-i aşa?

- Da, însă dă-i voie să te surprindă cu asta. Ii place ca nimeni să nu-şi dea seama de infirmitatea ei şi

atunci când va servi ceaiul, vei înţelege de ce este atât de mândră, explică doctorul.

Această delicateţe o impresionă pe Hilary. De bună seamă, Armand era un tip imprevizibil.

- Să ştii că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat; moartea tatălui tău şi apoi. toate nenorocirile astea.

- Eşti o persoană admirabilă, Hilary, înţelegi tot.

- Da, sau cel puţin încerc, şopti Hilary, emoţionată.

- Mulţumesc, murmură el. Apropo, am fost sunat de urgenţă pentru o naştere, reîncepu doctorul. O să fiu înapoi imediat după aceea ca să te conduc la castel.

Hilary, bulversată, se întoarse la gazda ei, însă cu inima plină de fericire; deci n-avea întâlnire cu Louisa.

Doamna de Ferjac era blândă, amabilă şi prietenoasă. Hilary îi găsea multe asemănări cu băiatul ei, acum când îl cunoştea mai bine.

Abordară numeroase subiecte de conversaţie. In particular, evocară Anglia şi peisajele ei care îi plăceau la nebunie bătrânei. Tânăra englezoaică se destinse şi uită nu după mult timp clipele de nelinişte pe care tocmai le trăise.

Pe la ora patru şi jumătate, o servitoare destul de vârstnică, probabil de multă vreme în serviciu aici, aduse un platou copios, tipic englezesc. Hilary nu-şi dăduse seama cum trecuse timpul. Căzu în extaz văzând serviciul magnific de porţelan şi savură

încântată cel mai bun ceai pe care-l băuse de când plecase din Anglia. Nu lipsea nimic: faimoasele fursecuri, dulceaţă de portocale şi bineînţeles nelipsita budincă.

Abia după acest interludiu gurmand, în timp ce vorbeau vesele, doamna de Ferjac se întrerupse deodată:

- Ti-ai dat seama, nu-i aşa? murmură ea.

Hilary ştia foarte bine la ce se referea această întrebare şi nu vru să joace teatru:

- Doamnă, să ştiţi că sunt infirmieră. Sunt obişnuită să remarc detaliile. Insă nimeni n-ar putea să-şi dea seama de handicapul acesta, atât de bine vă descurcaţi. Am fost foarte plăcut surprinsă de agilitatea cu care aţi servit ceaiul.

- Asta înseamnă o experienţă de paisprezece ani! Din când în când mi se mai întâmplă să mai sparg câte o ceaşcă, dar cărei menajere nu i se mai întâmplă asta? In orice caz, nu vreau să capitulez. Trebuie să mă descurc singură. Asta mă menţine în formă.

- Intr-adevăr, păreţi într-o formă foarte bună.

- Cred că ai prea mult tact să mă întrebi cum s-a întâmplat, nu-i aşa? Insă nu mă deranjează deloc să-ţi vorbesc despre asta. Pe păşunile noastre, soţul meu creştea mulţi cai. Erau destinaţi antrenamentului de la înaltele şcoli de dresaj. Aşa încât am învăţat să călăresc

şi îmi ajutam soţul să facă selecţiile. Ne plăceau la nebunie caii. Armand nu vroia niciodată să plece de lângă ei şi se ascundea în grajduri când se apropia începerea şcolii. La cincizeci de ani, călăream încă. Intr-o seară, o maşină cu farurile aprinse a apărut în faţa calului meu. Am fost trântită la pământ. Când m-am trezit, eram neatinsă, dar nu mai vedeam. Nu mi-am mai recăpătat vederea. Am apelat la cei mai mari specialişti. Ei nu ştiu de ce. Poate este din cauza şocului. Acum, nu-mi mai pasă. Din păcate, când am revenit de la spital, soţul meu vânduse deja caii.

Glasul bătrânei se împotmoli. Hilary îi cuprinse afectuos mâna.

- Trebuie să fi suferit mult să nu vă mai vedeţi soţul şi băiatul; şi casa asta frumoasă.

Ochii albaştri ai bătrânei se umplură de lacrimi.

- Nu trebuie să mă plâng, am atâtea lucruri în schimb. Şi pe urmă, am o memorie vizuală foarte bună pentru tot ceea ce-mi este drag. Imi revăd soţul şi pe Armand aşa cum erau atunci.

Impresionată, Hilary rămase tăcută.

- Mi-ar plăcea foarte mult să-mi revăd fiul, continuă bătrâna. Trebuie să se fi schimbat atât de mult! Cum arată?

- E foarte frumos şi seducător, exclamă spontan Hilary. Puteţi fi mândră de el.

- Il cunosc. Dar mă chinuiesc. Sunt o povară atât de grea pentru el. Aş vrea atât de mult să nu-l împiedic să-şi găsească fericirea.

- Cred că îi place munca lui şi că-şi va îndeplini într-o bună zi ambiţiile profesionale.

- Te gândeşti la proiectul casei lui de recuperare? Trebuie să te aprecieze foarte mult dacă ţi-a vorbit despre asta; nu destăinuieşte multora acest lucru. Va avea nevoie de o subvenţie de la guvern pentru o asemenea realizare şi asta cere numeroase demersuri administrative. Din păcate, are de făcut foarte multe vizite pacienţilor şi nu are timp să se ocupe numai de proiectul său. Aerul foarte curat din regiune ar conveni cel mai bine unui sanatoriu, asta este sigur. Ar fi obţinut un ajutor substanţial, numai dacă. Ah! Dacă n-ar fi murit Isabelle. Totul ar fi fost mai simplu!

Bătrâna oftă, îndurerată.

- Armand ar fi mai fericit dacă ar fi însurat! Numai că, are nevoie de o soţie care să-l poată ajuta în munca lui, înţelegi?

- Intr-adevăr, cu atât mai mult cu cât preocupările unui medic îi afectează de multe ori viaţa privată, încuviinţă Hilary. Nu-i la îndemâna oricărei femei să-l accepte şi să-l susţină.

- O infirmieră, sugeră bătrâna, ar şti să treacă peste aceste cconstrângeri.

In clipa aceea se întoarse Armand de Ferjac, spre marea uşurare a tinerei, stânjenită de insinuările gazdei.

- Aş bea şi eu cu plăcere o ceaşcă de ceai! interveni nou- venitul. Doamna Lebrun tocmai a născut o fetiţă. Este a cincea. Bietul domn Lebrun, avea o şampanie la rece pentru cazul în care ar fi avut în sfârşit un băiat. In ceea ce mă priveşte, e o păpuşică!

Medicul părea epuizat, însă un zâmbet îi lumina faţa în timp ce le povestea acest episod. Intoarse ochii spre Hilary şi o privi intens.

- Să aduci pe lume un copil este ceva fantastic, spuse doctorul. Deşi fac acest lucru de atâta timp, mi se pare şi acum la fel de fascinant. ce părere ai, Hilary?

- Intr-adevăr, şi eu am păstrat o amintire frumoasă despre acest episod, recunoscu, prudentă.

Inţelegea bine că medicul făcea aluzie la dorinţa personală de a avea copii, însă asta nu o tulbura atât de mult încât să nu poată să-i spună părerea ei. Când fusese singură, şi ea se gândise să fie o mamă tânără ca să poată profita de bucuriile familiei. Dar astea nu erau decât nişte gânduri abstracte! In timp ce acum.

- Aţi petrecut bine? le întrebă el roţăind un biscuit.

- Am stat de vorbă ca două prietene! Hilary şi cu mine suntem făcute să ne înţelegem. de minune, răspunse doamna de Ferjac, entuziasmată.

- Adevărat? Mamă, ar trebui să-mi explici toate astea, de îndată ce va pleca. Pentru că eu n-o înţeleg deloc!

Lui Hilary nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ce vroia să spună cu asta?

- De obicei, femeile sunt foarte secretoase. Nu-i aşa, Hilary?

- Trebuie să mă gândesc la punctul ăsta de vedere, răspunse infirmiera, dezorientată.

Deşi descumpănită, se ridică să plece zâmbind.

- Acum trebuie să mă întorc la castel. Doamnă, a fost o plăcere să vă cunosc.

- Plăcerea este de partea mea, miss Hope. Sper să mai vii să mă vezi înainte de a pleca. Armand va avea grijă de asta.

In maşină, când o conducea la castel, doctorul o întrebă:

- Cât mai stai în Franţa?

- Două săptămâni, răspunse Hilary cu un nod în gât.

Deodată, îşi dădu seama ce greu îi va fi la plecare. Dar de
ce se ataşase atât de mult de locurile acestea?

- De ce nu cauţi o slujbă în Franţa? o întrebă pe neaşteptate. O infirmieră găseşte întotdeauna de lucru.

- Mă aşteaptă un post la întoarcere, pretextă fata.

De altfel. n-am nici un motiv serios să rămân în Franţa, adăugă fără să vrea.

- Ca să cunoşti limba, insistă el, cea mai bună metodă este să lucrezi în ţara respectivă. Aş putea să-ţi ofer un post, mai târziu. Ai putea fi o supervizoare excelentă!

„Astea sunt castele în Spania“, îşi spuse tânăra englezoaică. Dacă ar fi fost vorba despre o propunere concretă, nimic nu i s-ar fi părut mai minunat decât să muncească toată viaţa alături de Armand de Ferjac.

- Am ajuns! anunţă pasagera când maşina ajunse la peronul de marmură. Iţi mulţumesc că mi-ai făcut cunoştinţă cu mama ta, adăugă fata. Este o persoană fermecătoare şi curajoasă. Dacă ar fi posibil, mi-ar plăcea să-i spun la revedere înainte de a pleca.

- O să am grijă, o asigură medicul.

Câteva clipe mai târziu, Hilary urca scara, neîndrăznind să se întoarcă să-l vadă plecând. Se duse direct în camera ei să-şi îmbrace uniforma înainte de a ajunge la lady Vesper.

Aceasta rămase tăcută şi ostilă în timp ce tânăra infirmieră se pregătea s-o maseze.

- Cum vă simţiţi, doamnă?

- N-are nici o importanţă! răspunse lady Vesper, tăios. Nu mă simt bine deloc, dacă vrei să ştii. Sunt epuizată.

Hilary îi luă pulsul şi constată că era cam alert.

- Este din cauza lui Armand, care te-a reţinut toată după- amiaza! S-ar părea că a uitat că eşti în serviciul meu şi trebuie să-mi fii la dispoziţie, mai ales atunci când omite să-mi facă o vizită.

- N-a venit? întrebă tânăra.

- Ştii foarte bine! Sunt indignată de această neglijenţă. Crede că e mai bine să te distragă de la treburile tale decât să-şi vadă de pacienţi!

Hilary începu răbdătoare masajul, apoi răspunse:

- Doamnă, abia l-am văzut pe doctorul de Ferjac. Doar am luat ceaiul împreună cu mama lui. La întoarcere, era foarte obosit şi ne-a spus că şi-a petrecut după-amiaza la o naştere. La ora asta, este plecat la un pacient grav bolnav. Probabil că vă va telefona mai pe seară dacă nu poate să se elibereze înainte, îi spuse calm infirmiera.

Dar mai era şi Louisa la mijloc. Aceasta o întâmpină pe Hilary cu un aer ameninţător :

- Ce obrăznicie din partea ta, începu gazda, ameninţătoare. Ştiai bine că îl aşteptam pe Armand la ceai, că făcusem o prăjitură special pentru el, şi l-ai acaparat! N-ar trebui să li se dea voie nimic, unor oameni ca tine!

Hilary povesti încă o dată cum se desfăşurese după-amiaza, menţionând vizitele urgente ale medicului.

- Nu părea deloc grăbit, i-o tăie Louisa,

neîncrezătoare, când te-a condus cu maşina. Mergeaţi cu vreo douăzeci de kilometri pe oră, ochi în ochi!

Atrase de gălăgie, prietenele Louisei îşi făcură apariţia şi izbucniră în râs în faţa scenei.

- Se pare că te-ai uitat foarte atentă la el, replică Hilary cu răcelă. Doctorul şi cu mine discutam despre situaţia infirmierelor din Franţa! Iţi dau un sfat, pune prăjitura la rece, pentru că o să fie prezentabilă şi mâine.

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele, lăsând-o pe Louisa consternată şi dezumflată.

Capitolul 8

Zilele următoare, Hilary se simţi puţin dezorientată. Nu vroia s-o supere pe lady Vesper prin absenţa ei, dar era conştientă de absurditatea acestei situaţii, castelana punându-i în vedere chiar de la începutul şederii acolo că trebuia să-şi folosească timpul liber plimbându-se cu Jordan, când avea ocazia. De fapt, aceste dispoziţii nu se prea potriveau cu ieşirile cu Armand de Ferjac.

Cu teamă în suflet, Hilary se hotărî să nu mai plece de lângă castel până la noi ordine. Or, asta devenise o adevărată corvoadă, pentru că trebuia s-o suporte pe Louisa şi acoliţii ei, care parcă o desemnaseră ţapul lor ispăşitor. Ii prigonea fără încetare din cauza tachinărilor lor.

- Pun pariu că o asistentă are de-a face cu mulţi medici ca Armand, exclamă Fanny acostând-o familiar într-o după-amiază.

- De bună seamă că mă întâlnesc cu practicieni, admise Hilary, bănuitoare.

- Ai multe aventuri cu ei? continuă interlocutoarea, încăpăţânată.

- Bineînţeles că nu! Asta nu se întâmplă decât în cărţi sau în filme, replică Hilary, ofensată.

- N-ar trebui să rămâi atât de rezervată, pentru că până la urmă ai să te simţi frustrată, draga mea. Jordan ne-a povestit că nu erai prea experimentată.

La aceste cuvinte, fetele izbucniră toate în râs.

Hilary se înroşi până în vârful urechilor, gândindu-se ce surprize putea să-i mai facă Jordan.

- Vezi bine, Louisa! triumfă Fanny. Recunoaşte că a fost prietenă cu Jordan.

Hilary se înfurie la culme.

- Ştiu că n-ar avea nici un rost să neg ceea ce vă pricinuieşte atâta bucurie. Dar nu sunt atât de nevinovată cum spuneţi, numai că mă gândesc la altceva decât la ceea ce vă obsedează pe voi. Sunt sigură că aţi fi epuizate după o singură zi de muncă şi găsesc de compătimit faptul că vă petreceţi mult timp vorbind despre dragoste şi născocind romane fără cap şi fără coadă, în timp ce nu aveţi nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă adevărata viaţă. Acum, lăsaţi-mă în pace. Mă plictisiţi cu aiurelile voastre!

Spunând acestea, le întoarse spatele şi în exasperarea ei, nu-l văzu pe Jordan care venea şi se izbi de el.

- Fii atentă, îi spuse el vesel prinzând-o să nu cadă jos. De ce eşti aşa de furioasă? Puştoaicele astea te-au ameţit?

- E atât de bănuitoare! interveni Sarah, râzând.

- Nu e cu sufletul împăcat! declară Louisa.

- O să le fac să tacă dacă vrei! se oferi Jordan.

- Nu te deranja să faci un efort atât de mare pentru

mine, îi spuse Hilary.

Jordan îi adresă o grimasă semnificativă surorii lui, şi porni după Hilary care pleca.

- Nu le lua în seamă, o sfătui el, să ştii că nu sunt decât nişte copii!

- Copii care se joacă mereu cu focul şi nici nu le pasă de sentimentele apropiaţilor!

Jordan o privi surprins; nu era obişnuit s-o vadă în starea asta.

- Am nevoie să fii cu mine, mărturisi el.

- Nici să nu te gândeşti la aşa ceva! Pacostele astea m-au acuzat că am o relaţie cu tine.

- Şi cu Armand de Ferjac, adăugă Jordan. Louisa spune oricui vrea s-o asculte că ai fost egoistă când ai pus mâna pe el.

Auzind asta, Hilary împietri de jenă. Nu suporta ca numele doctorului să fie amestecat în asemenea poveşti pentru copii.

- Ce casă! strigă, disperată. Şi când te gândeşti că îmi e studiată fără încetare fiecare mişcare!

Jordan o privi stupefiat; nu-i venea să-şi creadă urechilor.

- Cât te-ai schimbat! Erai atât de liniştită înainte! Uită-te la tine cât eşti de agitată şi de nervoasă!

Această constatare o urmări pe Hilary în vreme ce se odihnea puţin în camera sa, gata să intervină dacă o chema lady Vesper. Jordan spusese un adevăr. nu mai

era aceeaşi. Era o prostie, bineînţeles să se lase manipulată de prietenele Louisei. N-ar fi trebuit să reacţioneze la provocările lor. Fusese victima propriilor sentimente şi le arătase că nu era insensibilă la un subiect care pe ele nu le tulbura deloc. Işi spuse că numai cea care-şi ascunde dragostea este atât de vulnerabilă în public. Insinuările lor referitoare la relaţiile cu Jordan n-o deranjau deloc, dar se temea ca imaginaţia lor să n-o ia razna. Nu mai era emoţionată în prezenţa tânărului englez, în schimb, altfel de sentimente o copleşeau.

Incerca să se convingă singură, însă în ciuda eforturilor sale, se simţea vinovată. Nu mai putea să ascundă ceea ce se vedea clar; era îndrăgostită de Armand de Ferjac. Nu se gândi nici o clipă că simţământul acesta ar putea fi reciproc. Insă poate Armand era de acord cu mama lui care o găsea drăguţă şi plăcută, spera Hilary în sinea ei, fără să recunoască.

„Doamne! Eu credeam că dragostea e un lucru minunat, oftă tânăra, şi când colo e insuportabilă!“

Jordan îi ceruse să-l însoţească la Aurillac după ce mâncau şi de îndată ce lady Vesper o chemă, Hilary îi ceru permisiunea să lipsească, nu fără o oarecare teamă.

- Cu Jordan? Bineînţeles, copila mea. îi faci un mare bine. Ti-am mai spus, ieşiţi împreună cât vreţi voi.

- In realitate, mi-ar plăcea să-i ofer un cadou de ziua lui, recunoscu Hilary, puteţi să-mi daţi o idee?

Lady Vesper nu-i fu deloc de ajutor, însă îi enumeră cadourile care urmau să-i fie oferite lui Jordan cu ocazia majoratului: o maşină sport italienească, un portţigaret şi o brichetă asortată, din aur masiv, fără să mai vorbească despre cheia unei case de vacanţă în zona Cornwall după care celelalte nu mai aveau nici o importanţă.

Insă Hilary îşi spuse că cele mai frumoase surprize nu sunt întotdeauna cele mai costisitoare. Va reuşi până la urmă să găsească o soluţie ca să-i arate prietenie bietului copil răsfăţat. Totuşi, Jordan ardea de nerăbdare să i se destăinuiască. O aştepta deja în faţa casei când ea coborî.

- Stephanie mi-a cerut s-o mai las puţin. Dar am impresia că deşi vreau să petrecem tot mai mult timp împreună, parcă vrea să mă vadă din ce în ce mai puţin, începu Jordan, îngrijorat. Sunt sigur că a cunoscut pe altcineva, şi cu toate astea o găsesc la fel de încântătoare. Se spune că timpul vindecă durerea. O să mai dureze mult pentru mine? oftă el, disperat.

- Nu ştiu, sărmanul de tine. Ca infirmieră, ştiu că un om poate să-şi revină chiar a doua zi după un traumatism, dar nu este o regulă. Bănuiesc că la fel stau lucrurile şi pentru sentimente. Inainte de toate, trebuie să-ţi păstrezi încrederea în viitor. Se poate întâmpla orice.

La Aurillac, Jordan trebuia să-şi cumpere nişte

cămăşi şi Hilary profită să dispară într-o librărie. Acolo, descoperi o serie de cărţi englezeşti şi alese o culegere de poveşti frumos legate în albastru şi auriu, intitulată: „Viaţa eroilor“. De-abia ieşea din magazin, cu cadoul ascuns într-o sacoşă, când Jordan o strigă:

- Unde-ai fost? Credeam că ai dispărut! Se pare că te preocupă literatura!

Hilary îi răspunse cu un zâmbet şi constată bucuroasă că Jordan era bine dispus, în ciuda neînţelegerilor cu Stephanie. Până la urmă, o despărţire n-ar fi fost o rezolvare dezastruasă, un tânăr ca el neavând nici o dificultate să întâlnească alte tinere. Deocamdată, îl preocupa petrecerea care se punea la cale. De bună seamă, se va îndrăgosti de noua lui maşină!

Cu toate astea, la întoarcerea la Saint-Jude, Jordan o zări pe Stephanie.

- Pot să te părăsesc o clipă? îşi rugă imediat însoţitoarea.

Hilary acceptă zâmbind, înţelegătoare; Jordan nu părea
pregătit să accepte o despărţire atât de repede.

Porni singură, hoinărind, când dădu nas în nas cu Michael Smith, care mergea grăbit.

- Scuză-mă, exclamă acesta ridicând capul. Am aflat că ai fost bolnavă. Ai primit florile mele?

Cu toate că nici nu auzise de ele, hotărî să-i

mulţumească, pentru orice eventualitate.

- Ai fost foarte amabil, au fost minunate. Iţi mulţumesc încă o dată, improviză Hilary. De fapt, n-a fost decât o răceală, însă doctorul a insistat să nu ies din cameră.

El rămase tăcut, vizibil stânjenit. Hilary sparse gheaţa aducând vorba de aniversarea lui Jordan.

- Am primit o invitaţie, declară Michael. Dumnezeu ştie prin ce miracol! Nu sunt amator de asemenea distracţii; de altfel, nu ştiu să dansez. Dar cum Stephanie este şi ea invitată, eu. mă rog.

Interlocutorul nu termină şi Hilary începu să înţeleagă încurcătura artistului. Cu siguranţă, nu era doar o întâmplare dacă Stephanie şi cu el erau amândoi pe străzile din Saint- Jude la ora aceea a după-amiezii.

Ca să pună capăt tulburării tânărului pictor, începu din nou:

- Imi pare bine că ne-am întâlnit, spuse întinzându-i mâna. Şi încă o dată mulţumesc pentru flori.

Michael şi Stephanie?. Cine şi-ar fi putut închipui? îşi spuse pornind pe aleea care ducea la castel. Judecând după uşurinţa cu care îşi schimba partenerul, domnişoara asta trebuia să aibă o viaţă sentimentală foarte agitată. Jordan avusese dreptate. Locul îi fusese luat de un rival.

Când ajunse la castel, auzi o voce necunoscută în

camera ladyei Vesper. Era sir William, ajuns mai devreme decât era aşteptat, care povestea soţiei, cu lux de amănunte, ultimele lui isprăvi. Adusese din sejurul în Rhodesia doi căţei care alergau pe scări şi murdăreau covoarele preţioase, spre disperarea doamnei Durand, intendenta. Era o harababură de nedescris! Dându-şi seama de dezastrul care ar fi putut

urma, administrarorul făcu în aşa fel încât cei doi câini să ajungă nu după mult timp într-o cameră de la subsol, până când avea să le fie gata coteţul.

Această dezordine risca să perturbe starea de sănătate a ladyei Vesper.

- William, îşi ieşi ea din fire, eşti de-a dreptul insuportabil! Ştii foarte bine că familia Durand detestă animalele şi eu n-am să-i pot duce în Anglia; n-au să treacă de vamă. Du-i unde vrei!

- Nici vorbă de aşa ceva! interveni Louisa, cei doi Durand nu sunt decât nişte servitori, şi mie îmi plac la nebunie câinii.

- Foarte bine, în cazul ăsta, tu vei ţine locul domnului şi doamnei Durand după ce vor demisiona, copila mea, ţipă mama, exasperată.

Hilary se hotărî să pună capăt acestei scene care nu făcea altceva decât s-o epuizeze pe lady Vesper. Remarcase imediat oboseala care se citea pe chipul pacientei de care avea grijă.

- Scuzaţi-mă, interveni infirmiera, ar fi de dorit ca doamna să se odihnească acum.

- De bună seamă, domnişoară! exclamă imediat soţul ladyei Vesper care părea să nu o fi remarcat pe Hilary, privind-o cu un aer surprins. Ce domnişoară fermecătoare! Eşti infirmiera soţiei mele?

- Exact, şi acum vă rog s-o lăsaţi în pace. Trebuie să se odihnească.

- Hai să mergem, fu de părere Louisa. L-am anunţat pe Armand de venirea ta. Trebuie să treacă diseară pe aici ca să te salute.

Spunând acestea, o fulgeră pe Hilary cu o privire ameninţătoare, apoi tatăl si fiica ieşiră amândoi vorbind.

Tânăra infirmieră îşi muşcă buzele şi îşi dădu seama că n-avea nici o şansă în acest mediu aristocratic dacă Louisa îi declara război, or atitudinea ei dispreţuitoare vorbea tocmai despre acest lucru.

Cu cât se apropia aniversarea, cu atât mai mult previziunile lui Jordan erau depăşite de evenimente. Ceremonia promitea să fie una memorabilă. Cu o zi înainte, numeroşi prieteni de familie veniră din toate părţile şi se instalară pe cheltuiala gazdelor în hotelurile şi pensiunile din împrejurimi.

Rudele cele mai apropiate fuseseră primite la castel şi din satele învecinate fuseseră angajaţi oameni care să ajute slugile ce nu-şi mai vedeau capul de treabă.

Se ocupau deja să aranjeze mesele pentru cel mai fastuos bufet care se imaginase vreodată. Până la urmă, toată această mică lume cosmopolită reprezenta o adunare de peste optzeci de persoane adunate pentru a celebra majoratul lui Jordan; o frumoasă reuniune în perspectivă.

Terenurile de tenis, cel pentru crochet şi poligonul de tir erau în permanenţă ocupate.

Cât despre lady Vesper, ea se retrăsese într-o companie în care numai membrii familiei aveau acces. Trebuia cu orice preţ ţinută departe de această animaţie gălăgioasă, doctorul de Ferjac remarcând că şi a zecea parte din această animaţie ar fi fost suficientă să strice echilibrul sănătăţii castelanei.

De fapt, numai teama de a nu putea asista la sărbătoare o reţinea pe gazdă să nu participe activ la pregătiri. De câteva zile, trăia într-o încordare care nu-i făcea deloc bine şi o chema de multe ori pe Hilary, care venea de fiecare dată s-o supravegheze şi să-i controleze pulsul. Sarcina pe care o avea de îndeplinit era anevoioasă şi, în condiţiile astea, tânăra nu putea să se bucure de tot acest tărăboi.

Prezenţa lui sir William Vesper nu rezolva nimic. Fiind un om energic, obişnuit să conducă totul, nu înţelegea prea mare lucru din fragilitatea soţiei sale. Vizitele lui o epuizau întru totul, însă infirmiera nu putea să nu-l lase să intre când vroia el.

- Miss Hope, şopti lady Vesper în ajunul marii zile, acum îmi dau seama cât de importantă eşti pentru mine. Mâine seară, mi-ar plăcea să rămâi lângă mine.

- Firește, doamnă, o asigură imediat Hilary.

- Aş vrea să te şi distrezi, bineînţeles! Eşti tânără şi trebuie să profiţi de ceea ce va fi mâine. Dar în primul rând, aş fi liniştită dacă nu m-ai pierde din vedere. Prezenţa ta aproape mă liniştește. N-aş vrea să risc să

stric toată petrecerea. nu se ştie niciodată.

- Doctorul de Ferjac va fi şi el la dispoziţia dumneavoastră şi cu noi doi alături, n-aveţi de ce vă teme.Dacă vreţi, am să-i cer un sedativ ca să vă destindeţi.

- Da, e o idee excelentă. Ce atentă eşti cu mine! Acum mă simt mult mai bine.

Hilary făcea tot posibilul să protejeze sănătatea pacientei sale, şi uita să se ocupe de problemele personale.

După ce lady Vesper adormi, Hilary plecă de la căpătâiul ei şi se duse să-i telefoneze medicului ca să-l informeze despre neliniştea pacientei sale.

Nu era acasă, aşa încât îi lăsă un mesaj. Aşteptând un răspuns, se hotărî să plece în căutarea lui Jordan, ca să-i ofere micul ei cadou înainte de a fi prea solicitat. A doua zi, fără îndoială nu va mai avea o clipă pentru sine, între telefoane şi cadouri, era clar, dat fiind numărul oaspeţilor deja prezenţi.

O agitaţie intensă domnea în tot castelul, însă degeaba căută în toate camerele. nici urmă de el. Se pregătea să renunţe, când un freamăt de muzică nostalgică îi ajunse la urechi din partea stângă, acolo unde se găsea camera lui Jordan. Urcă grăbită pe scări şi bătu la uşa pe care se afla o tăbliţă agăţată ostentativ, „nu deranjaţi!».

Jordan întredeschise reticent uşa, dar neliniştea îi

dispăru în momentul în care o recunoscu pe Hilary.

- Intră, te rog, o invită imediat, aveam nevoie să fiu puţin singur spuse el închizând uşa.

Nou-venita recunoscu o piesă de Ceaikovsky deosebit de emoţionantă, şi înţelese, văzându-i ochii umflaţim că tânărul plânsese. Nu îndrăznea să-l privească în faţă ca să nu-i rănească sensibilitatea de care dăduse dovadă.

- N-am să rămân mult timp, începu tânăra, stânjenită. Mama ta are nevoie de mine, e foarte obosită astă-seară. Vroiam doar să-ţi dau. asta.

Cu un zâmbet jenat, îi oferi cadoul frumos împachetat şi se pregăti să plece imediat.

- Mai stai o clipă, exclamă Jordan, vizibil afectat.

Deschise pachetul şi citi titlul cărţii : „Viaţa eroilor“.

- Ce idee bună! Datorită ţie, o să am cu ce să mă distrez la noapte. Simt că n-o să dorm prea mult, să ştii!

Era palid la faţă şi avea glasul gâtuit.

- Bănuiesc că este vorba de trac. E normal! glumi fata făcând gestul că vrea să se retragă. Insă de-abia ajunse în pragul uşii că el o chemă din nou.

- Hilary, nu pleca. fără să te sărut ca să-ţi mulţumesc.

Părea atât de vulnerabil şi de emoţionat încât fata simţi că

o părăsesc puterile. Cum să-i reziste acestui copil? Totuşi, nu era bine să se conformeze capriciilor lui. Profitând de stânjeneala ei vizibilă, Jordan o trase violent spre el şi o sărută cu înflăcărare.

Tânăra vru să fugă, şocată de gestul acesta brutal. Intorcându-i spatele, fu cât pe ce să scoată un ţipăt de uimire descoperindu-l pe Armand de Ferjac care stătea tăcut, în faţa lor.

- Te-am căutat, miss Hope. Te-am sunat dar nu mi-ai răspuns. Mesajul tău mi s-a părut urgent şi.

Hilary, foarte palidă, încerca să-şi vină în fire. Totuşi, trebuia să evite cu orice preţ să-i lase lui Armand impresia că asistase la o scenă extrem de importantă. De aceea răspunse, încercând să pară cât mai sigură pe ea însăşi:

- Lady Vesper este neliniştită astă-seară. Se teme că ar putea să strice totul dacă ar surveni un incident. Am crezut c-ar fi mai bine să-ţi pun în vedere acest lucru.

- Intr-adevăr, ai dreptate. Acum, doarme?

- Dormea, când am plecat de lângă ea.

- Vrei să mergem împreună s-o vedem?. Dacă nu eşti prea ocupată.

- Nu sunt deloc ocupată! replică Hilary ai cărei obraji luară foc.

De ce o făcea să se simtă atât de încurcată, cu toate că se ştia total nevinovată? Era supărată pe el că o

făcea să se simtă atât de stânjenită. Doctorul făcuse deja stânga-mprejur şi ea îl urmă cu paşi mărunţi.

Ajunseră amândoi la uşa ladyei Vesper fără să schimbe o vorbă. Cum castelana era destul de nervoasă, îi administrară un sedativ. Doctorul de Ferjac stătu de vorbă cu ea până când adormi din nou, în timp ce Hilary, stresată, aştepta eventuale noi instrucţiuni.

Medicul se ridică şi ea îl urmă afară din cameră, încercând să arboreze o ţinută degajată.

- Evident, vrea cu orice preţ să participe la această sărbătoare! După părerea mea, ar face mai bine să se interneze în spital, mormăi el. Of, Jordan ăsta şi aniversarea lui! mai mormăi doctorul cu jumătate de glas.

Insă reflecţia nu-i scăpă lui Hilary, care nu se putu abţine să nu-i sară în apărare tânărului.

- Are tot dreptul să-şi sărbătorească majoratul! exclamă ea impulsiv. Cu atât mai mult cu cât nu a cerut să fie ceva fastuos.

- Aşa crezi? o ironiză interlocutorul. Se pare că îl cunoşti mai bine decât mine. Este drept că nu am fost niciodată prea apropiat de el. Noapte bună, miss Hope, încheie el sec.

Dezarmată, îi răspunse maşinal pe acelaşi ton, fără să-şi poată stăpâni un violent tremurat din tot corpul în clipa când o părăsi.

Cum de avea puterea s-o bulverseze cu o singură privire? Cu toate astea, vroia din ce în ce mai puţin să plece din Franţa. Oftă, traversând camera pacientei adormite ca să se ducă în a ei.

Un tunet o făcu să se trezească la mijlocul nopţii; gândurile din ajun o copleşiră imediat. Incepu să se răsucească în pat, neputând să-şi mai găsească somnul. Deodată, se gândi la Jordan: oare nici el nu putea să doarmă?

Ce absurd era totul! Era pe punctul de a primi o moştenire fabuloasă şi avea să devină vedeta unei sărbători excepţionale şi în loc să se bucure, se plângea de pierderea Stephaniei.

Nu i-ar fi fost greu deloc, în noua situaţie, de a regăsi dragostea. Un om de clasa lui nu trebuia să se obosească prea mult ca să intre în graţiile celor din jur.

Până la urmă, gândurile o chinuiau atât de mult încât se hotărî să se dea jos din pat. Işi luă în picioare papucii de casă şi traversă fără zgomot camera ladyei Vesper. O chicinetă dădea spre baia bolnavei sale, şi se duse acolo să-şi pregătească ceva cald de băut. Incepea să se lumineze când îşi sorbea ceaiul aburind, sprijinită pe pervazul ferestrei. Spectacolul acesta o încântă. Hilary se gândi că era prima dată când îşi putea permite să admire un răsărit de soare. Ii descoperea frumuseţea şi grandoarea, ca şi cum simţurile i-ar fi

fost excitate. Impresia era atât de puternică încât îşi aminti jocul de altădată şi se trezi murmurând:

- Ah. dragul meu. revărsatul zorilor e un moment impresionant.

Dar în vreme ce altădată aceste gânduri solitare erau adresate unui iubit imaginar şi necunoscut, în dimineaţa aceea îndrăznea să-i acorde o identitate.

Işi dorea din toată inima ca Armand să admire şi el magia acestei clipe, oriunde ar fi fost. In extazul ei, uită scena nefericită din ajun.

După ora şase, casa începu să se anime. Servitorii se puseră pe treabă. Deodată, Jordan trecu în fugă pe sub fereastra unde stătea Hilary. Tipa şi râdea în gura mare. In spatele lui, Louisa şi prietenele ei îl urmăreau ameninţând să-l arunce în iazul din parc. Hilary râse din toată inima de cele văzute şi se duse să facă un duş ca să-şi revină după noaptea albă. Işi aduse aminte de comportarea lui Jordan din ajun, dar nu făcu altceva decât să zâmbească, îngăduitoare. In definitiv, nu era un băiat chiar atât de rău. Cu timpul, va învăţa să fie mai ponderat.

Coborî în sala de mese pentru micul dejun. Servitorii erau bineînţeles prea ocupaţi aşa cum făceau de obicei.

In zori, auzise lovituri de ciocan şi glasurile muncitorilor. Acum, ringul de dans era amenajat şi electricienii montau o instalaţie de lumină sofisticată,

cu multiple efecte multicolore.

Grădinarii mutau plantele exotice ca să fie mai bine puse în valoare de proiectoare. Totul era studiat în cele mai mici detalii. Factorul poştal îşi înlocuise bicicleta cu o furgonetă din care descărca trei saci cu scrisori şi o mulţime de pachete, toate adresate lui Jordan Vesper. Acesta începu numaidecât să le desfacă febril, asemenea unui star înconjurat de admiratori care îi dădeau ajutorul de care avea nevoie.

Cât despre Hilary, ea avea grijă de lady Vesper.

- Băiatul dumneavoastră are multe cunoştinţe, nu-i aşa? întrebă infirmiera privind camioneta poştală.

Castelana îi explică faptul că în mediul lor, nu trebuia neapărat să cunoşti pe cineva ca să-i trimiţi o felicitare sau chiar un cadou.

- Fiecare are o secretară care se ocupă de relaţiile publice şi îi pune la dispoziţie o listă cu evenimentele de care trebuie să ţină seamă.

- Inţeleg, răspunse Hilary, surprinsă.

Se întreba totuşi ce părere puteai avea dacă primeai o carte poştală din partea cuiva pe care nu-l cunoşteai, mai ales când nu el o redactase.

Lady Vesper se simţea foarte bine, chiar i-ar fi plăcut să participe la ultimele pregătiri, dacă n-ar fi împiedicat-o Hilary.

- Cred c-ar fi de preferat să vă odihniţi în timpul zilei, ca să fiţi în formă diseară.

Era singurul ultimatum care o mai putea reţine pe

castelană.

- Repaus, iar repaus, tot timpul repaus! oftă lady Vesper, disperată.

- Soţul dumneavoastră a pus la cale un dejun ca să înşele monotonia acestei zile. Cred că-i o idee excelentă. Nimic nu este mai plicticos decât să fii ţinut deoparte, declară Hilary ca s-o mai îmbărbăteze.

La aceste cuvinte, castelana îşi recăpătă zâmbetul.

- Eşti fermecătoare. să ştii c-am să-ţi simt lipsa. începu ea într-o pornire de recunoştinţă. Mi-am educat copiii să fie foarte liberi, astfel încât au ajuns la fel de independenţi ca tatăl lor. Dar oricum, nu crezi c-ar fi trebuit să treacă pe la mine să-mi spună bună dimineaţa?

- Trebuie să fie foarte ocupaţi, îi aminti infirmiera ca să-i scuze. Sunt atâţia vizitatori de primit.

- Du-te la ei, adăugă în cele din urmă bolnava, Marie se va ocupa de mine. Şi după ce vei face un tur al casei, să vii să-mi spui ce se-ntâmplă, în timp ce eu rămân aici să mă plictisesc.

Hilary încuviinţă, dar nu prea vroia să se amestece în mulţimea vizitatorilor şi alese să se izoleze într-un loc de unde putea să observe aproape tot ce se-ntâmpla.

Văzu în felul acesta sosirea maşinii noi şi surprinderea lui Jordan, pentru că secretul fusese păstrat cu grijă. Imediat, toţi tinerii se îngrămădiră în

jurul maşinii şi Louisa hotărî că trebuia stropită cu şampanie, cu toate temerile lui Jordan să nu se întâmple ceva cu caroseria. In fine se înghesuiră în automobilul care demară în trombă în ţipete de bucurie şi însufleţire. Cei care nu putuseră să urce, fugeau după ea urlând.

Cei mai mari găsiră o distracţie mai puţin sportivă în scoaterea la licitaţie a vechii maşini a lui Jordan, de care acum nu mai avea nevoie.

Hilary se mulţumea să fie spectatoare la cele ce se întâmplau, pentru că ea era cea care trebuia să-i spună ladyei Vesper cum stăteau lucrurile, nu-i aşa?

După masa de prânz, tinerii îşi dădură întâlnire la piscina din grădina castelului, ca să-i lase pe cei mai vârstnici să-şi facă liniştiţi siesta.

Hilary profită de acest moment de relaxare şi se duse să discute cu castelana. Ii povesti întocmai tot ce se-ntâmplase fără să uite amănuntele comice.

- Jordan e totuşi un băiat bun, îi destăinui lady Vesper. Cred că de acum trebuie să-l consider bărbat! Tot ce doresc e să-şi găsească o soţie bună şi să aibă copii frumoşi. Ştii că se vede din nou cu Stephanie?

- Nu, nicidecum. răspunse încet Hilary.

- Bine, în orice caz, el ştie care este părerea mea în problema asta. Cu toate astea, Stephanie a acceptat o invitaţie la balul de astă-seară. spuse lady Vesper, gânditoare.

Hilary îşi petrecu restul după-amiezii scriind câteva

scrisori. Ideea întoarcerii apropiate în Anglia îi dădea impresia că era plecată de o eternitate. Cât de îndepărtată şi de monotonă i se părea acum viaţa de la spital! Cum va mai putea să suporte din nou monotonia de acolo?

Doctorul de Ferjac trecu mai devreme ca de obicei şi remarcă oboseala lui Hilary. Era trasă la faţă şi puţin încercănată.

- Intr-adevăr, confirmă lady Vesper, s-ar zice că n-a prea dormit astă-noapte.

- Mă simt foarte bine, răspunse Hilary, dar recunosc că este greu să rămâi indiferent la efervescenţa care domneşte în toată casa.

- Vei fi la bal, astă-seară? întrebă doctorul, degajat.

Hilary o privi întrebătoare pe pacienta de care avea grijă.

- Voi fi alături de lady Vesper, se grăbi să răspundă.

- Nicidecum! interveni castelana. Am fost proastă să-ţi propun o asemenea constrângere. Am să mă descurc singură. O să dansezi cu ceilalţi! De fapt, ai o rochie?

Inima infirmierei bătu în piept cu putere.

- Da, da, am una, doamnă, dar.

- Atunci, nimic nu te reţine, eşti foarte drăguţă şi o să ai un succes nebun. Nu ţi-ar plăcea să dansezi cu Jordan. sau cu Armand?

- Mi-ar face mare plăcere, interveni doctorul

imediat.

Tânăra englezoaică se înroşi, stânjenită. Nu i-ar fi făcut
deloc plăcere dacă cineva ar fi invitat-o la dans numai pentru
a-i face plăcere ladyei Vesper. Totuşi, se gândi că ar fi fost o şansă unică de a se afla în braţele lui Armand înainte de a pleca. Fremătă de plăcere şi de nelinişte la gândul acesta şi se întoarse repede la ocupaţiile ei.

Apropiindu-se seara, o sumedenie de coafeze şi manichiuriste invadară castelul şi invitaţii dispărură în camerele lor. Imprejurul castelului fură plasaţi agenţi de pază care să nu permită pătrunderea unor persoane care să producă neplăceri. Veni şi orchestra şi după ce se instalară la locurile lor, muzicanţii începură să-şi facă încălzirea cu câteva piese de jaz şi de rock. Bineînţeles că şi presa era prezentă cu această ocazie.

Hilary se duse în camera ei, neliniştită, în timp ce imaginea lui Armand o chinuia fără încetare.

„Este atât de galant că va dansa cu mine, chiar şi dacă doar din politeţe“, îşi spuse, emoţionată.

Incercă să-şi închipuie scena: abia venit, se îndrepta spre ea s-o invite la un vals savuros. Inchise ochii ca să reţină o clipă această imagine plăcută.

- Dumnezeule! Sunt nebună, exclamă deodată. dacă nu vine sau mai rău, dacă nu mă bagă în seamă, aş fi distrusă.

Ca să alunge aceste idei obsedante, scoase din dulap ţinuta de seară şi îmbrăcă rochia de mătase verde care se mula pe silueta ei armonioasă. Din fericire, părul ei nu avea nevoie de intervenţia unui profesionist. Buclele mătăsoase se revărsau cu naturaleţe pe umerii albi. Se fardă cu o umbră sidefie de fond de ten şi se rujă.

- Ce drăguţă eşti! exclamă lady Vesper văzând-o intrând în cameră. Marie, vino repede!

Bătrâna servitoare îşi făcu în grabă apariţia şi se minună la rândul ei.

- Marie, adu-mi bijuteriile! Miss Hope, vino să mă ajuţi! Ce mă sfătuieşti să port astă-seară?

Lui Hilary i se tăie răsuflarea descoperind un râu de diamante, brăţări, coliere, inele, pietre preţioase, aşezate într-o casetă spaţioasă.

- Dumnezeule! lăsă să-i scape.

- Sunt minunate, nu-i aşa? reluă lady Vesper zâmbind. Ce să aleg, după părerea ta?

- Depinde! Cum este rochia?

Castelana îi arătă o rochie de brocart bleu, fireşte o creaţie a unei renumite case de modă care i se potrivea perfect cu tenul.

- Ametistele, poate, se hazardă să răspundă Hilary, impresionată.

- Ce nostimă eşti! Pietrele astea nu fac doi bani. Ce părere ai despre diamante?

Hilary zâmbi.

- Cum vreţi dumneavoastră! Mă gândeam numai la faptul că s-ar asorta foarte bine la culoare cu rochia.

Louisa intră în clipa aceea şi îşi dădu imediat părerea:

- Mai bine pune-ţi diamantele, mamă, spuse nouvenita ca să fie împotriva lui Hilary, pe care o privi dispreţuitor.

In cele din urmă, lady Vesper se îmbrăcă în ţinuta completă. Diamantele o îmbătrâneau îngrozitor.

- Dumnezeule! Pietrele astea sun teribil de reci, parcă nu au viaţă. Am impresia că sunt un exponat de la muzeul figurilor de ceară. Aş mai face o dată încercarea de adineauri. Louisa, ce părere ai despre infirmiera mea?

- Foarte drăguţă, răspunse, privind-o critic pe Hilary. Acum, vă las, trebuie să mă îmbrac şi eu.

După ce aceasta ieşi, lady Vesper se hotărî să poarte ametistele. Hilary o ajută să-şi prindă colierul, încântată din nou.

- Dacă-ţi place atât de mult, am să-ţi ofer şi ţie una, când vei pleca, se oferi castelana, amuzată de entuziasmul infirmierei. Ti-ar plăcea?

- Dar nu asta am.

- Vedem noi, i-o tăie interlocutoarea.

O melodie de vals se auzi de pe terasă, şi Hilary simţi un fior de exaltare care o străbătu din cap până în picioare.

- Pleacă imediat, copila mea! mormăi lady Vesper. L-am văzut mai devreme pe soţul meu.

Hilary nu aşteptă să i se spună de două ori. Era tânără şi entuziasmul acestei nopţi de sărbătoare o cucerea irezistibil. Urcă în grabă scara care ducea pe terasă.

Capitolul 9

Hilary rămase câteva clipe deoparte, copleşită de admiraţie. Ţinutele dansatorilor erau convenţionale: smochinguri pentru bărbaţi, rochii lungi, blănuri şi bijuterii pentru partenerele lor, dar nici un amănunt nu fusese lăsat la voia întâmplării. Parcă era o punere în scenă a celor de la Metro Goldwin Mayer! Louisa şi prietenii ei sperau că muzica le va fi pe plac, cu toate că erau gata să se distreze pe orice ritm. Valsau toţi şi dansau foxtrot cu aceeaşi uşurinţă ca şi rockul. Cei doi americani îşi etalau ostentativ hainele de ocazie, părând extrem de satisfăcuţi. Unul dintre ei, Rod, o invită galant pe Hilary la un rock îndrăcit, cu riscul de a stârni invidia lui Christabel care n-o pierdea din ochi. Totuşi, tânăra infirmieră nu vroia să danseze cu orice preţ. Sosirea invitaţilor îi capta toată atenţia. Nu văzuse niciodată atâta bogăţie şi splendori la un loc; fiecare persoană, fiecare pereche avea propriile însuşiri, însă toţi rivalizau în privinţa luxului şi a bunului gust. Lady Vesper îi primea rând pe rând, cu eleganţa unei regine.

Insă orele treceau şi Hilary simţea cum o cuprindea disperarea; Armand de Ferjac întârzia să-şi facă apariţia. In cele din urmă, se refugie alături de pacienta pe care o avea în grijă, sub pretextul că îi ţinea companie, încercând să-şi înşele nerăbdarea.

Şampania curgea în valuri şi platourile cu tartine şi pateuri se succedau fără încetare. Petrecerea se desfăşura în cele mai bune condiţii. Hilary se îndepărtase de lady Vesper ca să n-o incomodeze printr-o prezenţă prea insistentă, şi o observa prin fereastra fumoarului învecinat.

La şase şi jumătate, se ridică brusc văzându-l pe doctorul de Ferjac apropiindu-se s-o salute pe castelană. In sfârşit, era acolo. Nu credea că se va mai întâmpla aşa ceva! Rămase o clipă nehotărâtă, cu răsuflarea tăiată. Ii depăşea în eleganţă pe toţi ceilalţi invitaţi, iar femeile se întorceau spre el când trecea pe lângă ele. Hilary îşi simţi inima începând să-i bată mai repede.

Nou-venitul aruncă o privire circulară spre asistenţă. Tocmai se pregătea să pornească spre ele, când se ivi Louisa şi se aruncă de gâtul doctorului. Orchestra cânta un vals, şi fata îl antrenă spre ringul de dans.

Hilary îşi muşcă buzele de necaz. Cât o invidia pe fata asta atât de întreprinzătoare!

Se apropiase de ringul de dans cu paşi mici, subjugată de cuplul pe care îl avea în faţa ochilor. Deodată, două palme îi acoperiră ochii şi un glas maliţios strigă: „Ghici cine e!“. Se întoarse râzând de această plăcută surpriză.

- La mulţi ani, Jordan! spuse descoperindu-l pe

sărbătorit. Incă n-am avut timp pe ziua de astăzi să-ţi urez asta.

- Mulţumesc! E drept că ziua a fost destul de agitată. Pot să le fiu recunoscător Louisei şi părinţilor mei! Cred că Louisa a fost cea care a pus totul la cale. Apropo, cunoşti pe cineva dintre cei prezenţi aici astă-seară? întrebă Jordan, gânditor.

Armand şi Louisa dansau nu departe de ei. Fata, plină de vitalitate, vorbea aprins. Deodată, Hilary îi zări pe Michael şi pe Stephanie tandru îmbrăţişaţi, cufundaţi în reverie.

- Doar pe unul sau doi, răspunse încet Hilary.

- Să ştii că „Viaţa eroilor“, cartea pe care mi-ai făcut-o cadou mi-a redat pofta de a trăi. Am început s-o citesc ca să adorm şi am citit-o până la sfârşit. Crezi că am stofă de erou?

- Presupun că eşti la înălţimea situaţiei! răspunse cea întrebată, ca să-l liniştească.

El o privi recunoscător.

- Eşti o femeie formidabilă, murmură el. Acordă-mi dansul acesta!

Era un tangou şi Jordan se dovedi un dansator care ştia să conducă. Hilary, la început tulburată, se linişti când îl văzu degajat. Lady Vesper îi privea pe amândoi satisfăcută, cu un binoclu de spectacol.

Deodată, o voce răsună în microfon: „Domnilor, schimbaţi partenerele!“

Era una dintre poantele la care se gândise Louisa pentru animarea serii. Jordan o abandonă imediat pe Hilary. Dezorientată, aceasta se pregătea să părăsească ringul de dans. Dar înainte de a putea să-şi dea seama, se simţi din nou cuprinsă în braţele cuiva. Armand de Ferjac era cel care o strângea acum la piept.

In timpul dansului, ea pierdu legătura cu lumea care o înconjura, în timp ce erau prinşi în vârtejul muzicii.

Când muzica se opri, tânăra ridică ochii spre el şi schimbară o privire înflăcărată.

- Te caut de când am venit, murmură Armand.

- Credeam că n-ai să mai vii niciodată, şopti ea.

- Noaptea trecută am pierdut un bolnav, explică doctorul. In prima clipă m-am gândit să mă scuz în faţa lui sir William. Dar vroiam cu orice preţ. să te întâlnesc astă- seară, Hilary.

Avea un fel al lui de a-i rosti numele, detaşând fiecare silabă. Mută de fericire, prinse mâna pe care el i-o întinse în timp ce emoţia o făcea să se clatine imperceptibil.

- Vino, şopti el încet.

Părăsiră cercul animat al dansatorilor şi regăsiră liniştea relativă a fumoarului. Il urma orbeşte, ca un automat. Incăperea se deschidea într-un budoar neocupat. Se izolară în obscuritatea de acolo şi Armand

o trase mai aproape.

- Hilary, începu el cu o voce alterată, am aşteptat ziua de azi ca să-mi las inima să vorbească. Chiar dacă mă crezi nebun, nu mai pot ţine ascunsă dragostea. Ştiu că nu însemn nimic pentru tine, altfel. ai fi înţeles de mult cât ţin la tine. Indrăznesc să fac această mărturisire orice-ar fi. Să nu te superi pe mine.

Ea crezu că va leşina. însă el o ţinea bine. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Visa?

- Ah, nu! Nu mă supăr pe tine, se auzi răspunzând dintr-un suflu. Habar n-aveam de dragostea ta. In schimb, sufeream în fiecare zi aşteptând un semn care să mă încurajeze să apar în faţa ta. Dac-aş fi bănuit o clipă.

- Hilary, vrei să spui că.

Ea puse un deget pe buzele medicului, dar el îl dădu la o parte şi se aplecă spre faţa ei. Ea îi simţi răsuflarea pe buze şi se topi de dorinţă sub săruturile lui. O sărută îndelung, cu ardoare. Nu-şi imaginase niciodată o asemenea plăcere, o asemenea voluptate. Era atât de plăcut să se abandoneze în braţele acestui bărbat puternic.

- Hilary, îi şopti la ureche, nu-mi vine să cred că spui aşa ceva. Mâine, pe lumina zilei, ar trebui să-mi repeţi ce mi-ai spus. Sunt prea fericit. E cu neputinţă!

Tânăra îndrăzni să-i strecoare un sărut grăbit în loc

de răspuns. Şi ei îi era greu să admită realitatea fericirii, însă dorea să profite din plin de această clipă magică.

O voce ascuţită veni deodată să le întrerupă întrevederea tandră. Chipul Louisei apăru pentru o clipă în cadrul uşii.

- Pardon! făcu ea. Aţi fi putut să încuiaţi!

Farmecul dispăruse. Nu mai erau singuri pe lume.

- Fir-ar să fie, Louisa, şopti aspru Armand. Ce copilă!

- Poate te căuta, spuse Hilary.

- Nu fi răutăcioasă! Mi se pare că şi tu ai relaţii destul de strânse cu Jordan, nu-i aşa?

- Faci aluzie la ce-ai văzut pe culoar?

- Da, printre altele! Să ştii că sunt foarte gelos.

- N-ai de ce să te temi de Jordan, protestă ea, încurcată. Incă e copil. Oricum ar fi, n-am ştiut până acum că ai putea fi. rivalul lui!

Lui Hilary îi părea rău de această discuţie. Magia clipei se risipise. Ii zâmbi, ca să se asigure că nu visase. Acum, arăta oboseala zilei, şi era tras la faţă.

- Hilary, trebuie să plec, spuse Armand nervos. Nu putem rămâne aici, la discreţia tuturor privirilor indiscrete. Mâine, vom vedea mai clar lucrurile.

Imediat o cuprinse neliniştea, însă el o luă din nou în braţe şi-i murmură la ureche:

- La revedere, draga mea.

Ar fi vrut să-l oprească. Niciodată nu-i fusese atât

de frică de ceea ce avea să urmeze. Se despărţiră până la urmă. Fără îndoială că nu mai avusese parte niciodată de ceva atât de preţios ca minutele de înţelegere şi încredere reciprocă pe care tocmai le trăise. Tremura toată.

După ce Armand o părăsi, Hilary se instală în fumoar ca să-şi pună gândurile cap la cap. Se temea de contactul cu mulţimea după cele câteva clipe de fericire fragilă. Tocmai făcuse primii paşi într-un univers fantastic şi gândul că ar putea să piardă totul o împietrea.

Avea nevoie să asculte de raţiune, să repete cuvintele pe care el le rostise. Simţea responsabilitatea legământului pe care îl făcuseră unul faţă de celălalt şi asta o ameţea asemenea unui vârtej.

Gândul la viitoarele lor întâlniri o linişti. O iubea; fără îndoială, nu era la prima dragoste, dar nu era bărbatul care să se lege de prima femeie ieşită în cale. Poate la început îşi reprimase sentimentele din cauza respectului pentru amintirea Isabellei. Hilary fu impresionată de ideea că fusese aleasă de acest bărbat, atâţia ani prizonierul unui destin tragic. Niciodată n-ar fi geloasă pe aceste amintiri sacre sau pentru locul pe care ele îl ocupau în inima lui Armand. Asta nu o privea. Prezentul şi viitorul se anunţau destul de bogate în ochii ei încântaţi. In sfârşit, se simţi topită. Trebui să facă un efort violent ca să dea piept cu

mulţimea. Cât i-ar mai fi plăcut să simtă căldura patului şi să retrăiască magia acestei nopţi! Cu toate astea, nu trebuia să-şi neglijeze ce avea de făcut; înainte de toate era infirmiera ladyei Vesper.

Ca să se liniştească, se hotărî să ia puţin aer plimbându-se în jurul castelului. Aleile înguste şi straturile cu flori i se părură familiare, cu toată noaptea întunecată, fără lună. Inainta cu paşi mici prin partea din spate a clădirii, fără zgomot, şi se lovi deodată de doi bărbaţi în smochinguri care stăteau de vorbă în franţuzeşte.

- Scuzaţi-ne, domnişoară, exclamă unul dintre ei în engleză. Sper că nu v-aţi speriat de noi!

- Nicidecum! îi linişti Hilary.

Odată întoarsă pe ringul de dans, fu orbită de luminile violente. Lady Vesper arbora aceeaşi expresie calmă şi destinsă. Ii atrase atenţia tinerei infirmiere că garnitura ei de ametiste tocmai i se deschisese.

- Incuietoarea alunecă puţin, explică Hilary prinzându-i la loc bijuteria. Ar trebui înlocuită.

- Te simţi bine?

- Mulţumesc, foarte bine!

Louisa, care stătea nu departe, se adresă mamei sale:

- Eu prefer să mă duc să mă culc, spuse cu o voce neutră.

- O doare capul, explică lady Vesper după plecarea

ei. Bănuiesc că e vorba de oboseala tuturor pregătirilor, cărora li s-a consacrat în ultimul timp. A făcut un lucru foarte bun, sunt mândră de fata mea!

La miezul nopţii, sir William ceru tăcere şi rosti un discurs în onoarea fiului său. Mai mulţi invitaţi se duseră lângă el ca să ţină toasturi şi toată lumea bău în cinstea sărbătoritului, cerând în gura mare să vină să spună şi el ceva. Jordan băuse mai mult decât ar fi trebuit şi părea un pic ameţit. Sărbătoritul urcă pe o masă ajutat de cei care-l înconjurau, tuşi să-şi dreagă glasul şi spuse:

- Doamnelor şi domnilor, dragi prieteni, iubită familie. începu el, teatral. Am să vă anunţ o veste mare.

Făcu o pauză ca să observe efectul pe care-l produceau vorbele lui. Stephanie veni lângă el, zâmbitoare şi naturală, îmbrăcată cu o rochie albă care îi punea în valoare părul castaniu şi ochii de smarald.

- Ne-am adunat aici pentru a ne bucura de o aniversare, continuă Jordan, încordat. Dar veţi asista şi la o logodnă.

Hilary auzi un icnet şi se întoarse imediat spre lady Vesper. Aceasta se prăbuşise, palidă, în fotoliul ei.

- Dumnezeule, gâfâi ea.

In joacă, Jordan comisese o greşeală lăsând să planeze îndoiala asupra celor prezenţi. Dac-ar fi făcut legătura între numele lui Michael Smith şi cel al Stephaniei, ar fi evitat pentru mama lui un atac ce ar fi putut să fie fatal.

Din fericire, Hilary îşi păstră sângele rece. Ca o infirmieră conştiincioasă, nu uitase să pună în poşetă cele câteva fiole pe care i le dăduse doctorul de Ferjac pentru caz de urgenţă. Imediat după ce-i făcu o injecţie, castelana îşi reveni. Buzele, pentru câteva clipe vineţii, îşi recăpătară o tentă normală. Deschise ochii şi oftă încet. Hilary, sir William şi câţiva dintre apropiaţi înconjurară fotoliul ca să nu lase să se vadă nimic din incidentul care se întâmplase.

- Trebuie dusă în camera ei, propuse Hilary.

Sir William îşi ridică în braţe soţia firavă şi o duse ca pe o pană în apartamentul ei unde Marie, care dormita pe un scaun, se trezi buimacă. Aşeză povara delicată pe pat, unde Hilary o ajută să se dezbrace. Louisei i se spuse să-i telefoneze imediat doctorului de Ferjac.

- Vei avea grijă să se ocupe de mama, nu-i aşa. îi recomandă ea tatălui.

Insă Hilary aproape că nu auzi această remarcă jignitoare, pentru că era mult prea ocupată. Acum, lady Vesper îşi venise în fire şi ce fusese mai rău trecuse.

- Ce ruşine mi-e! gemu castelana. Am fost ridicolă, nu-i aşa?

- Cred că aţi avut destule emoţii pe ziua de azi, răspunse Hilary cu blândeţe. Doctorul de Ferjac a avut dreptate; n-ar fi trebuit să asistaţi la această adunare.

- Cel puţin. sper că n-am compromis seara.

- Nu, nicidecum. Din fericire, eram lângă

dumneavoastră şi am putut interveni la timp. Incidentul n-a fost remarcat. Totuşi, n-are rost să vă frământaţi atât. ar trebui să staţi liniştită, ca să permiteţi organismului să recupereze. Doctorul de Ferjac va fi aici dintr-o clipă în alta şi cred că n-ar fi deloc încântat să ne găsească pe amândouă vorbind despre cele întâmplate.

Când fu lângă ea, Armand nu manifestă nici un fel de sentiment faţă de Hilary. Pentru asta, îi fu profund recunoscătoare. La căpătâiul unei bolnave suferinde, doar relaţia dintre medic şi infirmieră era de dorit, pentru ca totul să fie bine. Louisa degeaba le pândi toate mişcările, nu reuşi să remarce nici cel mai mic semn de emoţie.

Lady Vesper îşi revenea mult mai repede decât ar fi fost de sperat. O noapte dormită era de ajuns ca să-şi recapete aplombul. O aşezară în mijlocul patului şi-i dădură calmante ca s-o ajute să adoarmă.

Louisa îl supraveghe pe Armand până la plecare şi-l însoţi, în vreme ce Hilary aduse un şezlong lângă pat şi se pregătea să rămână de veghe până dimineaţă. dacă aveau să o ţină puterile.

Când se trezi, pe la şapte dimineaţa, lady Vesper descoperi la căpătâiul ei o infirmieră care încerca să repare închizătoarea colierului de ametiste.

- Ce faci acolo, îmbrăcată de lucru atât de

dimineaţă?

- Am fost lângă dumneavoastră peste noapte, lady Vesper, şi constat că sunteţi bine în dimineaţa asta.

- Mă simt aproape pe deplin întremată, şi asta datorită intervenţiei tale rapide. Aseară, am fost atât de proastă! Acum, totul s-a terminat. Trebuie să te duci imediat să te culci şi să dormi pe săturate. Cred că eşti epuizată. Cât despre mine, îţi promit să nu ies din cameră toată ziua. Poţi să pleci liniştită. Marie va veni dintr-o clipă în alta.

Hilary acceptă fără să se lase rugată. Se duse în camera ei, se dezbrăcă repede şi căzu într-un somn adânc de îndată ce puse capul pe pernă.

Dormea doar de câteva clipe, când Marie veni s-o trezească.

- Lady Vesper te cheamă imediat.

Alertată de tonul imperativ, tânăra infirmieră se ridică imediat, se îmbrăcă repede cu o rochie de casă şi se duse la lady Vesper, care o întâmpină privind-o cu răceală.

- Ce se-ntâmplă? întrebă imediat tânăra, dezorientată.

Atunci, descoperi că sir William, Jordan şi Louisa o priveau, dispreţuitori.

- Ar trebui să ştii! ţipă Louisa.

Jordan interveni să-i ordone să păstreze liniştea.

- Pretinzi că ai stat toată noaptea în camera asta, nu-i aşa? reluă lady Vesper.

- Intr-adevăr! Aşa a fost.

- Ai stat trează tot timpul?

- Nici n-am închis ochii, sunt sigură de asta. Pe la patru, a trebuit să-mi fac o cafea, pentru că mă simţeam epuizată şi aşa am putut să continuu veghea. Dar ce-i cu întrebările astea? S-a întâmplat ceva?

- Caseta mea cu bijuterii a dispărut. Marie spune că era acolo când a plecat. In tulburarea de aseară, din păcate am uitat s-o punem la loc în seif. Poţi să ne dai o explicaţie?

- Imi pare rău, dar n-am nici una.

In ciuda tulburării sale, Hilary încercă să-şi aducă aminte când văzuse caseta ultima dată.

- Totuşi, nu-mi aduc aminte să fi văzut bijuteriile când m-am instalat aici, azi-noapte. Nu că le-aş fi căutat, dar cred că le-aş fi remarcat oricum!

Lady Vesper continuă interogatoriul cu Marie, dar bătrâna servitoare izbucni în hohote de plâns.

- Vezi şi tu! Marie s-a bucurat de încrederea noastră de când am angajat-o, pot să pun bază pe spusele ei. Eşti sigură că nimeni n-a putut intra în cameră, cât ai fost aici?

- Sigură, răspunse hotărât Hilary.

- Ei bine, murmură lady Vesper palpându-şi colierul de ametist, mi-a mai rămas totuşi asta!

- Chiar aşa, scrâşni din dinţi Louisa. Dacă n-o

ascultai, ai mai fi avut acum diamantele! Nu înţeleg cum te poţi lăsa atât de uşor influenţată.

- Ar fi bine să anunţăm poliţia, trase concluzia sir William. Din fericire, suntem asiguraţi, draga mea. Trebuie să anunţăm dispariţia.

- Nu credeţi c-ar fi mai bine să căutăm prin bagajele tuturor celor din casă? Oamenii cred că n-ar avea nimic de obiectat dacă se ştiu cu conştiinţa împăcată, sugeră Louisa.

- Termină cu prostiile! i-o tăie scurt maică-sa. Poliţiştii vor face ce trebuie făcut. Cât despre dumneata, miss Hope, rămâi la dispoziţia noastră, te rog.

- N-am să plec din camera mea, doamnă, promise tânăra.

Făcea eforturi să-şi păstreze sângele rece, pentru că îşi
dădea seama că familia Vesper o credea implicată în acest furt. Acum, nu mai putea să doarmă, aşa încât se îmbrăcă întrebându-se dacă mai putea să îndeplinească rolul de infirmieră câtă vreme era suspectul numărul unu.

După o oră, veniră doi inspectori, însoţiţi de cei însărcinaţi cu securitatea în timpul ceremoniei. Prima dată stătură câteva minute de vorbă cu cei din familia Vesper, apoi o chemară şi pe Hilary. Unul dintre ei prezentă un inel cu o piatră de smarald înfăşurat într-o

batistă albă.

- Recunoşti obiectul ăsta, domnişoară? fu întrebată în franţuzeşte.

- Nu, nicidecum, răspunse cea întrebată, tot în franţuzeşte.

- A fost găsit în camera dumitale de un servitor care făcea curat. Acest inel aparţine ladyei Vesper şi face parte dintre bijuteriile care au dispărut.

Capitolul 10

Toate feţele se întoarseră din nou spre Hilary. Liniştea de gheaţă nu era tulburată decât de rânjetul triumfător al Louisei.

- Vreau ca povestea asta să nu se răspândească, interveni lady Vesper. Riscăm să ne punem invitaţii într-o situaţie stânjenitoare. Cu atât mai mult cu cât sunt convinsă că furtul a fost opera unui străin care nu are nici o legătură cu prietenii noştri. Cineva a putut să intre în cameră şi, profitând de un moment de neatenţie, a subtilizat bijuteriile. Miss Hope are cu siguranţă o explicaţie în legătură cu prezenţa inelului acesta în camera ei. Poate l-a împrumutat. Poate eu i-am dat voie să-l ia, recunosc că nici mie nu mi-e prea clar.

Se întoarse spre tânăra infirmieră şi-i zâmbi ca s-o încurajeze să vorbească. Insă Hilary rămânea împietrită.

- Nu mi-aţi dat voie niciodată să vă „împrumut“bijuteriile, lady Vesper. şi nu ştiu de ce acest inel s-a găsit în camera mea. Cine ştie, diamantele sunt poate sub saltea! adăugă cu răceală.

- Calmează-te, Hilary, i-o tăie Jordan, stânjenit. Nimeni nu te acuză.

- Are dreptate să fie neliniştită, interveni Louisa. In locul ei, n-aş fi cu inima împăcată! Să vedem măcar

cum poate să se dezvinovăţească!

- Şi în timp ce voi vă îndârjiţi împotriva mea, adevăraţii hoţi sunt pe cale de a pleca luând cu ei prada, strigă Hilary scoasă din minţi. Daţi prea multă crezare spuselor Mariei; e o femeie în vârstă şi când e obosită adoarme mai uşor, aproape fără să-şi dea seama! Astă-noapte când am ajuns în cameră, s-a trezit tresărind brusc. Nimeni nu se gândea atunci la bijuteriile care puteau fi deja dispărute. Imi amintesc că am văzut doi bărbaţi în spatele castelului pe la miezul nopţii.

Unul dintre inspectori o întrerupse:

- Deci ai fost şi dumneata prin spatele castelului?

- Intocmai, confirmă Hilary regăsindu-şi sângele rece. Am luat aer. Mi s-a părut ciudat să întâlnesc acolo doi invitaţi care stăteau de vorbă în întuneric în timp ce, înăuntru, sărbătoarea era în toi.

- Intr-adevăr; totuşi, domnişoară, cum explici prezenţa dumitale acolo?

Hilary, surprinsă, rămase tăcută.

- Poate nu erai singură.?

Ea îşi muşcă buzele, jenată.

- Când i-am văzut, eram singură. Ei parcă examinau pereţii. continuă cu greutate tânăra infirmieră.

- Pun pariu că se pregăteau să se caţere până la streaşină! rânji Louisa. Să rămânem la fapte, vă rog.

Hilary, nu uita că ai fost văzută în fumoar cu cineva. de ce încerci să ascunzi adevărul?

- N-am minţit! exclamă Hilary, disperată.

Lady Vesper reluă cu blândeţe:

- Erai cu cineva, miss Hope?

Hilary rămase stană de piatră. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să amestece numele lui Armand în povestea asta.

- Haide, insistă Louisa, nu-ţi fie ruşine să mărturiseşti! Cui îi acordai favorurile? Suntem îngăduitori, vorbeşte fără teamă!

- Nu cred că numele celui care era cu mine are vreo importanţă. Dar ai putea să-i dezvăluieşti tu identitatea. Sunt sigură că ar aprecia o asemenea lipsă de tact din partea ta!

- Copii! i-o tăie lady Vesper, vizibil amuzată de acest interludiu neprevăzut.

- Haide, mamă! Iţi dai seama că infirmiera ta nu-i inocentă ca o mieluşică, aşa cum vrea să pară, şi cine ştie dacă n-a dat voie să intre unui complice! L-am văzut, numai că bărbatul era cu spatele la mine şi n-am reuşit să-l recunosc. M-am retras imediat, pentru că mi-am dat seama că deranjam vizibil. Nu ştiu ce s-a întâmplat, însă dragostea te rupe de realitate şi păreau foarte bine lipiţi unul de celălalt.

- Destul! interveni Jordan, exasperat. Ce viperă eşti! Eu eram misteriosul partener al lui Hilary şi ea

încerca să mă aducă din nou în mijlocul invitaţilor, pentru că eram beat! Acum, acuză-mă pe mine că am furat caseta mamei!

Louisa, profund jignită, profită de stupoarea generală ca să-i tragă fratelui ei o palmă usturătoare.

- Din păcate, ai făcut să eşueze totul! sughiţă fata în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji.

Nu putea să aducă în discuţie numele lui Armand, aşa cum şi-ar fi dorit. Işi închipuise că făcând-o pe Hilary să-l rostească, putea să producă o discordie între ei, pentru că lui nu i-ar fi plăcut deloc să fie implicat într-un scandal.

Sir William se interpuse între copiii lui.

- I-am chemat pe domnii aceştia, spuse el arătând către inspectori. Ei au privit scena cu interes strict profesional, de ce să nu-i lăsăm să-şi conducă investigaţia? N-are nici o importanţă cine o însoţea pe Hilary, toţi am fost tineri, nu-i aşa?

- De bună seamă, aprobă inspectorul principal cu un zâmbet. Poţi să fii amabilă şi să ne laşi singuri? o întrebă el pe Louisa, care ieşi imediat trântind uşa.

- Pot să ies şi eu? întrebă Jordan, frecându-şi obrazul lovit.

Inspectorul încuviinţă, bonom.

- Dar vezi ca afacerea asta să rămână între noi! îi recomandă lady Vesper, în timp ce trecea pragul.

- Puteţi conta pe mine, o să am grijă, confirmă

Jordan făcându-i lui Hilary un semn prietenos.

Recunoscătoare, ea îl privi îndepărtându-se, gândindu-se neliniştită că minciuna lui generoasă avea să-l apese dacă se ajungea la tribunal.

Atunci, ar trebui să retracteze ce spusese şi să dea amănunte despre ce făcuse în cursul serii. „Dumnezeule! să sperăm că vor da de urmele adevăraţilor răufăcători înainte de a se ajunge la o astfel de situaţie“.

Aşteptând, neliniştea şi nesiguranţa o copleşeau. Nu îndrăznea să-şi închipuie cum vor evolua lucrurile, dar făcea eforturi să rămână stăpână pe ea însăşi. Louisa încercase s-o reducă la tăcere atacând ceea ce avea mai drag, însă Hilary izbândise şi această victorie îi întărea dorinţa de a-l ţine pe Armand departe de toate astea. Işi dădea foarte bine seama că el n-ar tolera ca cineva să ştie de relaţia lor înainte de a o face publică el însuşi.

Sir William îşi urmă copiii, ca să aibă grijă de invitaţi şi să-i salute pe cei care plecau dimineaţă.

Hilary rămase deci singură în faţa ladyei Vesper şi a celor doi inspectori, aşteptând urmarea nu fără teamă. Ce s-ar întâmpla dacă hoţii n-ar fi prinşi niciodată? Cum avea să se dezvinovăţească? Se gândi îngrozită la felul cum Louisa ar fi fost în stare s-o umilească.

- Domnule, continuă lady Vesper adresându-se inspectorului şef, ţin să vă spun că am deplină

încredere în asistenta mea. M-am gândit că luase împrumut inelul, dar dacă ea afirmă contrariul, sunt gata s-o cred. Mă tem că va trebui să căutaţi vinovatul în altă parte.

- Foarte bine, doamnă, am notat spusele dumneavoastră, totuşi trebuie să consemnăm în scris declaraţia domnişoarei. Unde putem sta de vorbă singuri cu ea?

Lady Vesper le indică încăperea alăturată, unde Hilary trebui să-i însoţească. Notară punct cu punct versiunea ei şi-i luară meticulos amprentele digitale. Formalităţile acestea durară o oră, răstimp în care tânăra abia reuşise să-şi stăpânească emoţia. In fine, după ce îi descrise pentru a suta oară pe cei doi invitaţi întâlniţi în noapte, poliţiştii hotărâră s-o lase în pace.

- Te obligăm să nu pleci din suita ladyei Vesper până la noi ordine, trase concluzia superiorul. Ne-ai fost foarte folositoare, însă mă tem că vom fi nevoiţi să te mai interogăm şi dacă vom înregistra un eşec, trebuie să ştim unde te găsim. Ţine seama de convenţia asta, ca să nu fim nevoiţi să te arestăm.

- Ce vreţi să spuneţi? Chiar mă consideraţi suspectă?

- Păstrează-ţi calmul, domnişoară! Suntem poliţişti şi e datoria noastră să nu acţionăm la întâmplare. Chiar dacă eram convinşi de nevinovăţia dumitale, trebuie să recunoşti că faptele nu-ţi sunt favorabile. Una dintre

bijuteriile furate a fost găsită de un servitor în camera ta; fereastra din aceeaşi încăpere a fost folosită de răufăcători să intre şi să iasă. Oare eşti complice? Bineînţeles că nu recunoşti. Trebuie să ţinem seama de toate aceste lucruri. Acum, ne vom studia notiţele ca să identificăm persoanele pe care le-ai descris. Până atunci, fii liniştită şi totul va fi bine. Pe curând.

Incă năucită de cele ce i se întâmplaseră, Hilary se duse la lady Vesper imediat după plecarea inspectorilor.

- V-au pus în temă? întrebă cu amărăciune. Nu trebuie să părăsesc apartamentul dumneavoastră până. Mă consideră o hoaţă! Simt că înnebunesc; dacă mai continuă situaţia asta, în cele din urmă o să ajung şi eu să mă consider vinovată!

- Păstrează-ţi sângele rece, miss Hope. Trebuie să mărturisesc că şi eu te-am bănuit, la început. Am crezut o clipă că ai adormit, dar am înţeles că spuneai adevărul fără să te contrazici niciodată, în timp ce sărmana Marie a dat cel puţin două sau trei versiuni diferite! Armand a trecut pe aici acum vreo jumătate de oră. Am crezut că e mai bine să-i spun că ai ieşit, n-avem nici un interes să se răspândească povestea asta. Dacă n-ai nimic împotrivă, prefer să nu răsufle nimic înainte de a se găsi o pistă relevantă.

Hilary resimţi un şoc auzindu-şi interlocutoarea rostind numele lui Armand. Repetatele interogatorii

aproape îi şterseseră din minte amintirea întâlnirii lor pasionale. Nu reuşea să creadă că acuzaţiile care i se aduceau erau adevărate. Susţinerea lui Armand, prezenţa şi dragostea lui îi lipseau îngrozitor, totuşi prefera ca el să nu-i cunoască umilirea. Dorea atât de mult să împartă cu el ce avea mai bun. Se înfioră la gândul că şi el ar fi putut s-o creadă vinovată de complicitate. N-ar fi suportat lucrul ăsta.

Tânăra oftă şi se întoarse neliniştită spre pacienta sa.

- Incă mă consideraţi infirmiera dumneavoastră? întrebă încet. Dacă aţi vrea să renunţaţi la serviciile mele, aş înţelege.

- Copilă dragă, o întrerupse lady Vesper, am toată încrederea în tine, aşa cum le-am spus şi poliţiştilor. Pentru mine, nimic nu s-a schimbat. Eşti în continuare infirmiera mea.

- Dar inspectorii mă consideră suspectul numărul unu. Se vor întoarce să-mi pună aceleaşi întrebări.

- Aici sunt nişte formalităţi fără consecinţe. Insă trebuie să recunoşti că ai intrat într-o situaţie sânjenitoare spunând despre plimbarea ta nocturnă. Altceva mă intrigă: ce se-ntâmplă cu Jordan? N-ar fi trebuit să-i dai voie să-şi permită prea multe cu tine!

Lady Vesper surâdea indulgent, dar Hilary rămânea ca o statuie.

- N-a fost vorba despre fiul dumneavoastră,

doamnă. Jordan a inventat stratagema asta ca să-mi vină în ajutor când a văzut cât sunt de disperată!. Pentru că nu am de gând să dezvălui numele persoanei care era cu mine. Spune-ţi asta poliţiei dacă vreţi, ei vor înţelege ce vor.

Această revelaţie ţâşnise spontan din gura lui Hilary. Din fericire, castelana îi înţelese încurcătura şi nu insistă.

- Să ştii că eşti o fată foarte seducătoare, reluă aceasta din urmă. Nu mă îndoiesc că ai avut multe succese. Totuşi, nu înţeleg de ce Jordan s-a arătat atât de cavaler. Să înceapă să se creadă un erou?

Hilary zâmbi îngăduitoare. Lectura cărţii pe care i-o oferise să-l fi influenţat atât de mult?

După-amiază, inspectorii reveniră la atac. Din nou, rămaseră numai cu ea. De data asta, aduseseră fotografiile unor hoţi pe care-i aveau în vedere şi o invitară să caute printre ele ca să-i identifice pe cei doi bărbaţi pe care îi văzuse noaptea în spatele casei. Tânăra infirmieră stârni interesul poliţiştilor recunoscându-i pe cei doi fără şovăială şi superiorul hotărî s-o supună unui nou test. Îşi amintea că îl auzise pe unul vorbind cu un accent straniu, după părerea ei. Dacă reuşea să-i recunoască accentul, era posibil să se stabilească originea răufăcătorului şi să se verifice dacă corespundea individului recunoscut în fotografie. Un poliţist specializat în imitaţii începu să repete o

frază cu un accent diferit de fiecare dată. Proba era stresantă pentru o străină căreia nu-i era foarte clară limba franceză, însă fiind vorba numai despre accentul „franţuzesc“, lucrurile nu erau chiar atât de complicate. In ciuda acestei dificultăţi, Hilary recunoscu de trei ori intonaţiile pe care le auzise noaptea precedentă. Inspectorul trase concluzia că era vorba despre un accent „aristocratic“.

- Este clar că unul dintre aceşti suspecţi provine dintr-un mediu al oamenilor cu dare de mână, trase el concluzia.

- Aşa am crezut şi eu auzindu-l vorbindu-mi englezeşte, confirmă Hilary. Un servitor n-ar fi trecut neobservat printre invitaţi!

- Te rog să stai liniştită, domnişoară! Cred că suntem pe
o pistă. Cei doi pe care i-ai desemnat au mai lucrat împreună. Cel mai mare este fiul unei familii vechi. Unul care nu se poate îndrepta. până şi Legiunea Străină s-a debarasat de el. Al doilea este încă membru activ acolo, escaladează orice faţadă cu cea mai mare viteză, fără să lase nici o urmă. I se spune „pisică“în lumea lor.

- Hilary, te caută cineva la telefon!

- Du-te şi vorbeşte, continuăm după aceea.

Şovăitoare, tânăra se duse spre telefon. Cine naiba putea

s-o cheme? Luă nervoasă receptorul, conştientă că discuţia îi era ascultată de la un alt telefon.

- Alo?

- Hilary? se auzi vocea gravă a lui Armand. Unde-ai fost azi-dimineaţă? Câtă energie ai după o asemenea noapte!

- Bună ziua, începu ea prudent, înnebunită la gândul că tot ce spunea putea fi auzit de alţii. Cu ce pot să-ţi fiu de folos, doctore?

Intrebării, îi urmă o tăcere.

- Hilary, tu eşti?

- Da, da. Sunt miss Hope!

- Ah! Mi-am dat seama că nu eşti singură, exclamă el râzând. Sunt fericit să-ţi aud glasul. Ei bine, atunci eu am să vorbesc şi tu n-ai decât să-mi răspunzi prin da sau nu, de acord? Poţi să vii pe la mine, după-amiază?

- Imi pare rău, nu.

- Cum aşa?

Tonul liniştit al lui Armand îi sfâşia inima.

- Este. e imposibil, doctore.

- Vrei să spui că nu eşti disponibilă. Ieşi cu altcineva?

- Sunt ocupată, gemu Hilary, torturată la culme. E cu neputinţă!

- Ce înseamnă maimuţăreala asta? M-ai uitat deja?

Simţi că o cuprindea greaţa şi puterile o părăseau.

- Dacă nu mai ai nici o altă indicaţie să-mi dai, am să continuu injecţiile aşa cum am stabilit. La revedere,

doctore!

Lăsă receptorul în furcă, fără să mai adauge nimic. Câteva clipe mai târziu, trebui să-i urmeze pe poliţişti la comisariat ca să semneze declaraţia. In lipsa ei, doctorul se întoarse la castel şi întârzie o clipă lângă pacientă, ca s-o examineze.

- Unde este miss Hope? întrebă după ce luă pulsul bolnavei

- A ieşit, dragul meu!

- Dar a lipsit şi azi-dimineaţă, spuse doctorul.

- Ei şi? Doar nu-ţi închipui c-o ţin prizonieră!

Castelana ezită o clipă dacă să-l pună la curent cu situaţia
reală, dar se abţinu. Nu ea fusese cea care le ceruse celorlalţi să tacă? N-ar fi fost bine tocmai de la ea să plece nesupunerea.

- Spuneţi-i c-am trecut, adăugă doctorul. Acum, trebuie să mă-ntorc acasă, să mă-ntâlnesc cu mama.

- Ea ce mai face?

- A căzut azi-dimineaţă, o căzătură urâtă. Din fericire nu şi-a rupt nimic, dar a avut un şoc. Şi cel mai minunat lucru este că şi-a recăpătat vederea.

- Dumnezeule! E formidabil! Sunt fericită pentru dumneata!

- Nu trebuie să ne facem prea mari speranţe. Nu ştim dacă va dura. Dar e posibil să fie o revenire definitivă. Credeam că aşa ceva ar putea-o interesa pe

miss Hope. profesional. Fiţi amabilă şi spuneţi-i ce s-a întâmplat cu mama.

- Negreşit, prietene. Transmite-i salutările mele mamei tale. Spune-i că aş vrea s-o văd de îndată ce se va simţi mai bine.

După cinci minute, auzi motorul, apoi maşina doctorului se îndepărtă încet.

Lady Vesper uită imediat ce vorbise cu cel care trecuse pe acolo pentru că soţul ei dădu buzna în cameră cu un joc de scrabble. Partida fu scurtă, însă foarte distractivă pentru amândoi. Hilary se întorsese de câteva clipe când castelana îşi aduse aminte că trebuia să-i spună ceva.

- Armand a trecut pe aici, mai devreme. Mi s-a părut preocupat. M-a însărcinat să-ţi spun că mama lui şi-a recăpătat vederea în urma unui şoc.

- Ce minune! exclamă tânăra. Sunt atât de fericită pentru ea. Trebuie neapărat să-i fac o vizită!

- Ai uitat ce ţi-au recomandat poliţiştii?

- Mi-au reamintit consemnul de azi-dimineaţă. Dar m-am săturat! Mă duc acolo, orice s-ar întâmpla. Dacă mă caută, le spuneţi unde mă găsesc, doamnă.

Hilary abia ajunse pe aleea principală cu un pas hotărât când un individ răsărit din tufişuri o opri din drum.

- Unde te duci, domnişoară?

- Acasă la doctorul de Ferjac.

- Totuşi, ţi-ai dat cuvântul să nu pleci de lângă lady Vesper, nu-i aşa? Nu poţi vorbi cu doctorul la telefon? Te sfătuiesc, în interesul tău să te întorci imediat la castel.

Umilită, Hilary se întoarse din drum cu paşi mărunţi. Orice tentativă de a ieşi era acum sortită eşecului. Ajunsă în camera ei, găsi un bărbat în civil pe culoar. De acum, era definitiv ruptă de lume. Totuşi, trebuia neapărat să-l întâlnească pe Armand de Ferjac sau pe mama lui. Puse mâna pe telefon şi formă numărul, hotărâtă să dea explicaţii. Din păcate, linia era ocupată de Louisa, care purta o discuţie animată, ce promitea să dureze un timp.

Puţin mai târziu, încercă din nou, fără succes şi de data asta. Apelul ei rămânea fără răspuns. Pe la opt şi jumătate, dădu peste robotul care îi spuse unde putea fi găsit doctorul care-i ţinea locul pe timpul nopţii doctorului de Ferjac.

Disperată, tânăra capitulă şi se refugie în pat, unde căzu într-un somn plin de coşmaruri.

A doua zi era duminică. Duminica, Armand nu-i făcea niciodată vizită castelanei, decât dacă era chemat special pentru asta.

Ca o ultimă soluţie, Hilary mai încercă o dată să dea telefon, însă telefonul era cuplat pe robot, până luni.

Singurul mijloc de a se întâlni cu Armand era să se

ducă la el şi poate şi el şi-ar fi dorit acelaşi lucru de la ea. Totuşi, nu se putea hotărî să se lase escortată de doi poliţişti cărora ar fi trebuit să le explice totul. Ar fi fost grotesc, tot satul ar fi ştiut ce se-ntâmplă.

Ziua se scurse îngrozitor de încet. După-amiază, lui Hilary
i se dădu voie să iasă în parc să ia aer. Un bărbat îi supraveghea ostentativ fiecare mişcare, însă fata nu rezistă dorinţei de a-l întreba dacă poate face o vizită urgentă unui prieten.

- Vizita să fie limitată la incinta domeniului, fu răspunsul pe care-l putu obţine de la sumbra santinelă.

După o nouă noapte nedormită, veniră zorii zilei de luni şi totul era încă posibil. Hilary prinse un pic de curaj.

Un ofiţer de poliţie veni să-i explice că dacă hoţii procedau ca de obicei, nu peste mult timp aveau să-i găsească.

- De altfel, sir William oferă o recompensă atât de mare încât nimeni din reţeaua lor nu va putea rezista să nu-i denunţe, după care vei fi din nou liberă să te duci unde vrei. Când îi prindem, şi tu vei primi o parte din recompensă.

- Ce idee tâmpită! sări în sus Hilary, profund jignită. Am fost destul de umilită, doar nu crezi că am să accept o despăgubire, oricare ar fi asta!

In clipa aceea sosi poşta. Tânăra primi o scrisoare

din Anglia pe care o desfăcu febril.

„. vă comunicăm că aţi fost acceptată pe postul de infirmieră la secţia de cardiologie începând din data de douăzeci şi cinci septembrie, aşa cum am convenit anterior.
Aşteptăm răspunsul dumneavoastră în cursul săptămânii viitoare, ca să luăm măsurile necesare în cazul în care aveţi alte planuri.“

O cuprinse panica. Nu putea să dea un răspuns înainte de a sta de vorbă cu Armand. Ce dezastru! Pe de altă parte, spitalul o va accepta dacă asupra ei plana bănuiala furtului? Toate aceste decizii pe care trebuia să le ia depindeau de reacţia lui Armand. Un cuvânt al lui putea să dea totul peste cap. Amintirea întrevederii lor pasionale o făcu să se înfioare.

Când se vor întâlni?

O zi de tăcere deplină răcise ardoarea lor reciprocă, raţiunea estompase emoţiile trecătoare. Cine putea bănui cum avea să se desfăşoare următoarea lor întâlnire în intimitate?

Dragostea lor va supravieţui încercării de despărţire şi neînţelegerilor?

Hilary se îndoia de propriile sentimente. Pierduse orice speranţă. Niciodată nu privise viitorul cu atâta pesimism.

Capitolul 11

In fine, Armand de Ferjac se prezentă pentru vizita zilnică. Din păcate, s-ar fi zis că era un străin, după expresia închistată şi privirea glacială.

Cum să-l recunoască pe cel care o sărutase cu atâta ardoare doar cu două zile înainte? se întrebă Hilary, disperată.

Aproape mecanic, Armand începu s-o examineze pe lady Vesper, ignorând cu totul prezenţa lui Hilary.

- Ce mai face mama ta? întrebă deodată castelana.

- Da, cum se mai simte? repetă Hilary pe un ton crispat.

- Se simte mult mai bine. A fost văzută de un oftalmolog care i-a prescris nişte ochelari. Cu această corecţie, va vedea mai bine; în patruzeci de ani, cu toate că şi-a pierdut vederea, ochii i-au îmbătrânit.

- Cât de fericit trebuie să fii! exclamă bolnava.

- Ah da! întări impulsiv Hilary.

- Miss Hope, bănuiesc că ne vei părăsi curând, continuă doctorul, făcându-se a căuta ceva în geanta medicală.

- Intr-adevăr, interveni castelana văzându-şi infirmiera şovăind. I-am promis lui sir Hugo s-o trimit înapoi la spital în cursul săptămânii. Dar mă tem că nu prea este gata să plece, nu-i aşa?

Hilary lăsă ochii în jos, încurcată.

- Câteva zile. şopti ea.

- Ei bine, încheie Armand hotărât, acum trebuie să vă părăsesc, mai am de făcut vizite câtorva pacienţi. Are cineva nevoie să coboare în sat cu mine?

Spunând aceste cuvinte, aruncă o scurtă privire spre Hilary care se înroşi la faţă în timp ce bâiguia un răspuns abia auzit:

- Nu. nu, mulţumesc.

- Atunci, la revedere, mormăi el.

Cu toate astea, Hilary îl însoţi până la uşa de la intrare.

- Tu. tu nu poţi să înţelegi, şopti tânăra în pragul disperării.

- Ba dimpotrivă, înţeleg foarte bine.

Il privea fix, căutând să-i întâlnească privirea. Dar Louisa apăru deodată la capătul culoarului.

Iritat, Armand îi întoarse spatele.

- La revedere! îi spuse în încheiere Louisei şi coborî treptele grăbit.

Totul se terminase. Hilary căută un scaun pe care se prăbuşi, nefiind în stare să reacţioneze cumva.

A doua zi, îi scrise doamnei Watting, administratoarea principală a spitalului St. Oswald, că era interesată de un post la secţia de cardiologie, cu toate că este reţinută în Franţa pentru o durată nedeterminată. îşi promise să-i dea explicaţii lui sir Hugo dacă problema furtului nu ar fi fost lămurită de acum până la întoarcerea ei.

Până vineri, pierduse orice speranţă să clarifice situaţia. Totuşi, rotiţele sistemului poliţiei funcţionau implacabil. O brăţară fu găsită la Monte-Carlo şi identificată ca făcând parte dintre piesele care lipseau. După douăzeci şi patru de ore, hoţii erau prinşi. Erau încă în posesia unei mari părţi din prada pe care nici un tăinuitor nu vrusese s-o preia. îşi recunoscură fapta fără prea multe comentarii şi începură să râdă afând că pentru acest furt fusese bănuită o tânără infirmieră.

Relaxată în sfârşit, Hilary trebuia acum să se pregătească să plece şi să-şi organizeze noua viaţă, cu toate că nu mai avea nici un pic de energie s-o facă.

Lady Vesper rămânea în Franţa până ce Jordan avea să-şi reînceapă cursurile la universitate. Sir William pleca în Israel pentru câteva luni. Pe timpul iernii, ea se întorcea la pensiunea unde Hilary o întâlnise prima dată. Castelana îi recomandă infirmierei să vină s-o vadă atunci când vor fi amândouă în Anglia.

Zilele se scurtau odată cu întoarcerea toamnei. Seara care se lăsa proiecta deja umbre lungi pe coridor în timp ce Hilary se retrăgea ca în fiecare zi în sala de mese ca să ciugulească ceva şi să-şi odihnească picioarele umflate.

Aştepta ora ceaiului ca pe o eliberare. De când se întorsese, se simţea epuizată de ritmul infernal de lucru la spital şi i-ar fi trebuit câteva săptămâni ca să-şi recapete rezistenţa de altădată.

Se aşeză, oftând uşurată. Cathy veni şi ea imediat şi o abordă pe un ton de reproş:

- Sper că nu te deranjez prea mult. Fără îndoială, ai prefera să rămâi adâncită în gândurile tale. Dar să ştii că vreau să-ţi spun ceva.

- Te rog, nu fi ridicolă! Ştii foarte bine că poţi să te aşezi oricând la masa mea!

- Vezi tu, şovăiesc totuşi! De când te-ai întors, nu mai eşti aceeaşi Hilary. Ce s-a întâmplat? Mie poţi să-mi spui, nu?

- Bineînţeles, Cathy. Am încredere în tine, cu toate că tu nu pari a crede. Dar este încă prea devreme. ca să pot să-ţi spun! Poţi să mă-nţelegi?

- De acord! Am să-ţi respect discreţia, însă cu o condiţie. Am auzit vorbindu-se despre Jordan Vesper; se zice că e frumos ca un zeu. Aşa este?

- Exact, Jordan este un tip fermecător, totuşi nu este nici un mister de clarificat între noi doi, dacă asta vrei să ştii. Dar dacă te interesează, am să-ţi povestesc cum şi-a sărbătorit majoratul la Castelul Durrel.

La evocarea acestui episod, amintirile dureroase o copleşiră.

- Ce mai fac bolnavii tăi? întrebă Hilary, ca să devieze discuţia la un alt subiect.

- Sunt nişte adevăraţi diavoli, te asigur!

Cathy începu să râdă, gândindu-se la zbuciumul muncii sale; părea fericită şi liniştită de situaţia ei

profesională. Nu era şi cazul lui Hilary. Ea trebuise să renunţe la postul din cadrul seviciului de cardiologie, pentru că spitalul nu mai putuse lăsa locul vacant. Altcineva venise şi-i luase locul şi la întoarcerea ei, infirmiera şefă îi propusese un post de asistentă la recepţie bolnavi. Nu se îndoia că Hilary îşi va găsi repede un serviciu la nivelul ei de competenţă într-un alt stabiliment, şi chiar o încuraja să caute ceva.

Astfel, Hilary primea bolnavii, îi îndruma pe vizitatori, îi asista pe specialişti şi îndeplinea o serie de alte sarcini care nu aveau nimic în comun cu meseria ei de infirmieră.

Consulta cu regularitate anunţurile de oferte de muncă, însă fără prea multă convingere. Propunerile nu lipseau. Unele erau interesante, dar nu vroia s-o apuce imediat pe un drum bine determinat. Dorea înainte de toate să dea din nou un sens vieţii sale. Activitatea intensă pe care o desfăşura nu-i lăsa timp să se gândească pentru moment. Era prea epuizată psihic să mai poată face altceva. îi mai trebuia timp.

într-o zi, îi povesti prietenei sale Cathy momentul arzător pe care îl trăise împreună cu Armand. Erau puţine de spus, însă episodul acesta reprezenta un moment pe care nu putea să nu-l ia în seamă şi această etapă decisivă îi bulversase existenţa.

El, părea că îşi depăşise fără probleme sentimentele

atunci când dificultăţile apăruseră între ei. Poate-şi spusese că nu merita osteneala să caute să lămurească ceea ce se petrecuse în realitate.

Totuşi, Hilary nu regreta nimic. Era mai bine că îl cunoscuse, deşi nu durase decât o clipă. Ceea ce se întâmplase, nimeni nu putea să-i scoată din amintire.

Nu mai acorda prea mare atenţie spuselor însoţitoarei sale şi tresări când aceasta exclamă:

- Dumnezeule! Eu trăncănesc şi timpul trece! Scuză-mă, trebuie să plec.

După care, porni imediat în fugă să ajungă la serviciul ei.

Hilary încerca să-şi adune gândurile când o infirmieră veni să-i întrerupă meditaţia.

- Miss Hope, vă cheamă doamna Watkin.

Surprinsă, tânăra îşi puse în ordine uniforma şi se pregăti să asculte câteva mustrări. Grăbi pasul, gândindu-se că era mai bine să se termine cât mai repede. Vocea supraveghetoarei i se păru totuşi amabilă când bătu la uşa biroului.

- Intră!

Hilary intră în încăpere şi se opri brusc, descoperind că superioara ei nu era singură.

întoarse capul câteva secunde. Un bărbat stătea pe scaun în faţa ei, cu un zâmbet deschis pe buze în faţa privirii neîncrezătoare a tinerei asistente.

- Hilary? începu el pe un ton întrebător. Sper că vizita mea nu te deranzează, nu?

Cu un nod în gât, nou-venita se apropie de el şi-i întinse mâinile încercând să articuleze:

- Ah! Armand! Ce bine-mi pare!

Privindu-se în adâncul ochilor, cei doi uitaseră de prezenţa doamnei Watkin, care îi trezi la realitate tuşind ostentativ.

De îndată ce ieşiră din birou, tânăra femeie se aruncă în braţele lui Armand şi se sărutară îndelung. în acest timp, uitară de restul lumii care-i înconjura şi se expuseră fără ruşine privirilor celor care treceau.

în câteva minute, tot spitalul ştia: Hilary era îndrăgostită de un bărbat seducător. După o jumătate de oră, Cathy comentă, aflând vestea:

- Ştiam bine că-mi ascunde ceva. Chiar are noroc. Mă întreb dacă va vrea să-i fiu domnişoară de onoare la nuntă.

în micul restaurant unde se refugiaseră, Armand şi Hilary sărbătoreau reîntâlnirea ştergând cu buretele trecutul.

- Louisa mi-a deschis ochii, vorbindu-mi despre episodul furtului. Ce încercare teribilă. să fii reţinută ca un răufăcător. Şi eu care credeam că mă evitai! N-am înţeles de ce nimeni nu mi-a spus şi mie la timp cum stăteau lucrurile. In sfârşit, am aflat că lady Vesper

ordonase să nu sufle nimeni nici o vorbă până nu se clarifica situaţia. Dar când lucrurile s-au lămurit, era deja prea târziu, din păcate. Of, draga mea, îmi închipuiam că ai renunţat la planul nostru. de căsătorie.

- Tot timpul, nu m-am gândit decât la asta; dar răceala ta m-a făcut să cred că totul se terminase între noi.

- Mândria este un jalnic înlocuitor al dragostei, şopti Armand, gânditor.

Hilary ridică spre el ochii plini de lacrimi şi murmură cu ardoare:

- De acum, sunt a ta, Armand!

- Atunci, să stabilim chiar acum data căsătoriei; exact peste o lună am să mă întorc. Ne vom căsători pe şapte noiembrie. Iţi convine?

- Perfect! răspunse ea bucuroasă

- Pe urmă, o să facem turul Europei cu maşina. Luna noastră de miere va dura o lună întreagă, numai noi doi, liberi!

- Nemaipomenit! exclamă Hilary, bulversată.

- In sfârşit, la întoarcere, vom putea să lucrăm împreună. In timp ce te aşteptam în biroul doamnei Watkin, mi-a spus că eşti foarte competentă.

- Ei bine! Am să-mi urmez cariera, trase concluzia Hilary, care se simţea în stare să accepte orice.

- Cred că e timpul să plecăm, declară deodată Armand.

Se înnoptase şi chelnerul începea să se impacienteze, pentru că toţi ceilalţi clienţi plecaseră de mult.

Părăsiră deci încăperea şi întunericul îi apropie şi mai mult. Merseră mult timp fără nici o ţintă. Nu conta decât armonia şi liniştea pe care o simţeau în adâncul fiinţei.

Hilary se opri deodată ca să scruteze cerul înstelat. Mult timp, rămase aşa, fascinată de spectacolul încântător.

Armand o trase lângă el şi o strânse la piept. Ochii tinerei sclipeau ca două stele căzute din cer.

Sfârşit

*

* *